AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 5 113-140 De Drakenburcht

AVONTUREN VAN
TOM POES

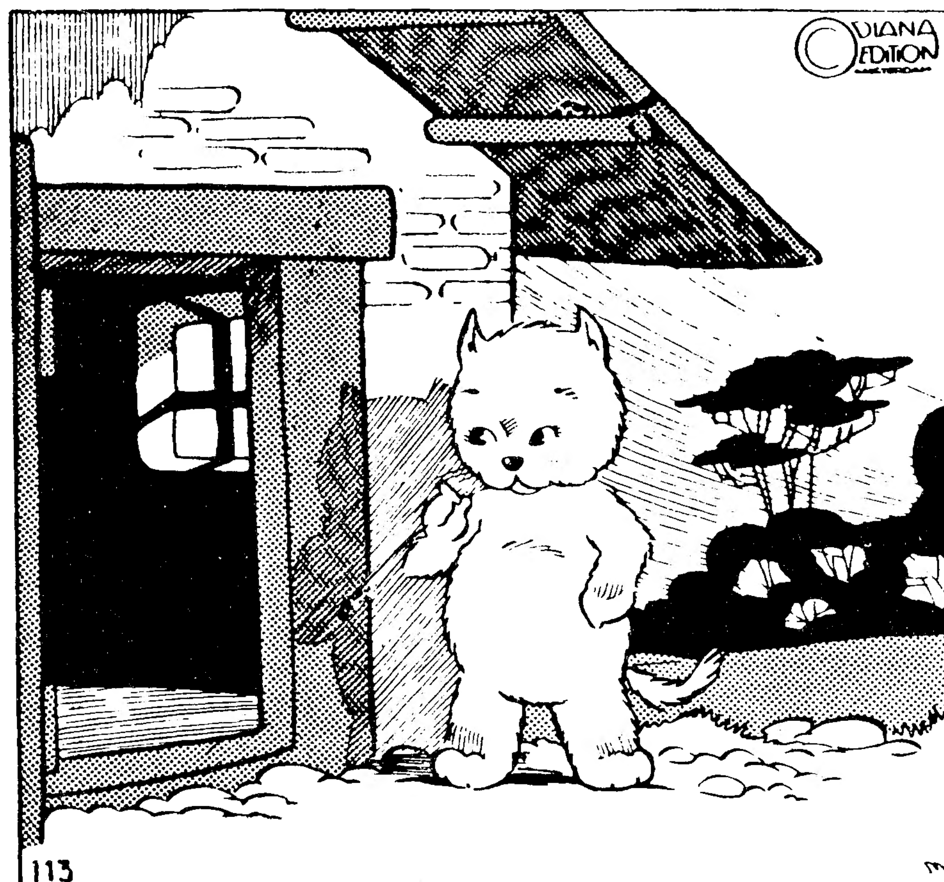
DOOR

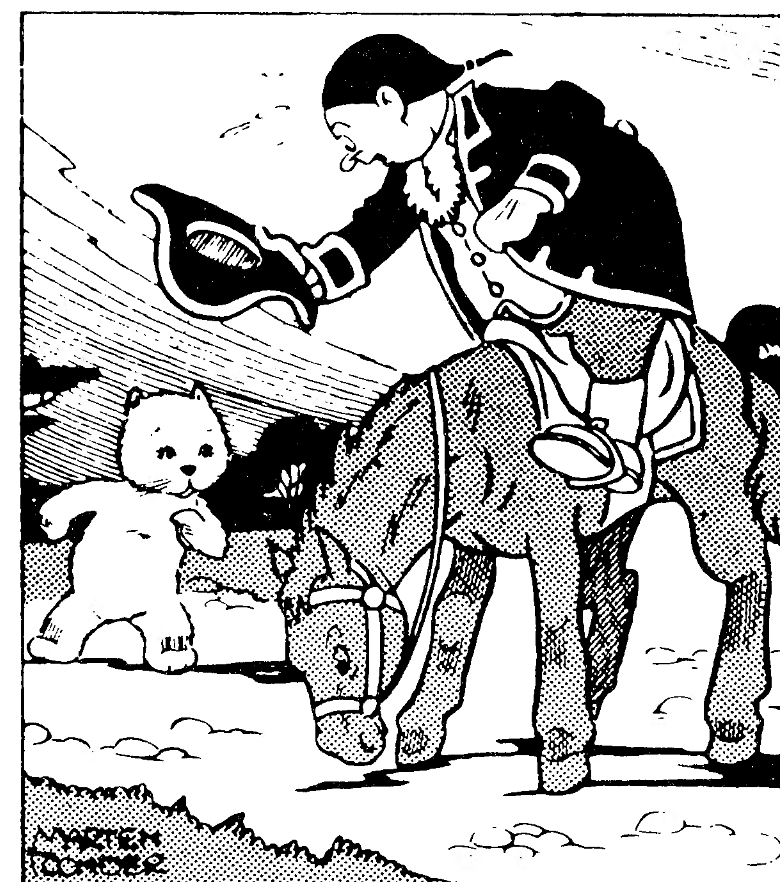
MARTEN TOONDER

MV **5**	113-140	De Drakenburcht

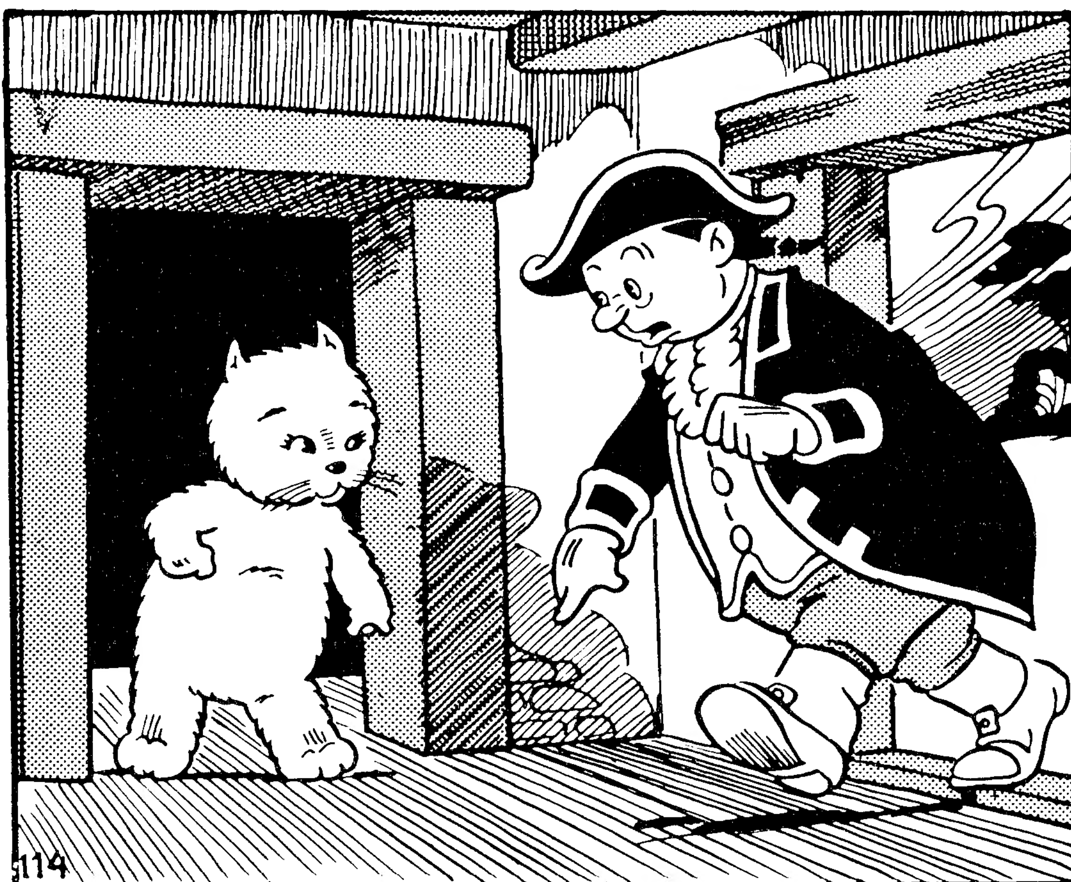
1975 De Bezige Bij Amsterdam

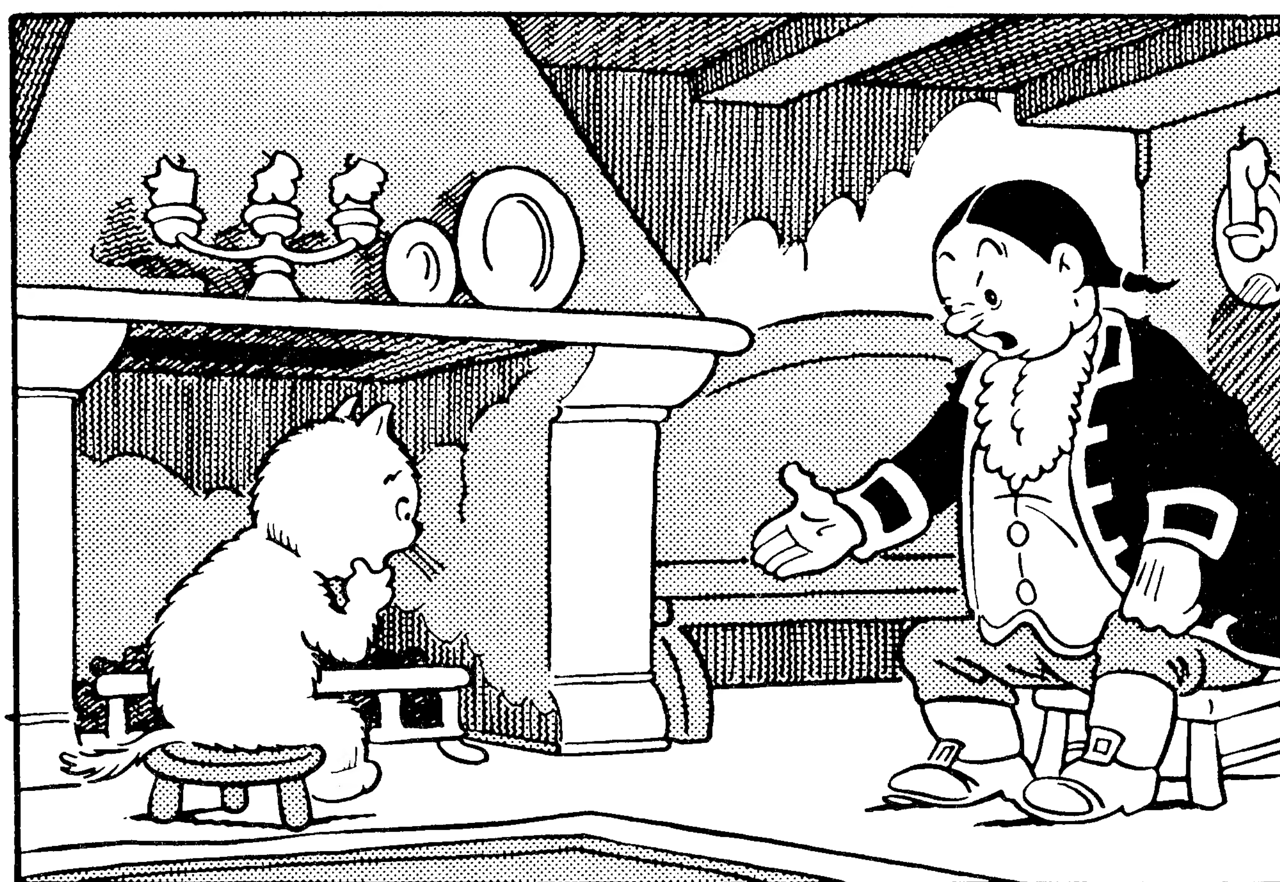
*Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht.
ISBN 90 234 5164 3
Delen 5 & 16 ISBN 90 234 5170 8*

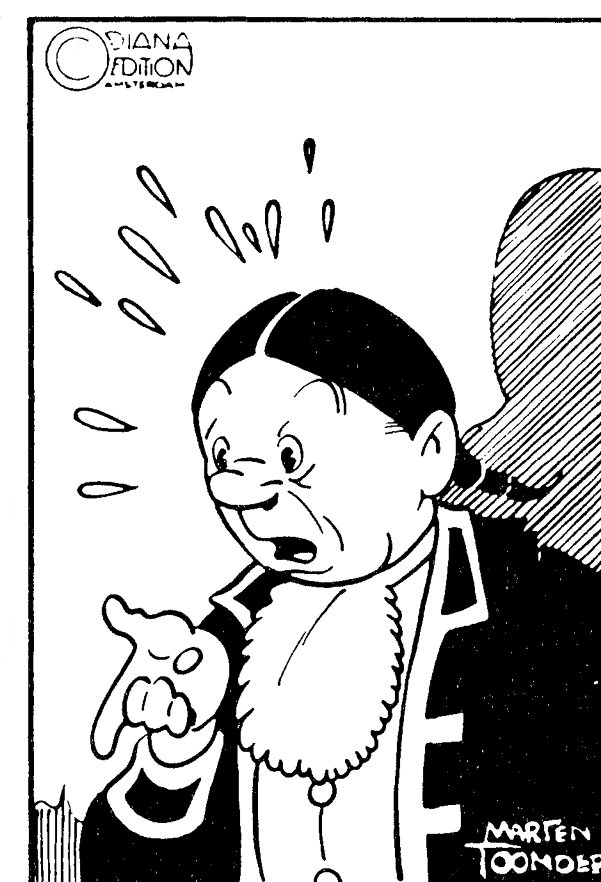

Het was op een mooien morgen, vroeg in den herfst, en Tom Poes was bijtijds opgestaan om iets prettigs te kunnen gaan doen. Maar toen hij eenmaal buiten stond kon hij niet verzinnen wat en daarom verveelde hij zich een beetje. Hij liep wat heen en weer voor de deur van zijn huisje en kauwde op een grasprietje en dacht er over na hoe prettig het zou zijn, wanneer er nu iets gebeurde.
En toen, ineens, hoorde hij in de verte hoefgetrappel. Even later kwam er een ruiter den heuvel over galoppeeren; een deftige ruiter was het, met een steek op zijn hoofd en een jas aan die met goudgalon was afgezet.
'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'dat is geen gewoon iemand! Waar zou die naar toe moeten? Ik wou, dat hij hierheen kwam... wacht es... Hij komt hierheen!'
Ja, de ruiter stuurde zijn paard recht naar het huisje van Tom Poes toe, en liet het daar stilstaan.
'Kunt u ook zeggen waar Tom Poes woont?' vroeg hij, terwijl hij met een buiging zijn hoed afnam. 'Ja zeker,' zei Tom Poes, 'die woont hier. Ik ben het, ziet u!'
'Ach, dat treft!' zei de vreemdeling. 'Sta me toe, dat ik afstijg en bij u binnentreed. Ik heb een dringende boodschap voor u; of liever gezegd, een dringend verzoek aan u!'

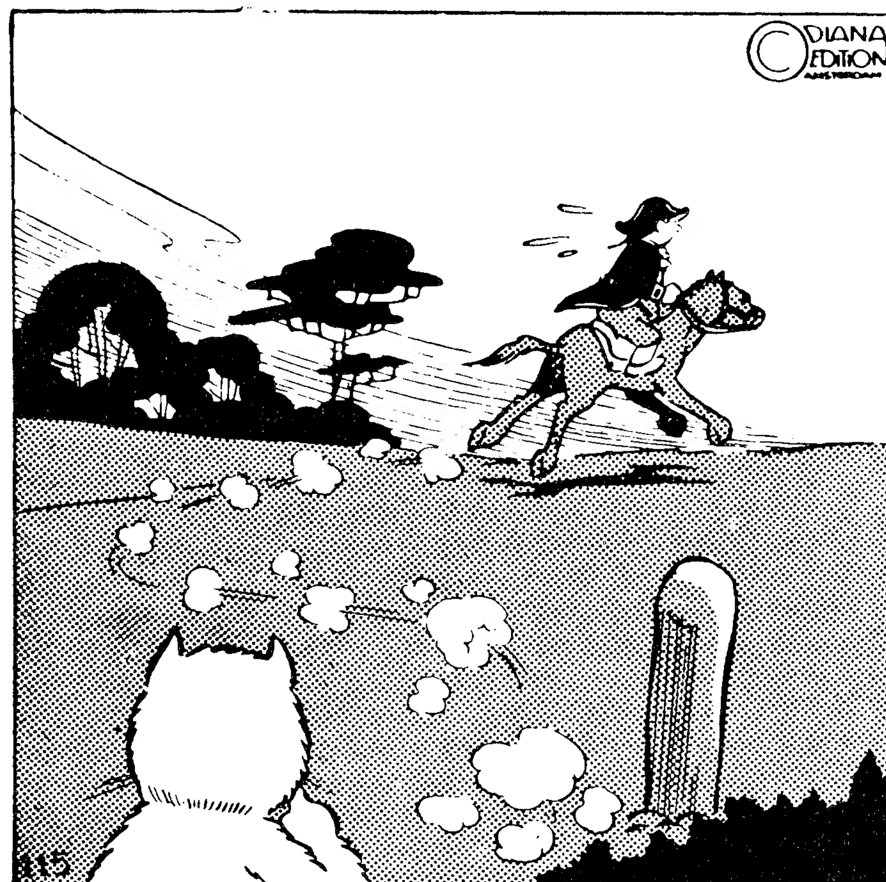

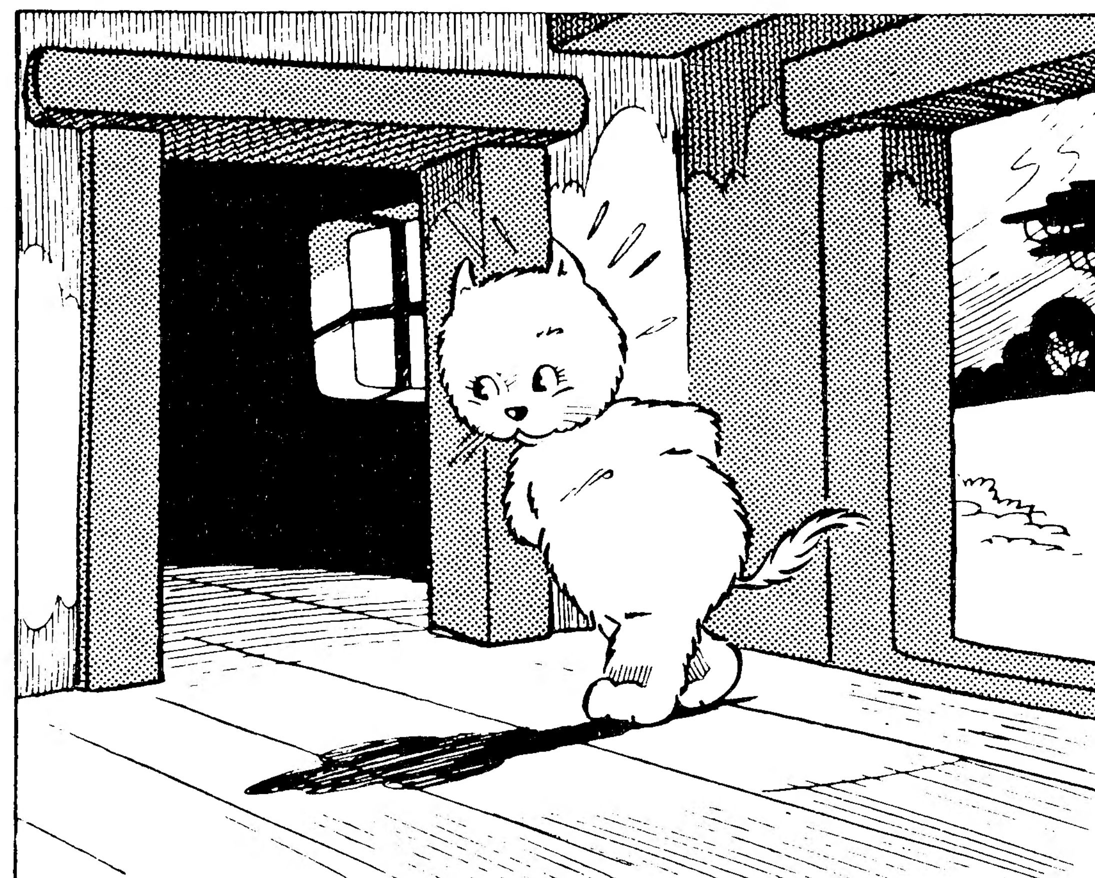

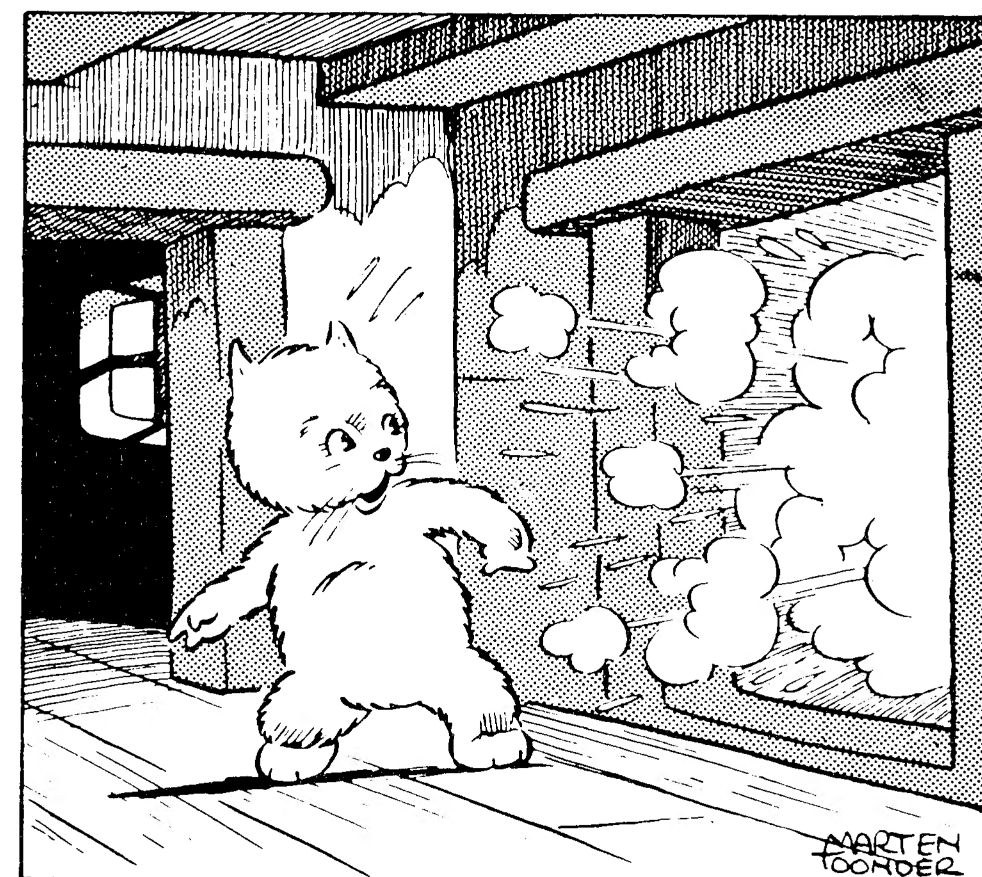
De deftige vreemdeling steeg van zijn paard af en bond het dier aan een paaltje. Toen volgde hij Tom Poes naar binnen. 'Sta me toe, dat ik me voorstel,' zei hij. 'Ik ben Jonker Leegh van Hooft, de rentmeester van het landgoed van den markies Van Muizenis. U kent den markies toch, als ik me niet vergis?' 'Ja, zeker, dien ken ik héél goed!' riep Tom Poes. 'Is er iets met hem, of met Liezelotje? Kan ik iets voor hem doen?'

'Ja, ja, helaas wel,' zei de rentmeester somber. 'De markies is verdwenen, spoorloos verdwenen mijnheer! We hebben overal gezocht, in het park, achter alle boomen, in het kasteel zelf, op de zolders en torenkamers, in alle kisten en onder alle kasten, maar de markies is en blijft weg! Het is verschrikkelijk, mijnheer! Wat moet ik beginnen? Ik ben ten einde raad! En toen zei Liezelotje, dat ik maar naar u moest gaan, omdat u overal altijd iets op weet. Ik weet niet, of dat waar is, mijnheer, maar twee weten meer dan één, en ik moet u bekennen, dat mijn hoofd omloopt. Als u mij wilt helpen...'

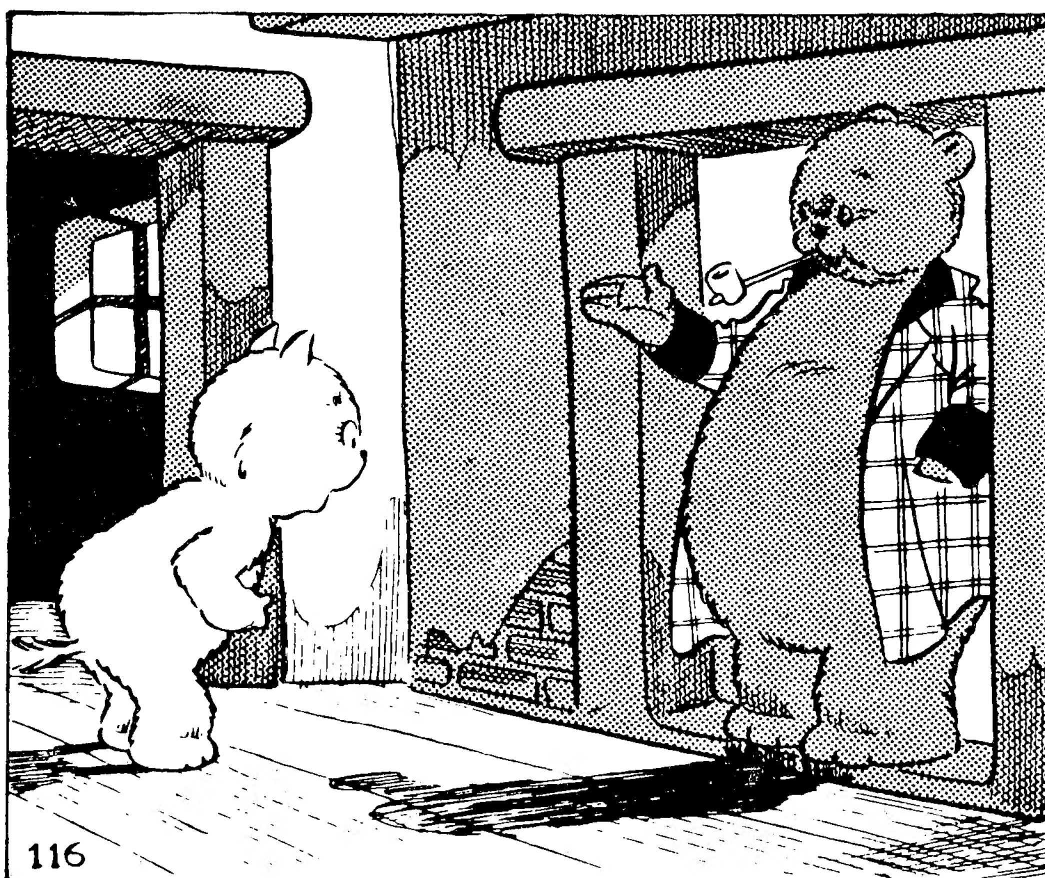
'Maar natuurlijk!' riep Tom Poes. 'Ik ga er direct op uit en ik beloof u, dat ik niet zal rusten voordat ik den markies heb gevonden. Ik ben héél sterk en slim en het zal mij vast wel lukken!' 'U verplicht mij zeer!' zei de rentmeester. 'Ik moet u bekennen, dat ik geen raad wist.'

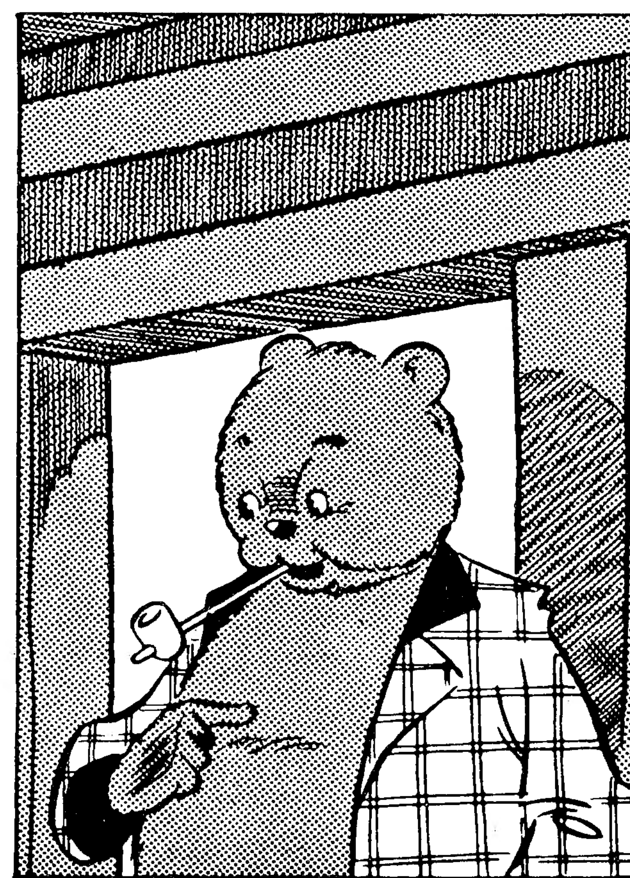
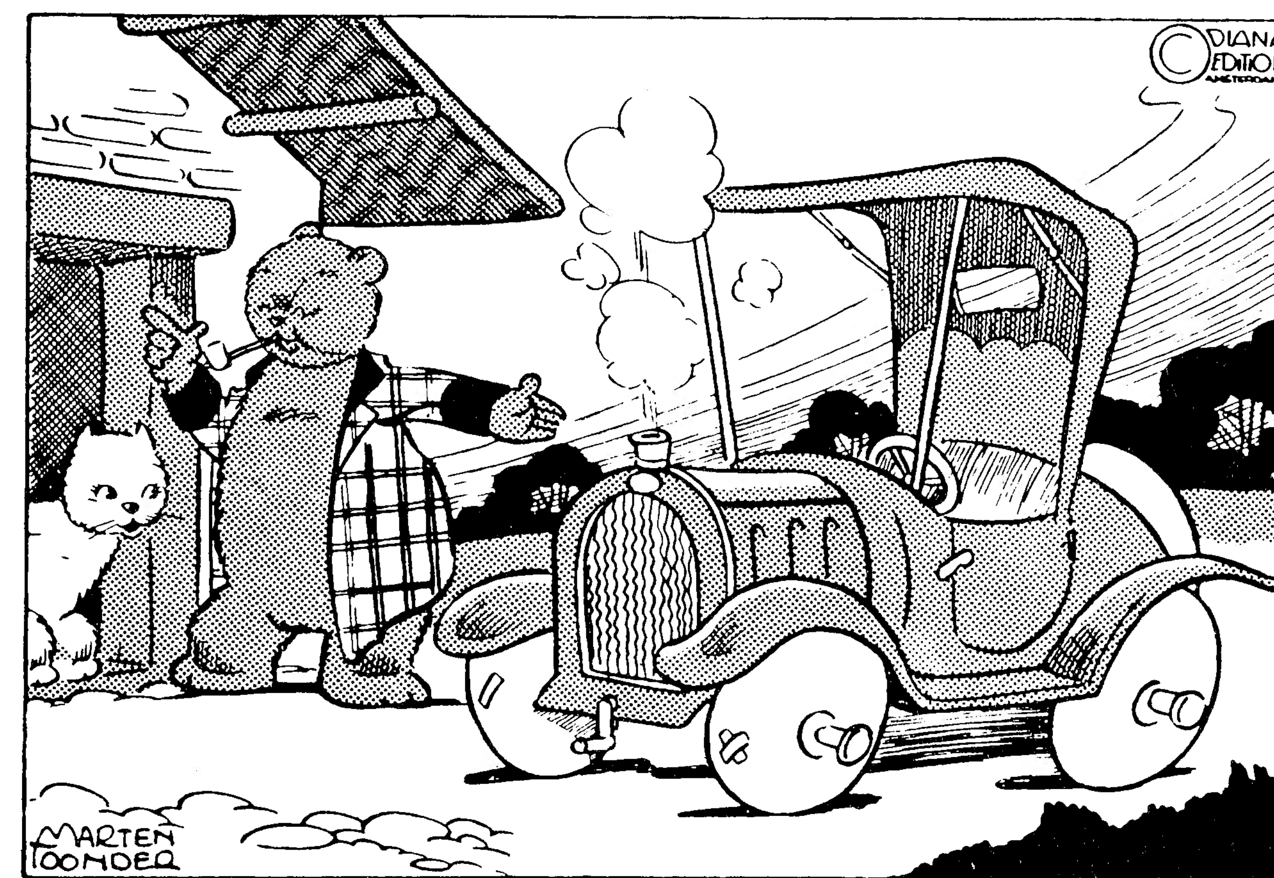

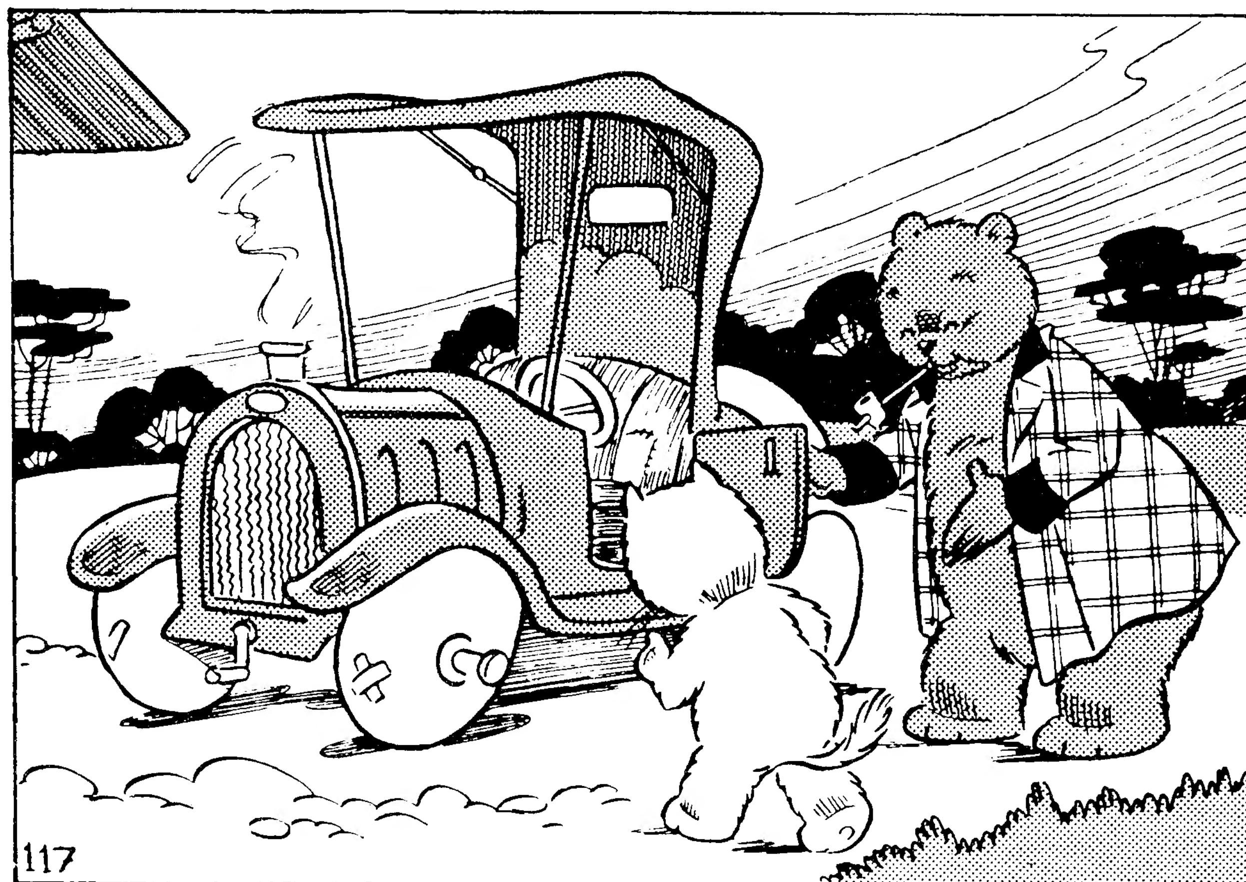

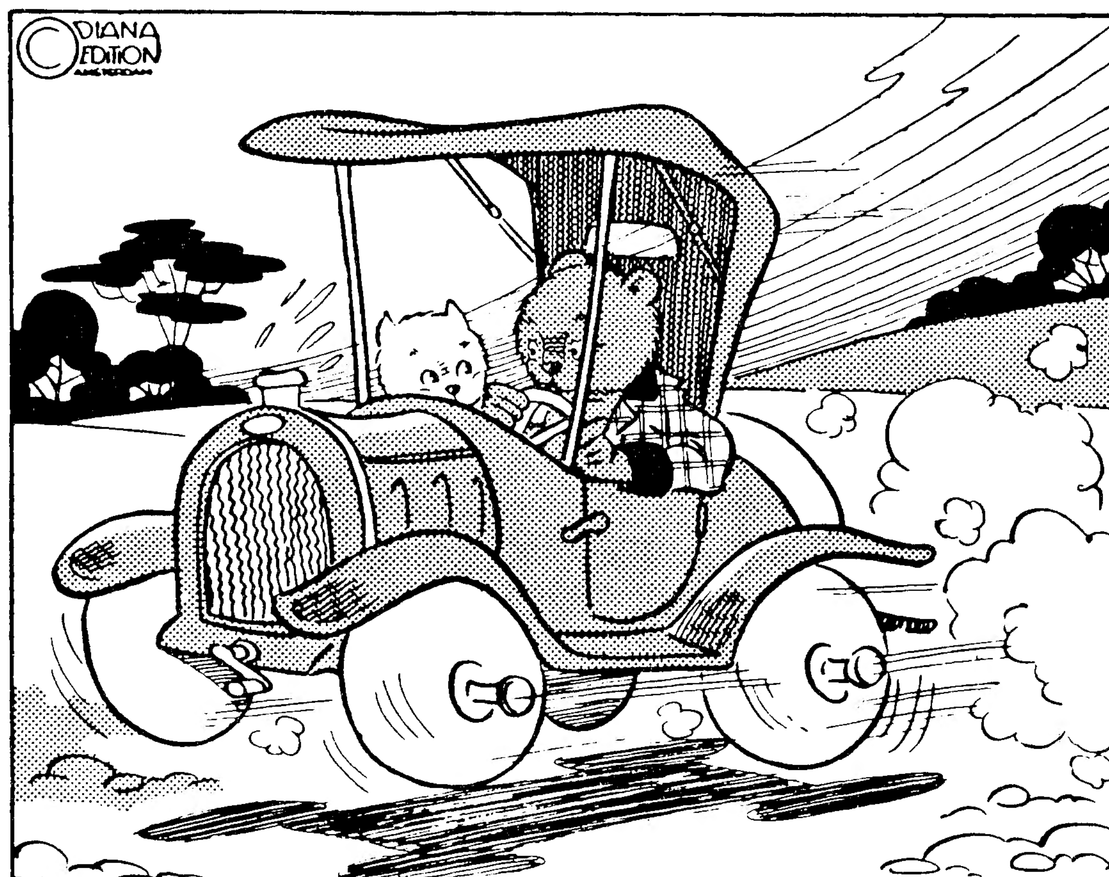
De rentmeester van den markies Van Muizenis reed in galop weg, en liet Tom Poes in diep nadenken achter.
'Drommels,' dacht Tom Poes, 'ik heb nu wel gezegd, dat ik den markies zou vinden, maar het is geen gemakkelijk werkje! Er zijn geen sporen of aanwijzingen en ik weet niet waar ik moet gaan zoeken... Het is dit keer wel heel erg moeilijk wat ik op me heb genomen...' Tom Poes deed zijn handen op zijn rug en begon door zijn huisje te ijsberen.
'Waarschijnlijk is die arme markies ontvoerd,' mompelde hij. 'Dat moet haast wel. Ten slotte is hij heel erg rijk en er zijn natuurlijk veel rovers en zoo, die zijn geld of zijn landerijen willen hebben. Ja, hm... Maar waar kunnen die hem hebben heengebracht? Hoe moet ik...'
Op dat moment begon er buiten een vreemd lawaai, er klonken knallen, die steeds dichter bij kwamen, er piepte en knarste iets en vlak voor Tom Poes' deur was er een verschrikkelijk harde slag. Groote rookwolken kwamen door de open deur naar binnen en een vreemde geur verspreidde zich door het kamertje.
'Wat kan dat zijn!' dacht Tom Poes. 'Daar is vast iets niet in orde. Is me dat schrikken!'

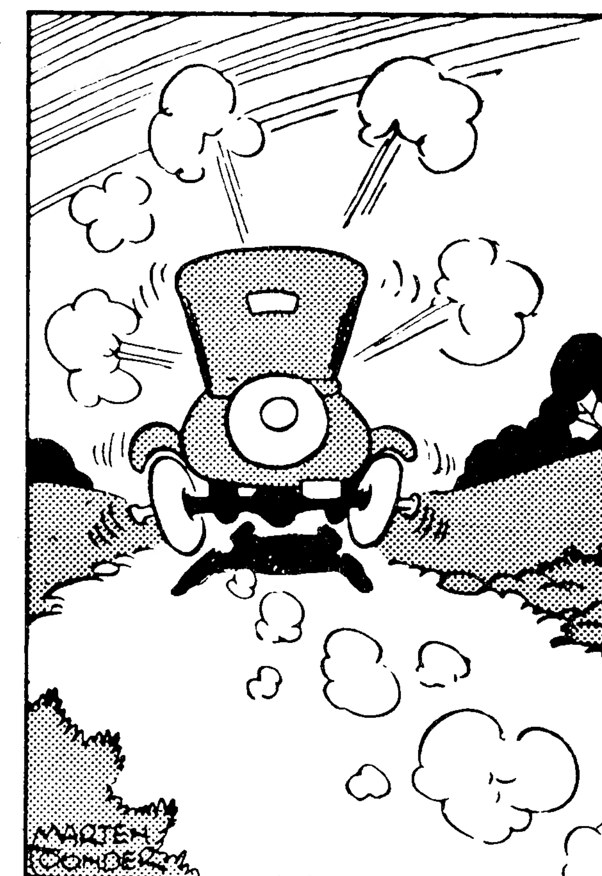

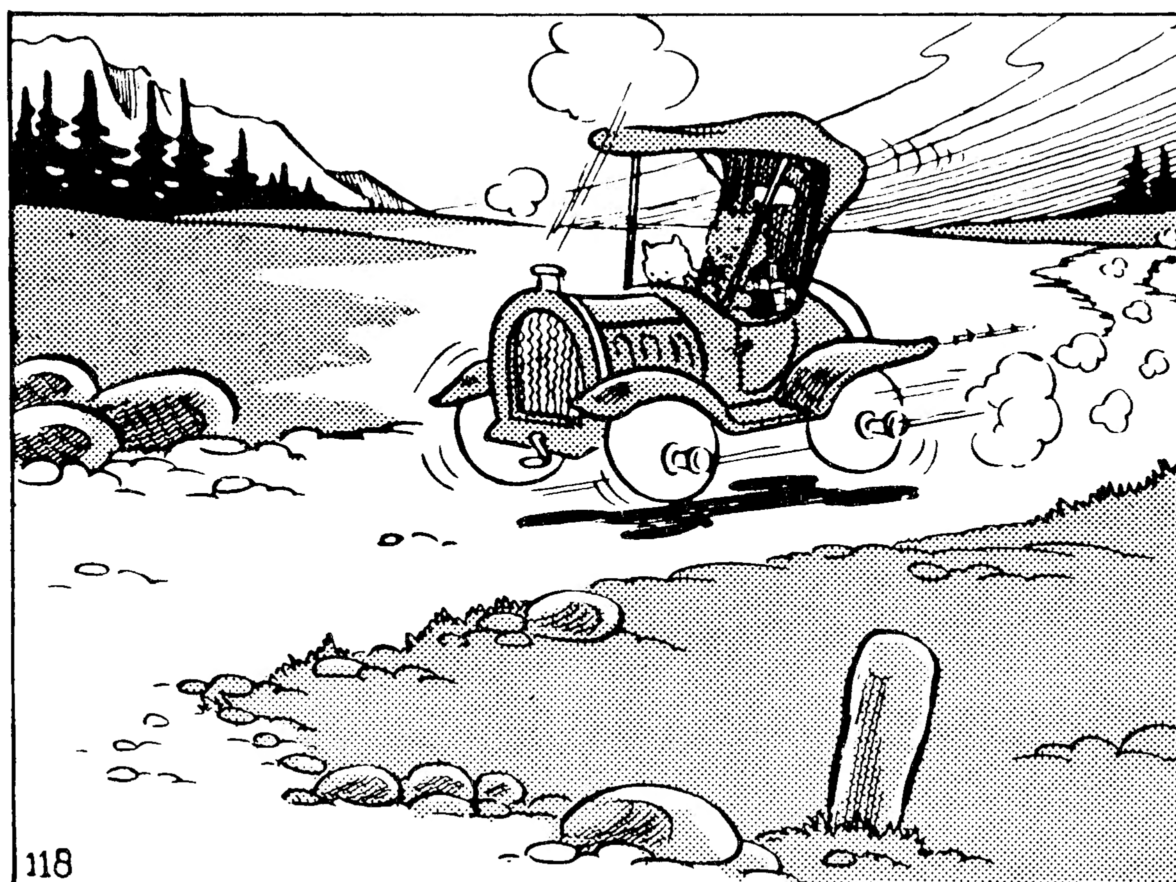
Toen de rookwolken een beetje waren opgetrokken zag Tom Poes, dat er iemand op zijn drempel stond. Een bekende figuur in een geruite jas en met een pijp in zijn mond.
'Goeden morgen, jonge vriend,' zei de figuur. 'Ik hoop, dat je niet geschrokken bent. Mijn oude Schicht maakt soms een beetje lawaai, maar ze meent het niet kwaad.'
'Heer Bommel!' riep Tom Poes. 'Hoe komt u hier? En wie is de oude Schicht, die zoo'n lawaai maakt?' 'Wel, zei heer Bommel, dat zal ik je vertellen. Ik heb het plan opgevat om hier te gaan wonen, in deze buurt bedoel ik. Ik ben bezig een huis te zoeken, dat voor iemand van mijn stand past. En omdat de afstanden te groot zijn om te voet te worden afgelegd, heb ik de oude Schicht gekocht. Kom maar buiten, dan kun je haar zien. Het is een heel goed wagentje, Tom Poes, en ook nog betrekkelijk nieuw. Zeker niet ouder dan dertien jaar. Ja, toen ik haar kreeg was ze een beetje in verval maar ik heb haar eigenhandig opgeknapt! Zoo zie je, Ollie B. Bommel heeft overal verstand van en speciaal van auto's, dat verzeker ik je! Een goed merk is het ook, een P.K. is het, dat staat er binnen in. Kom mee, Tom Poes, dan gaan we een eindje rijden.'

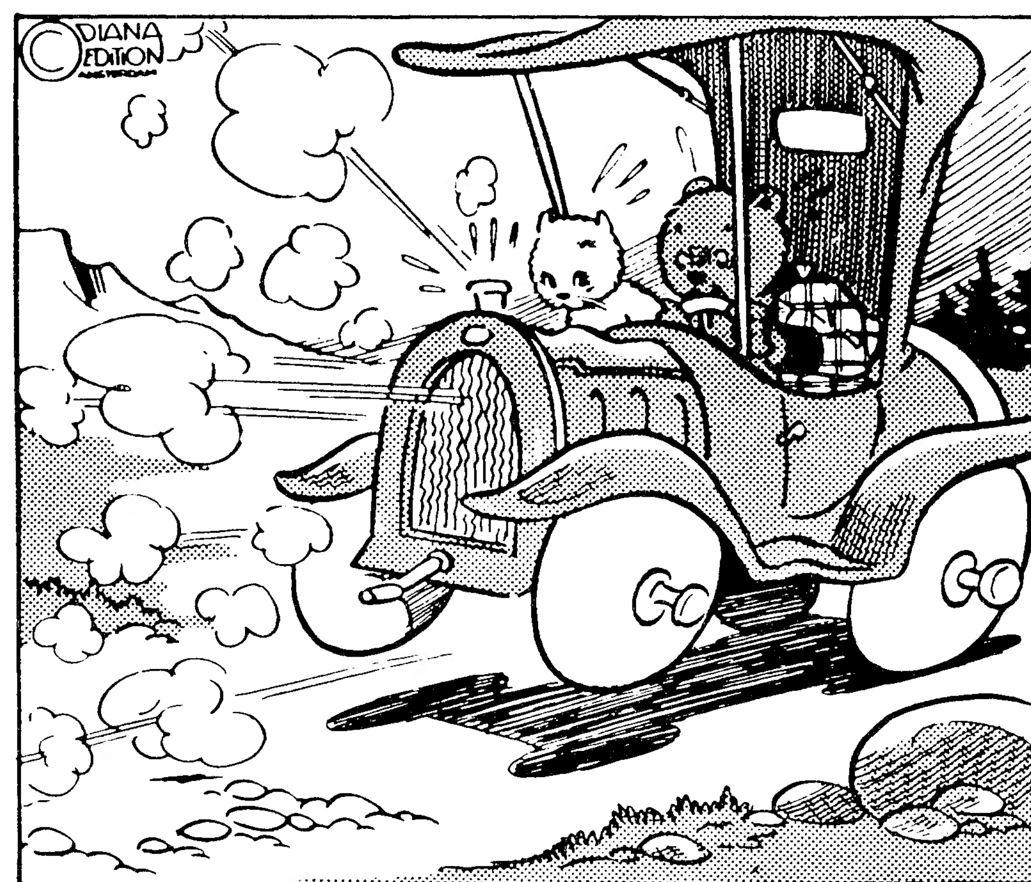

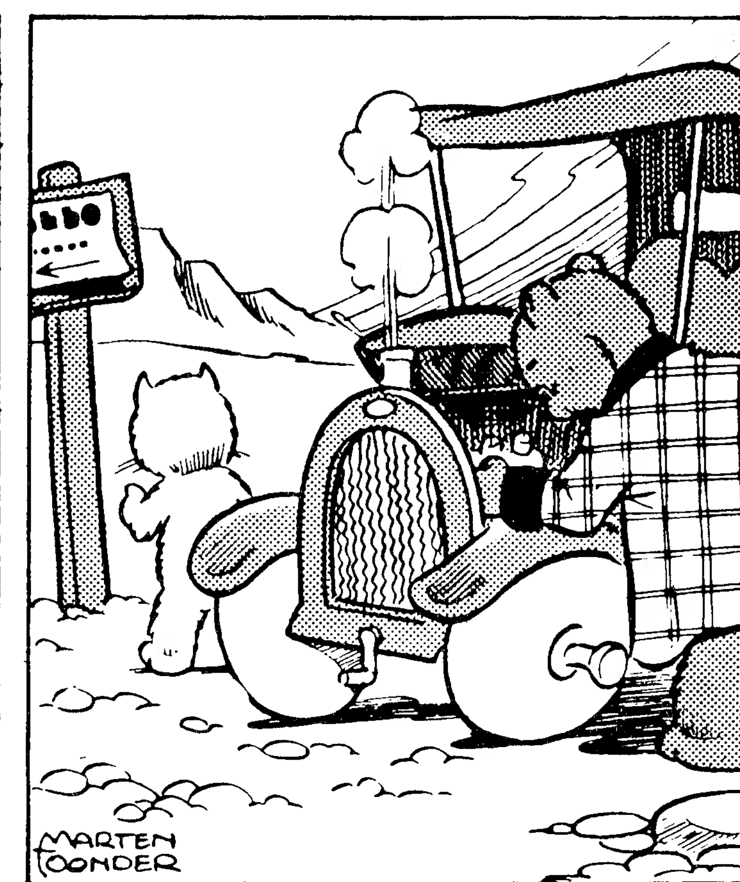

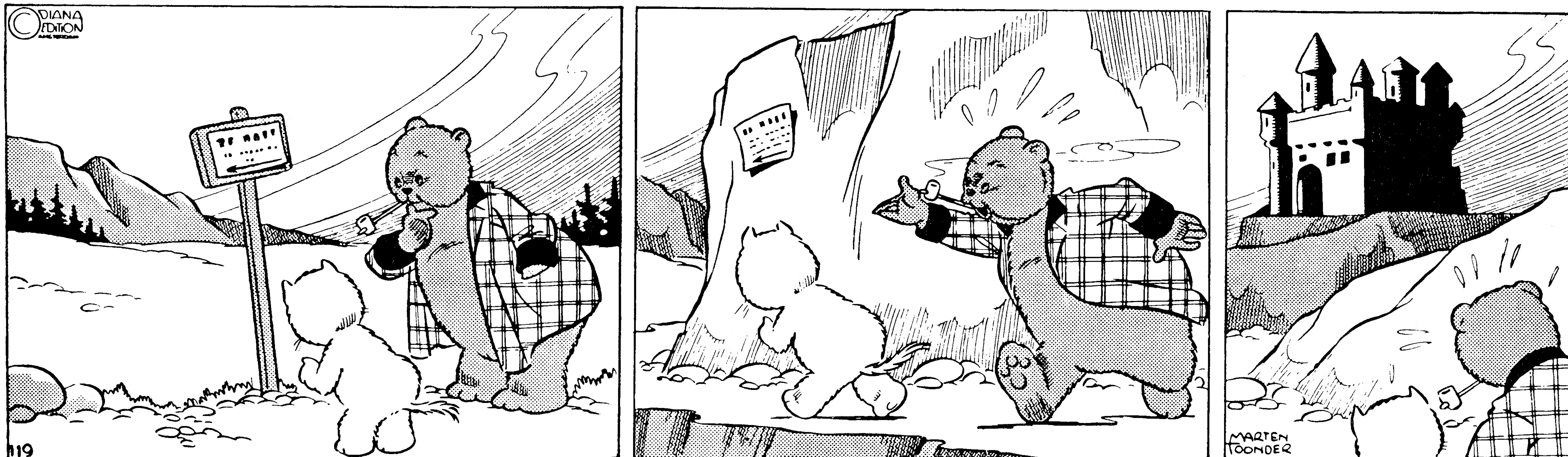
'Stap in, Tom Poes,' zei heer Bommel, 'dan zal ik je eens laten zien, hoe de oude Schicht rijden kan! Je zult eens wat beleven!'
'Ja,' zei Tom Poes. 'Het lijkt me wel leuk, heer Bommel, maar ik heb eigenlijk andere dingen aan mijn hoofd. De markies Van Muizenis is ontvoerd, ziet u, en ik heb beloofd hem weer op te sporen. Dat is een moeilijk karweitje, want ik heb geen enkele aanwijzing!'
'Aha, bravo! Een avontuur!' riep heer Bommel. 'Prachtig, Tom Poes! Dat is iets voor mij! Dat huizen zoeken kan wachten, we gaan dien markies Van Muizenhuis opzoeken. Aha. Bravo! En wie weet wat we wel niet aan die oude Schicht kunnen hebben, jonge vriend! Let op, daar gaan we!' Nu, ze gingen. Heer Bommel gaf gas en de oude Schicht sprong met een ruk vooruit. 'Ik heb al die tandwieltjes een beetje afgevijld,' legde de heer Bommel uit. 'Nu kan ik hem ineens in de vierde versnelling zetten, zie je? Ja, ja, ik heb dien motor met mijn eigen inzichten een beetje veranderd. Met wat ijzerdraad en stevig bindtouw doet men wonderen.' Tom Poes luisterde maar half. Hij zat zich steeds af te vragen hoe hij een spoor van den markies Van Muizenis zou kunnen ontdekken.

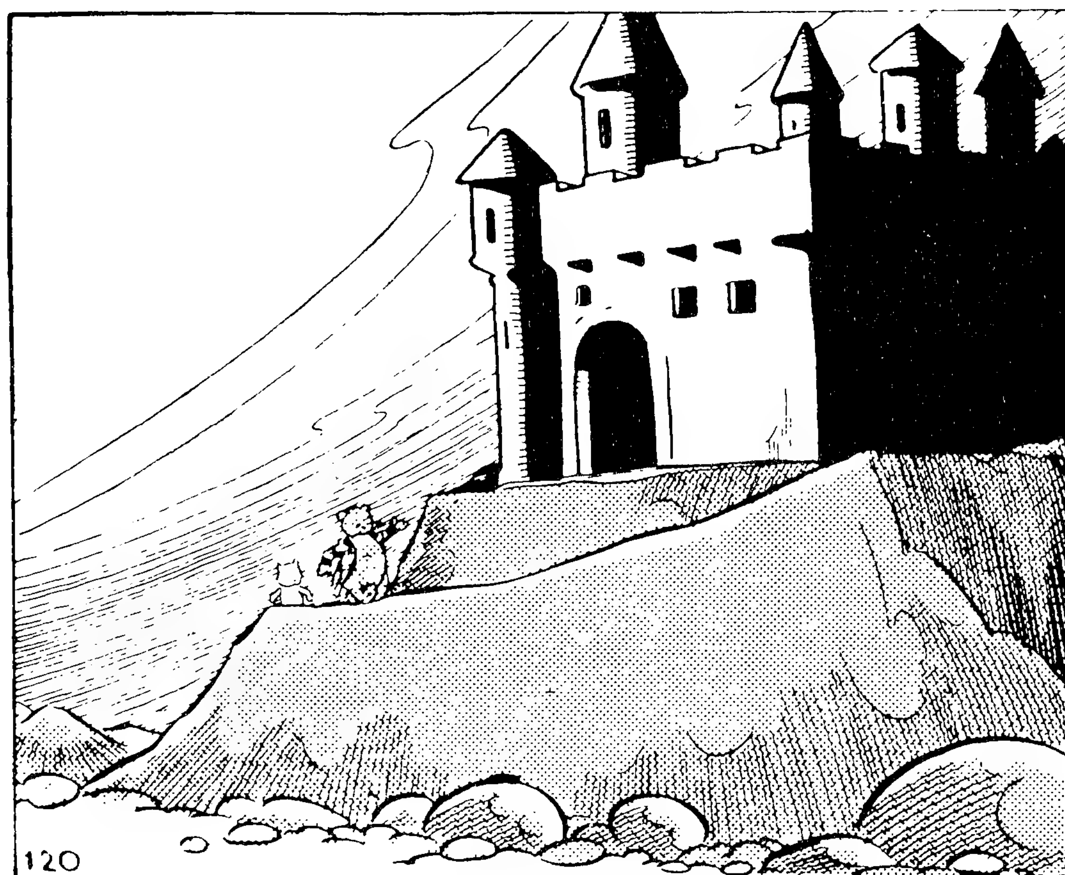

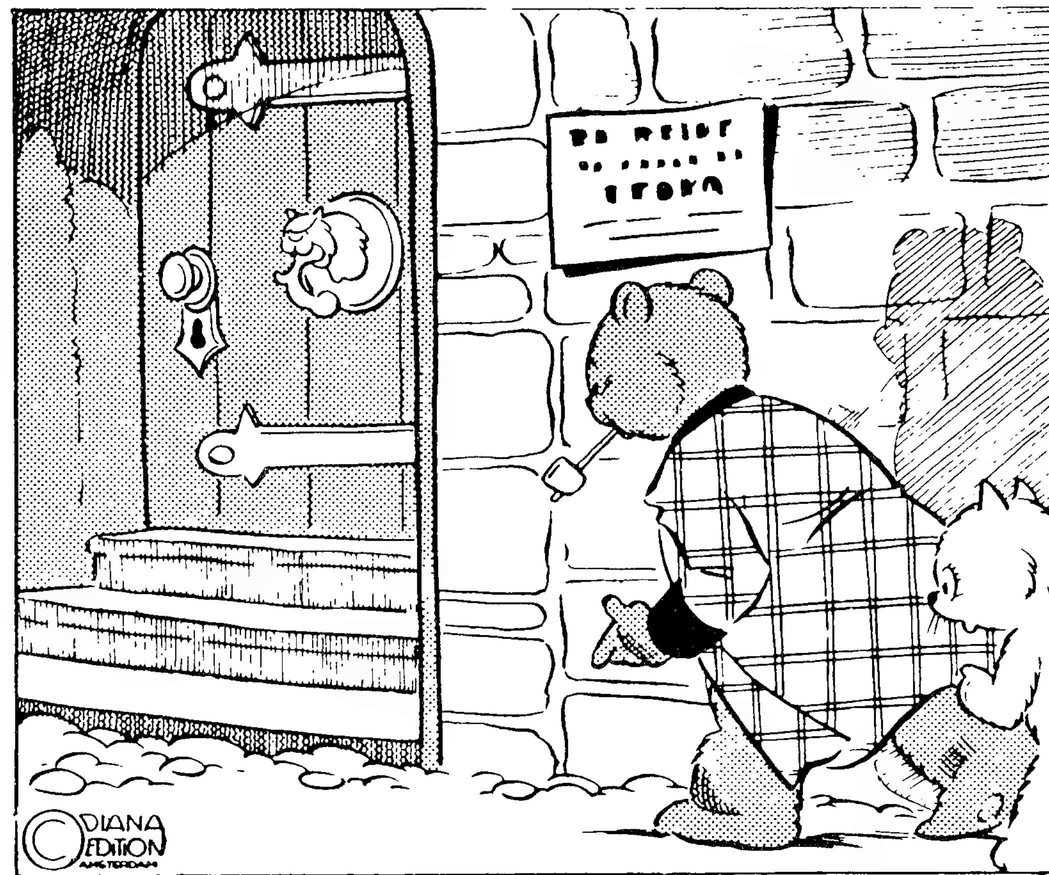

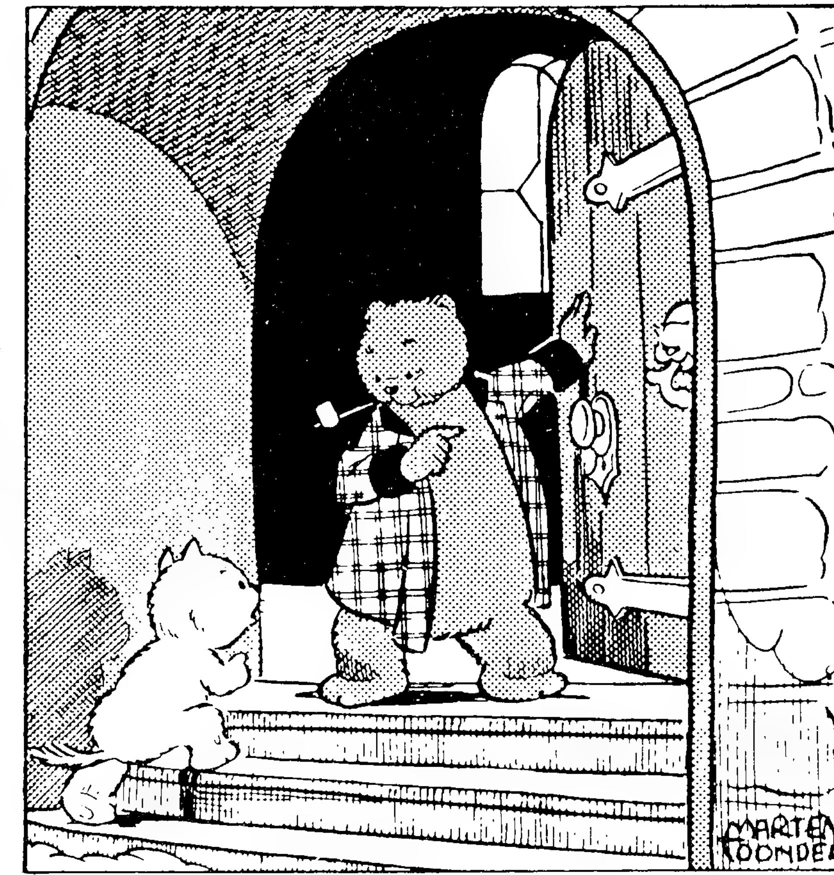
De oude Schicht klom knallend en krakend de heuvels op en stoof er piepend en hijgend weer af. 'Een goede wagen, hè?' vroeg heer Bommel tevreden. 'Ja, ja, die motor doet het goed, maar die banden zijn minder. Wel is waar heb ik ze met likdoornpleister en verbandgaas aardig opgeknapt, maar het blijft toch een zwak punt. Ik hoop maar.'
Op dat moment gaf de oude Schicht een harden knal, hij begon te rukken en te stooten en stond toen opeens met een schok stil. 'Wat zullen we nu hebben?' bromde heer Bommel bezorgd, terwijl hij uit den auto klom. 'Er is iets niet in den haak, dat is vast. Hm, eens even kijken... Wel, alle touwtjes zitten nog vast, dat is het niet. Wat ik noodig heb, is een paar druppeltjes wonderolie... maar dat heb ik niet bij me... of een aspirientje in het koelwater, dat wil ook wel eens helpen...'
Terwijl heer Bommel zoo stond te pruttelen, was Tom Poes ook uitgestapt en toen merkte hij, dat er aan den kant van den weg een bordje stond.
'Gemeubileerd kasteel te huur,' stond er op. 'Te bevragen bij woningbureau *Het Gouden Sleuteltje* te Rommeldam.'

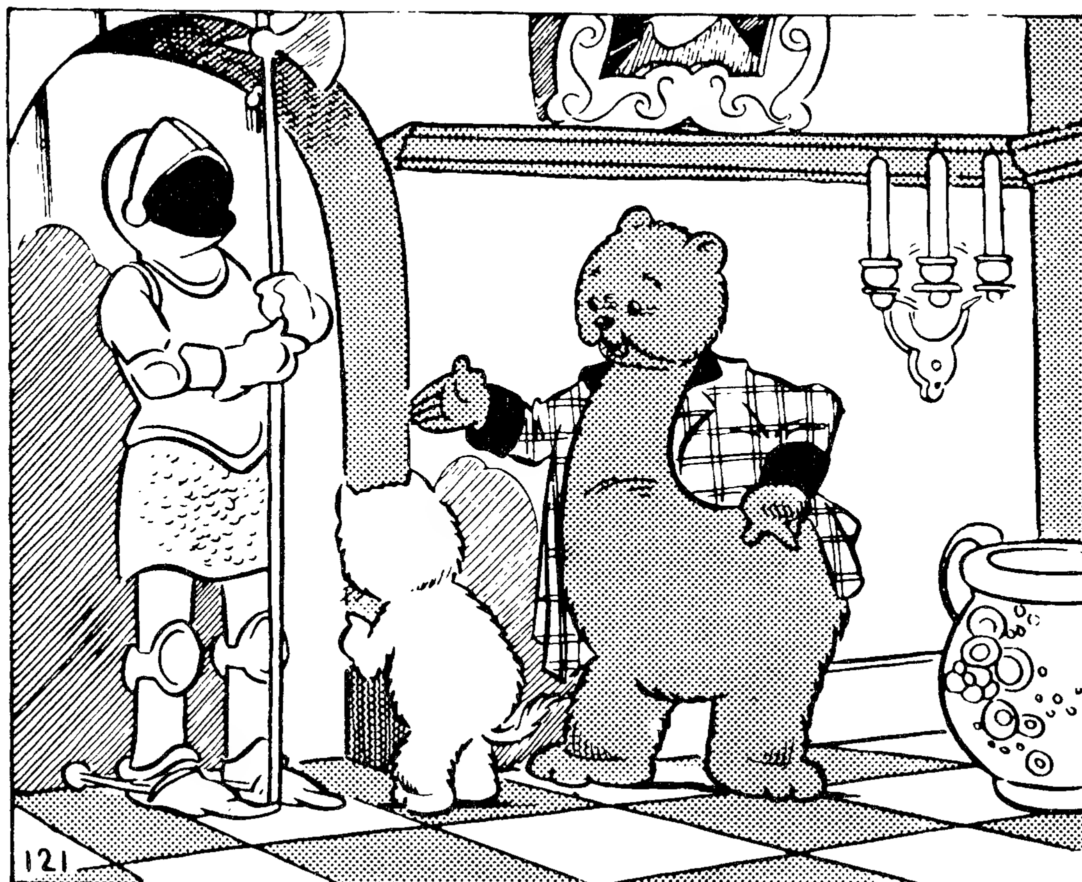
'Kijk eens, heer Bommel,' zei Tom Poes, 'hier staat een bordje, waarop staat dat er een kasteel te huur is. Is dat niets voor u?'
Heer Bommel liet direct zijn auto in den steek en kwam kijken. 'Wel, wel, Tom Poes,' zei hij, 'dat lijkt me niet kwaad. Dat kasteel moet ik zien. Ha, dat is een idee! Ollie B. Bommel als kasteelheer! Reusachtig! Kom mee, jonge vriend, de oude Schicht kan hier wel even wachten.' Tom Poes en heer Bommel begonnen de rots te beklimmen in de richting, waarin het pijltje wees en heer Bommel werd steeds vroolijker in het vooruitzicht, dat hij op een kasteel zou gaan wonen. 'Dat ik daar nog nooit aan gedacht heb!' riep hij. 'Snap jij dat, Tom Poes? Een kasteel is toch eigenlijk de eenige plek waar een Bommel wonen kan, vind je ook niet?' 'Ja, dat zal wel,' zei Tom Poes. 'En ik vind het ook wel interessant om zoo'n kasteel eens te zien. Maar het zit me dwars, dat ik nog geen enkel idee gekregen heb over de manier, waarop ik den markies Van Muizenis kan vinden! Ik zou liever...'
'Kijk!' riep heer Bommel, 'daar ligt het kasteel, Tom Poes! Vind je het niet prachtig? Het is magnifiek! Het is voor mij gebouwd om zoo maar eens te zeggen! Vind je ook niet?' 'Hm,' zei Tom Poes, 'naar mijn smaak is het te somber, heer Bommel. Het ziet er geheimzinnig uit!'

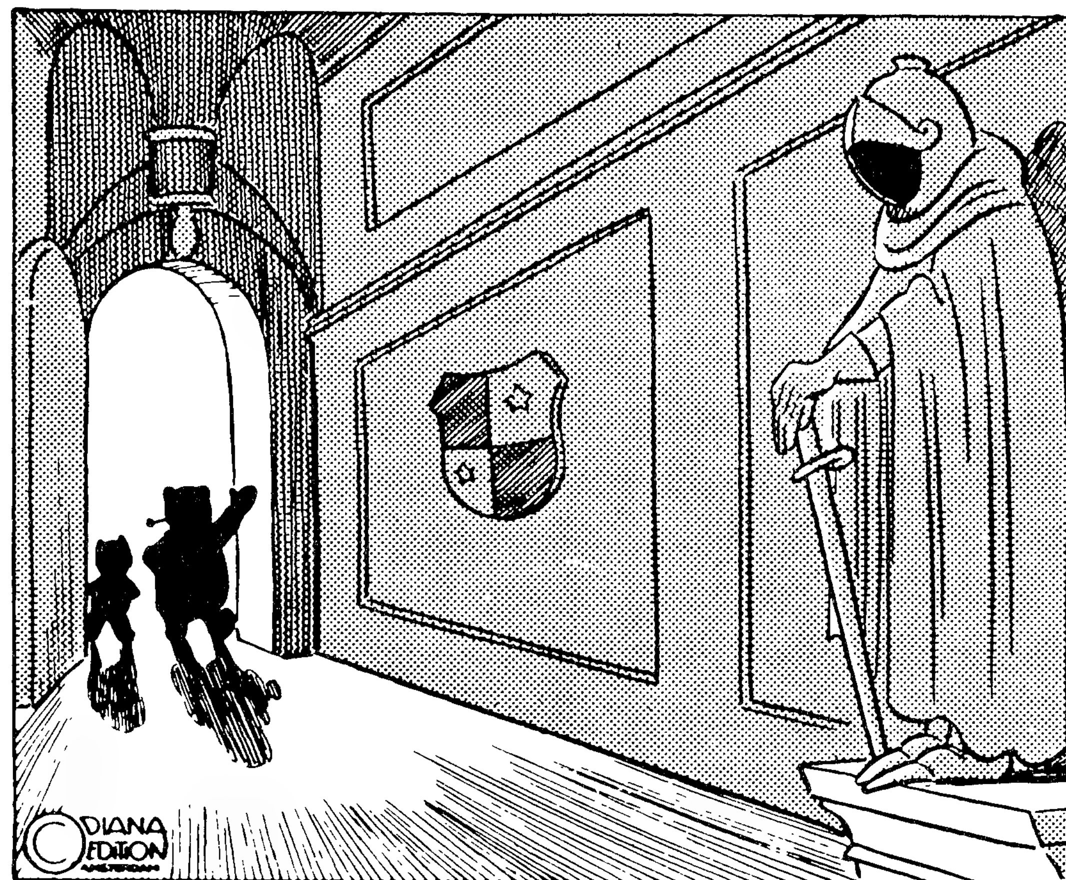

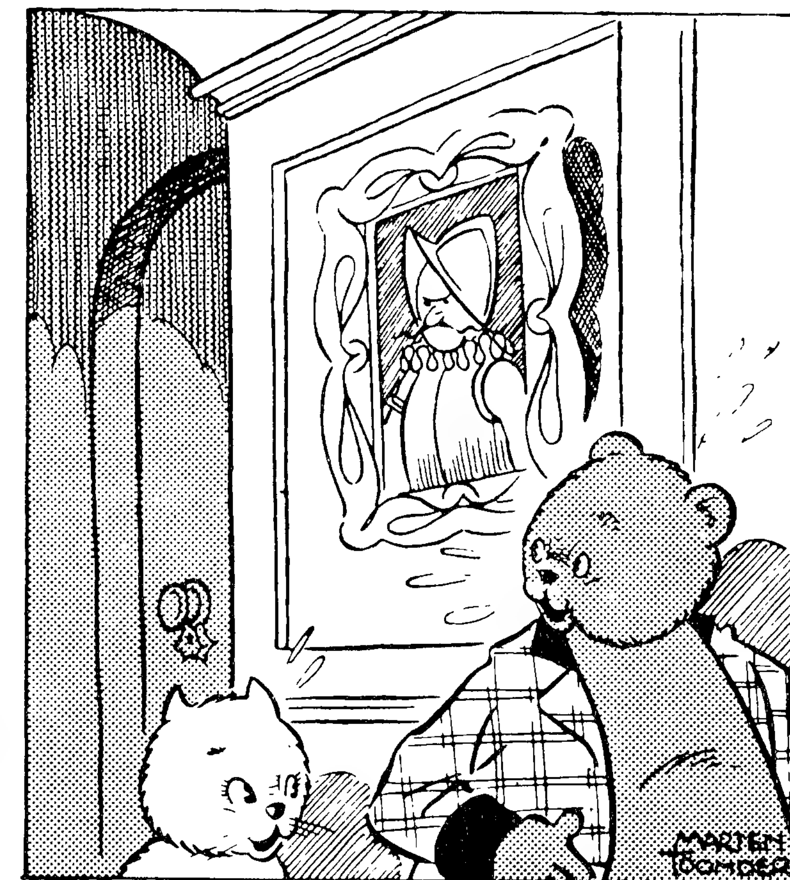

'Kom mee,' zei heer Bommel, 'we moeten dat kasteel eens van nabij bekijken. Hoe meer ik het zie, hoe meer het mij aanstaat. Ik ga het vast huren, Tom Poes, of mijn naam is niet Ollie B. Bommel!' 'Och,' zei Tom Poes, 'we hebben het nu gezien, laten we maar weer teruggaan. De poort zal toch wel op slot zijn en wat hebben we er aan om die muren te bekijken? Het wordt tijd, dat we eens over dien verdwenen markies gaan denken, heer Bommel.' 'Zeker, zeker,' zei heer Ollie, 'natuurlijk moeten we dat niet uit het oog verliezen, maar omdat je immers toch niet weet hoe je met het zoeken beginnen moet, kan het geen kwaad om het genoegen met de zaken te verbinden. Kijk, hier is de deur, Tom Poes! Massief eikenhout, zie je wel? En die koperen klopper is ook niet slecht... alleen jammer, dat er geen berenhoofd aan zit. En kijk... we treffen het, jonge vriend, de deur staat open! We kunnen zoo maar naar binnen loopen! Kom mee, dan nemen we daar ook eens een kijkje.' 'Hm,' zei Tom Poes, 'dat is vreemd, heer Bommel. Hoe komt die deur open? Daar zit iets achter!'

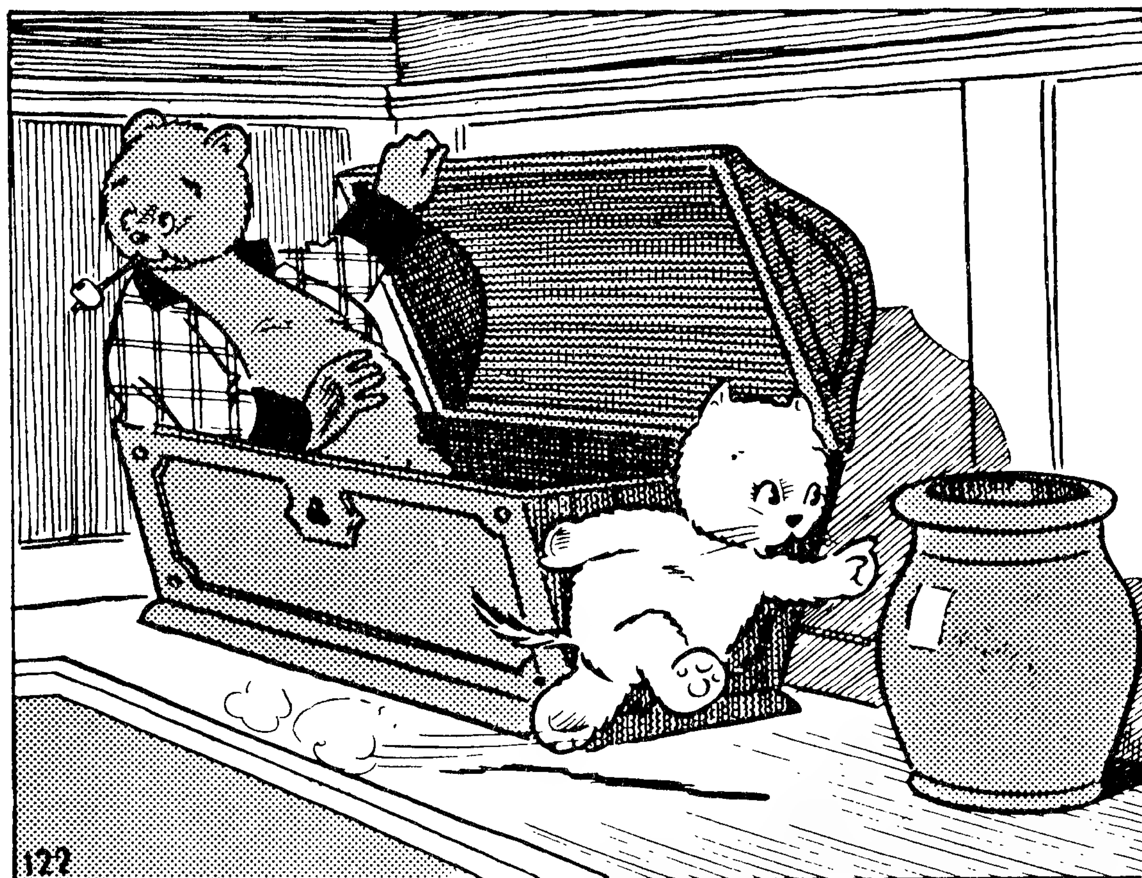

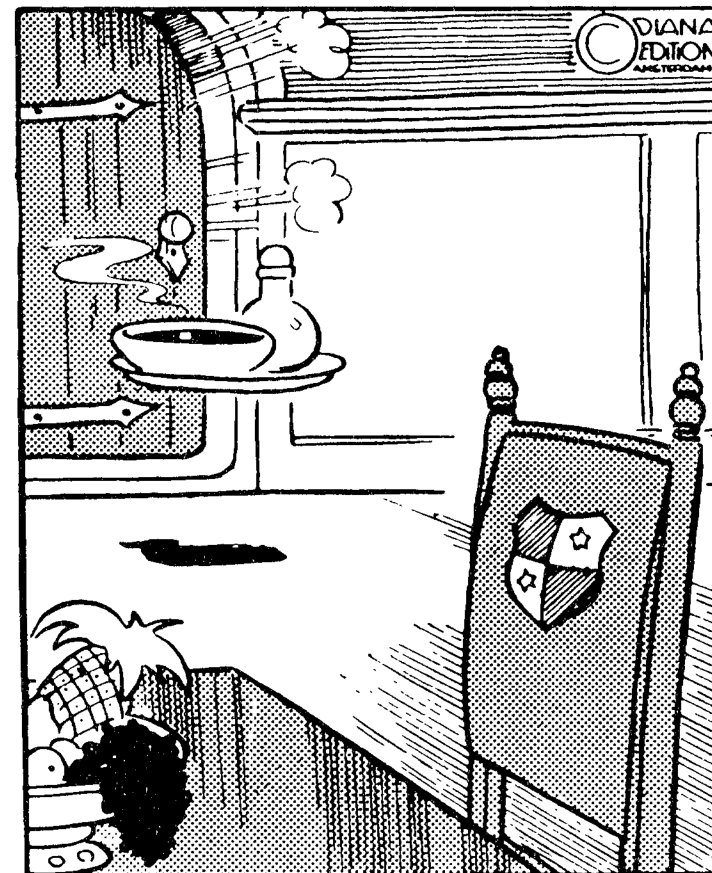

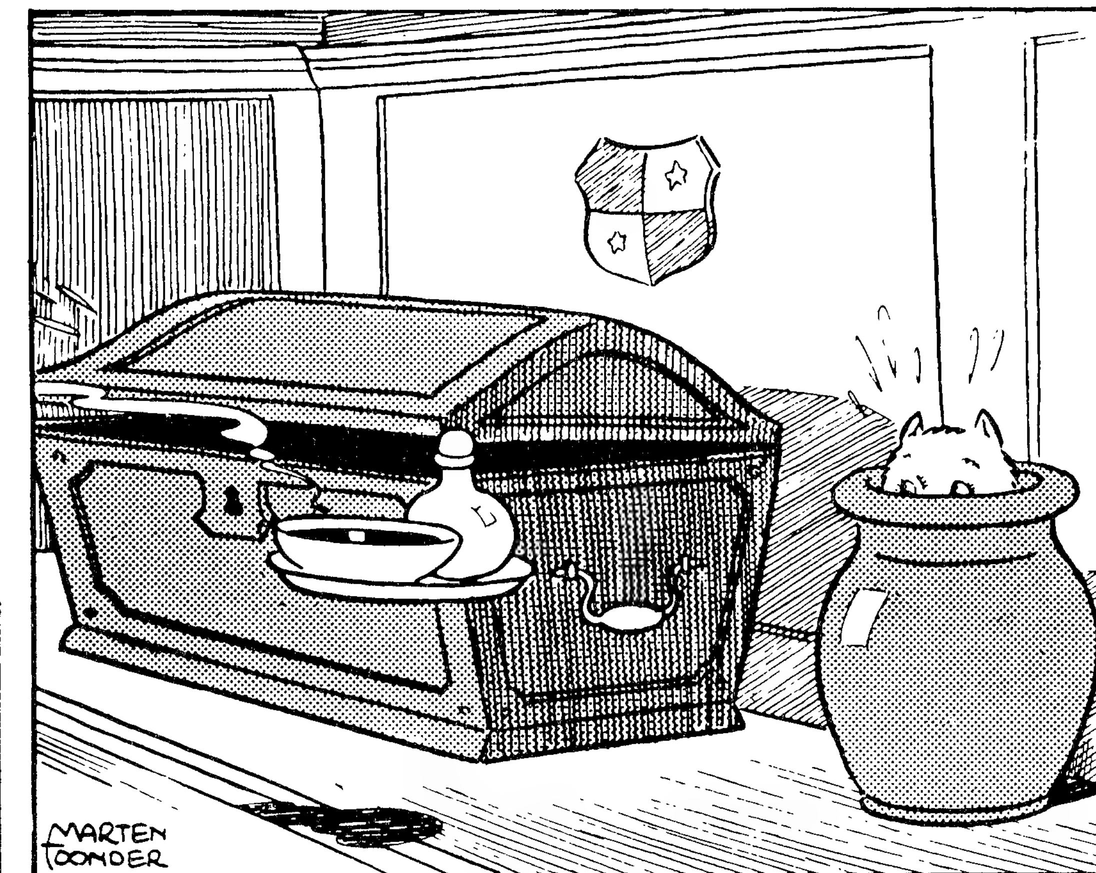
Heer Bommel en Tom Poes stapten het kasteel binnen en keken nieuwsgierig om zich heen. 'Kijk, daar staat een harnas,' zei heer Ollie. 'Hoe zou mij zooiets staan, Tom Poes? Wel goed, denk ik. Zoo'n pak moet ik toch dragen wanneer ik kasteelheer ben, is het niet? Het is overigens goed gemeubileerd en er hangen al portretten van de voorouders ook. Ja, ja, het is van alle gemakken voorzien, ik huur het vast. Deze gang is een beetje donker, ik zal er een paar lampen laten aanbrengen en dat familiewapen bevalt mij ook niet. Ik zal een ander ontwerpen. Wat denk je bijvoorbeeld van een dansenden beer van goud op een veld van azuur? Ha, let maar eens op, Tom Poes. Ik zal hier een kasteel van maken, waar iedereen van opkijkt! Heb je het kasteel van heer Ollie B. Bommel al gezien? zullen ze aan elkaar vragen; en dan zal het storm loopen van de toeristen, ik denk, dat ik daar goeie zaken van zal kunnen maken, jonge vriend! Als ik aan iedereen, die mijn slot bezichtigen wil, een dukaat vraag, zal het niet lang duren.'

Op dat moment werd er ergens achter hen een deur dichtgeslagen. Heer Bommel bleef midden in zijn redevoering steken en keek verschrikt achterom. 'W-wat was dat?' vroeg hij ongerust.

'Er is iemand binnengekomen,' zei Tom Poes. 'We moeten ons verbergen, heer Bommel, vlug!'

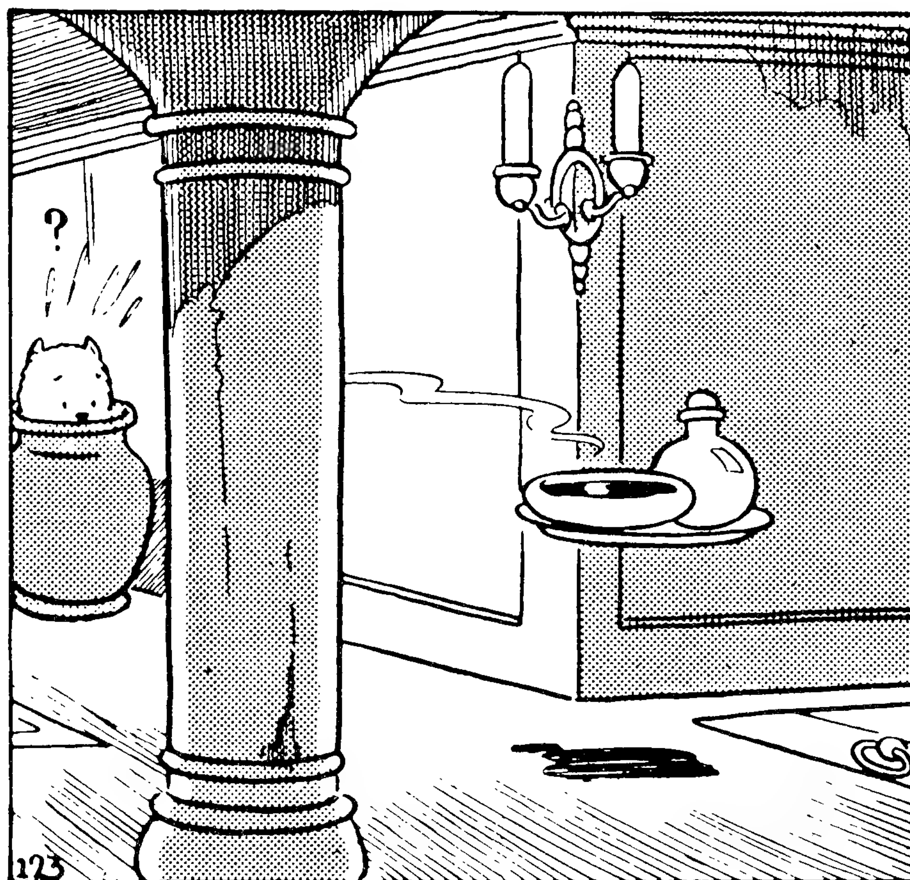

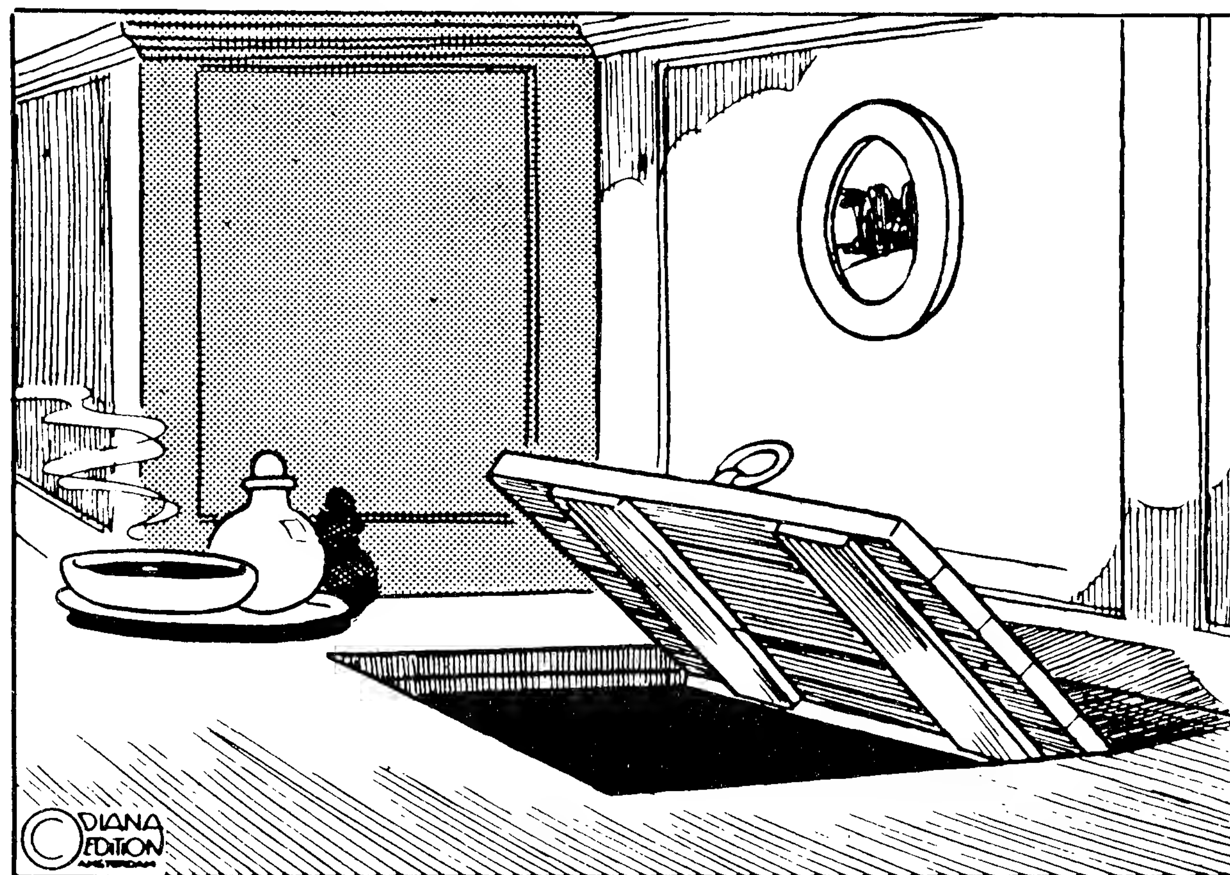

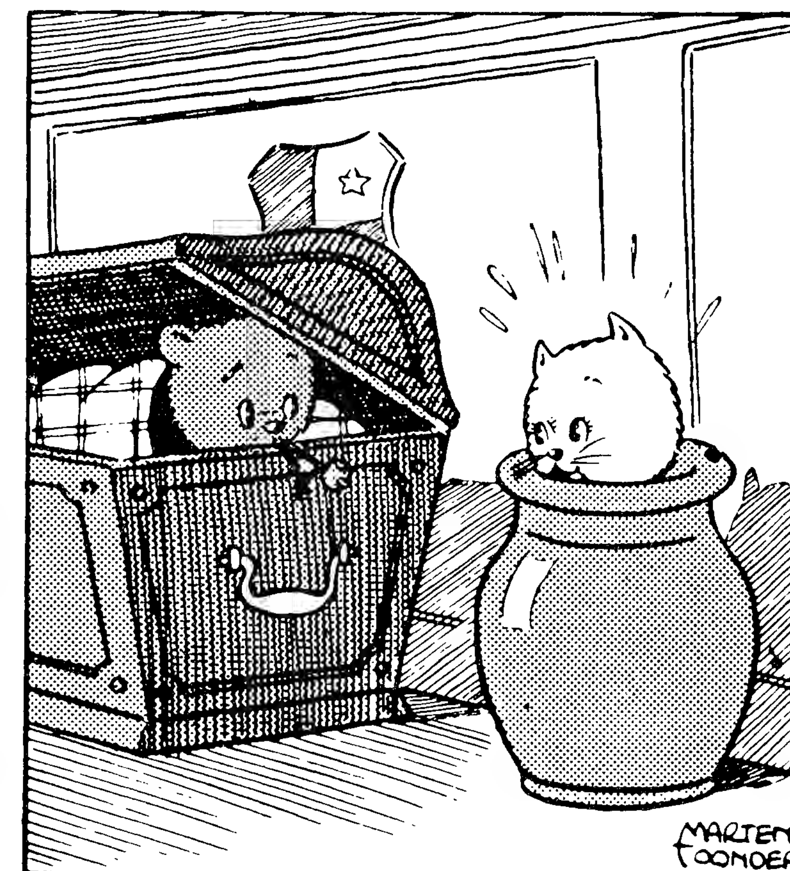
'Ik hoor iemand loopen,' zei Tom Poes, 'we moeten vlug zijn, heer Bommel! Vlug, kruip in die kist, dan zal ik me in die vaas verstoppen!' Nu, ze waren maar net op tijd, want op het moment, dat heer Ollie het deksel van de kist voorzichtig boven zijn hoofd liet zakken, waren de voetstappen de deur reeds genaderd. Er klonk een zacht geschuifel, de deur draaide open... maar er kwam niemand binnen!!! Nee, wat er naar binnen kwam was een schaal, waarop een dampende kom en een flesch stonden, en die schaal zweefde zoo maar door de lucht! En het allergekste was, dat er toch voetstappen klonken, alsof iemand die niet te zien was haar voor zich uit droeg! Toen Tom Poes voorzichtig boven het randje van zijn vaas uit gluurde, gingen zijn haren van schrik rechtop staan.

'Tjonge!' dacht hij, 'wat zijn we begonnen! Dit kasteel is vast betooverd! Waren we maar nooit naar binnen gegaan! Ik ben nu wel sterk en flink, maar zooiets heb ik nog nooit bij de hand gehad... Hoe zou dit afloopen? Wat zou dit moeten beteekenen?'

Heer Bommel scheen er niet veel beter over te denken, want toen Tom Poes naast zich keek zag hij, dat het deksel van de kist een beetje bibberig op en neer ging en toen hij goed luisterde, hoorde hij hem zwaar zuchten.

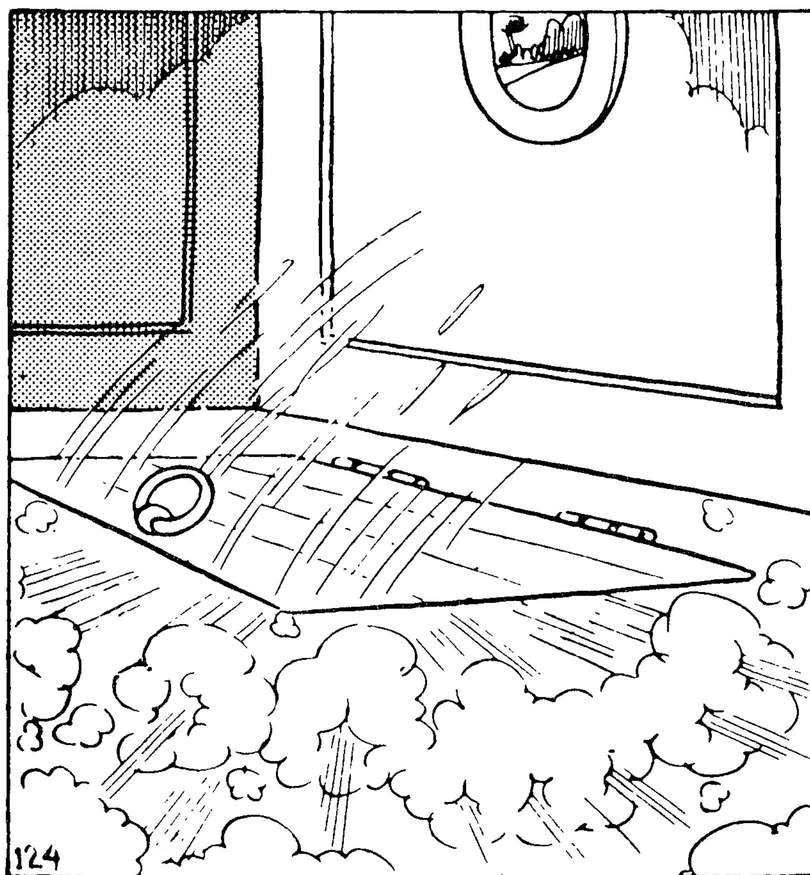

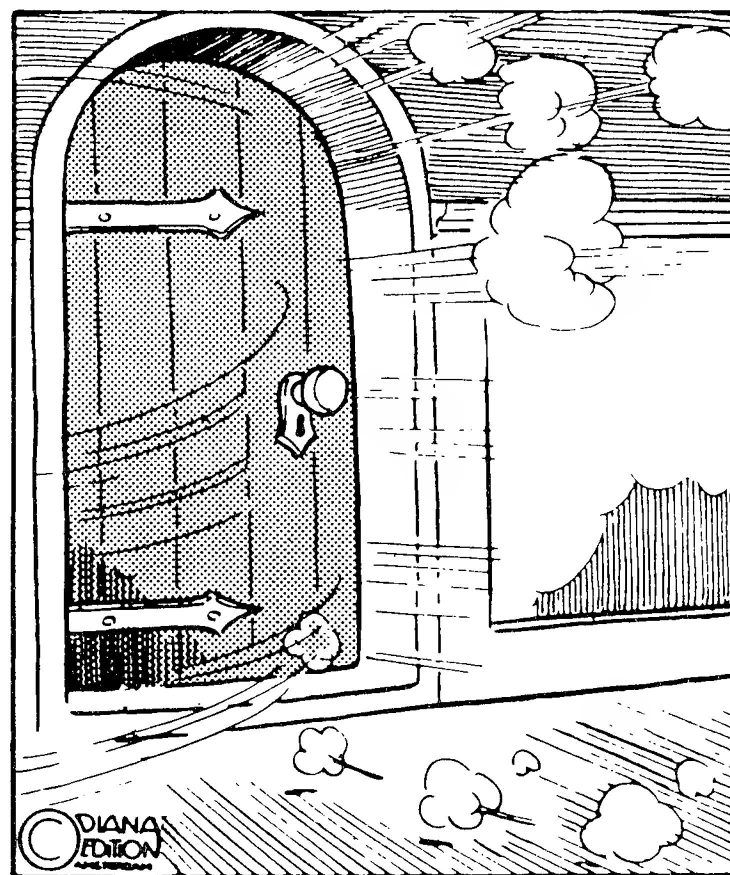

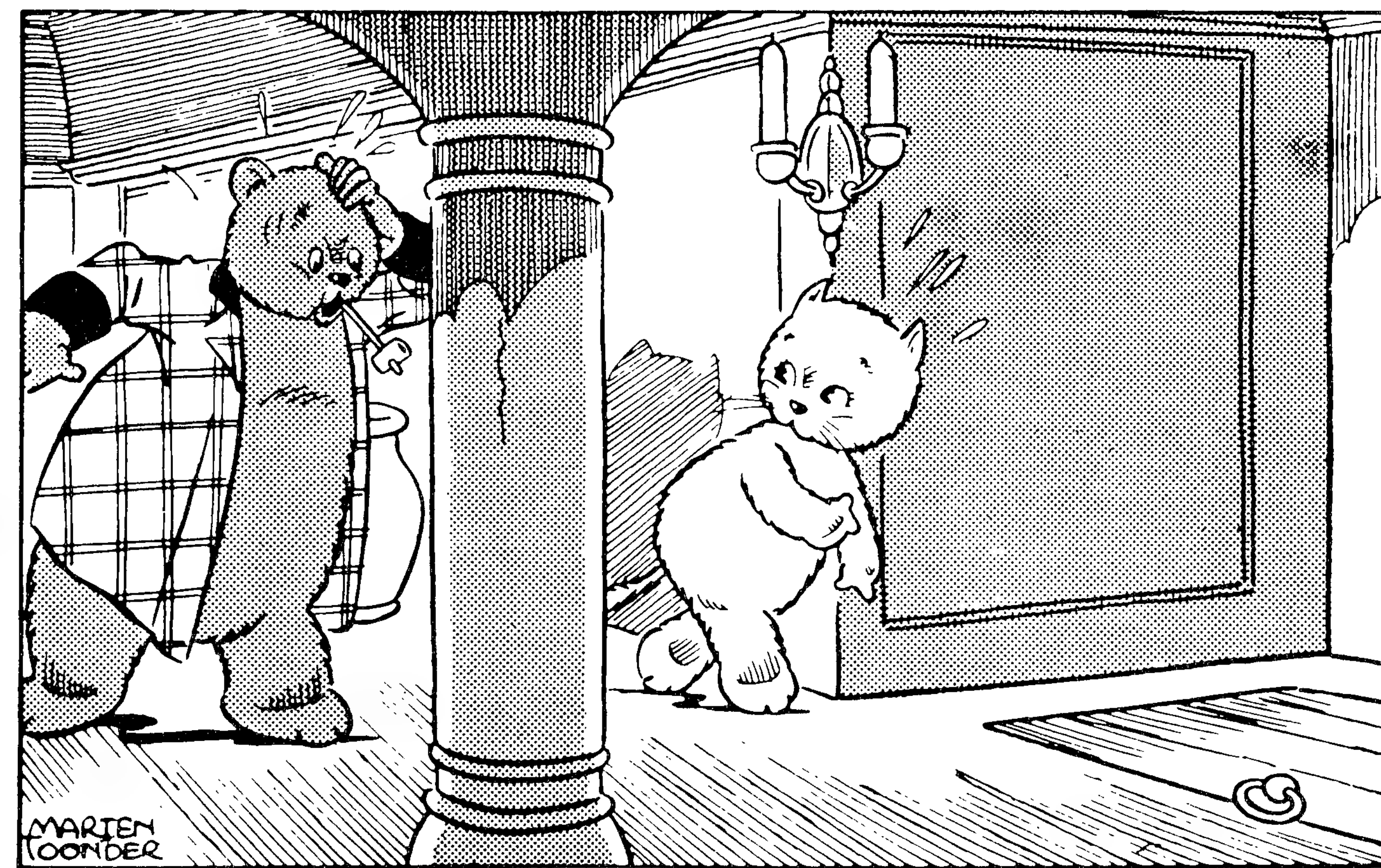

Het blad met eten zweefde de heele zaal door en ging ten slotte een hoek om, zoodat Tom Poes het niet meer zien kon. Het heele geval daalde ten slotte bij een luik in den vloer en kwam met een smak op den grond terecht. En even later ging het luik knarsend en piepend omhoog, heelemaal vanzelf! Wel was het, alsof er iemand erg hijgde en alsof er zacht werd gemompeld, maar er was verder niets te zien.
'W-wat w-was d-dat, Tom Poes?' vroeg heer Bommel, terwijl hij voorzichtig wat naar boven kwam. 'W-was dat een zwevend blad, of w–was dat een onzichtbaar persoon?'

'Ssssst,' siste Tom Poes. 'Luister!!' Bij het luik begon iemand te praten met een schorre, krakende stem. 'Heb je er al over nagedacht?' kraakte de stem. 'Zal je den brief schrijven, zooals ik je gezegd heb? Bedenk, dat dit de laatste keer is, dat ik je eten breng, manneke! Als je het niet doet, moet je daar beneden verhongeren, hihihihi!'
En toen hoorde Tom Poes ergens heel ver weg een andere stem antwoorden, een stem, die hem erg bekend voorkwam. 'Ik doe het niet!' zei die stem. 'Nu niet en nooit!! Spaar uw praatjes!'

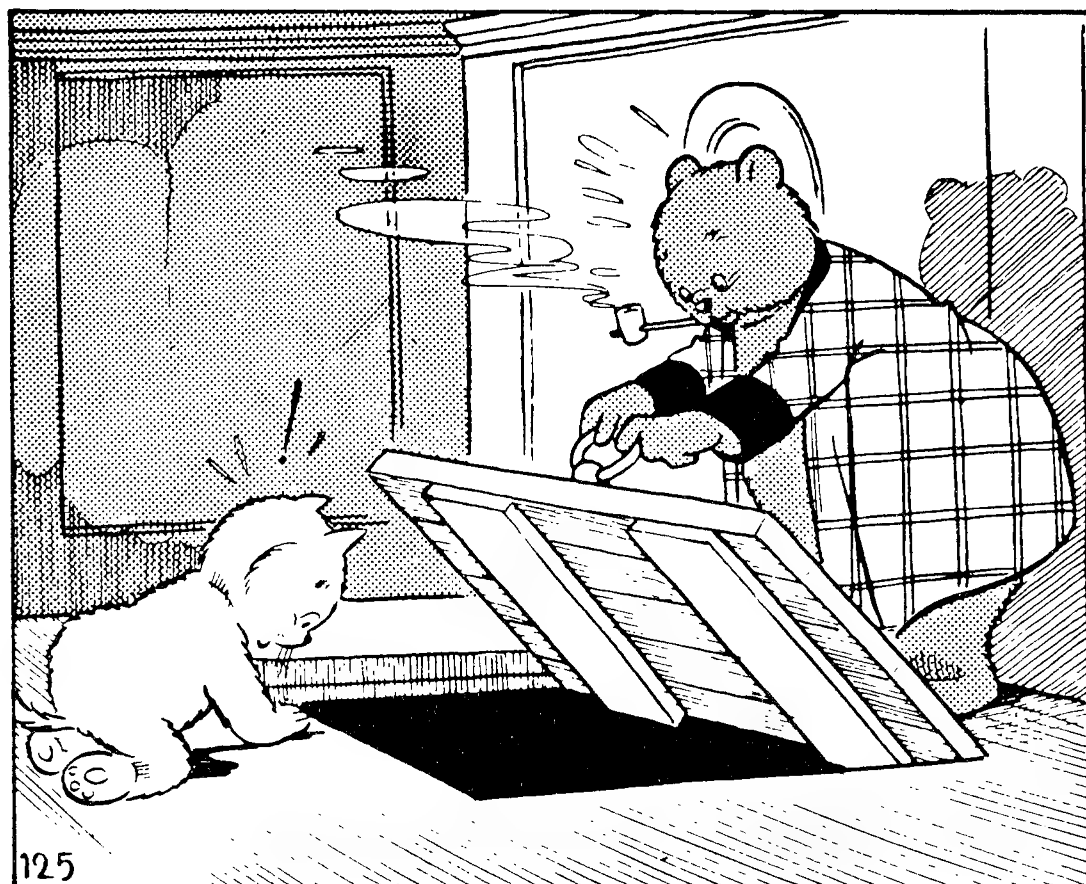

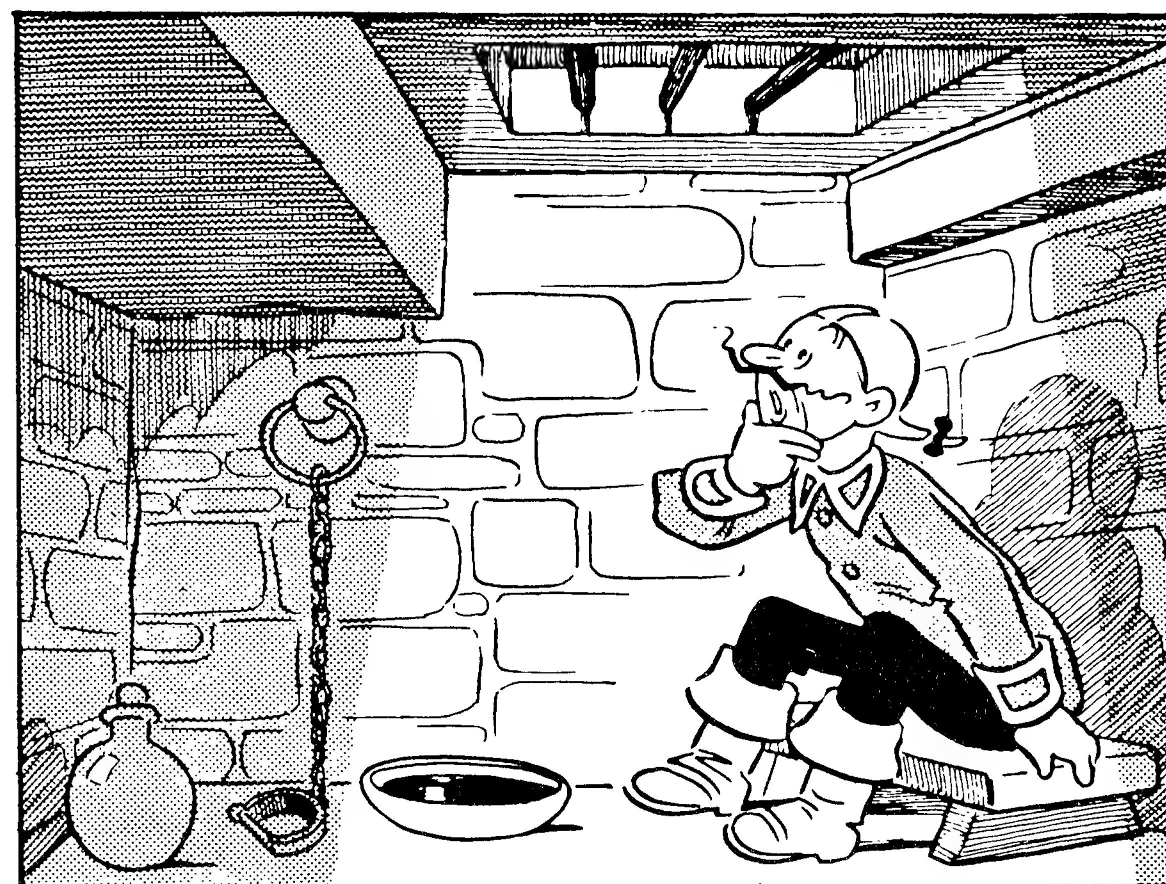
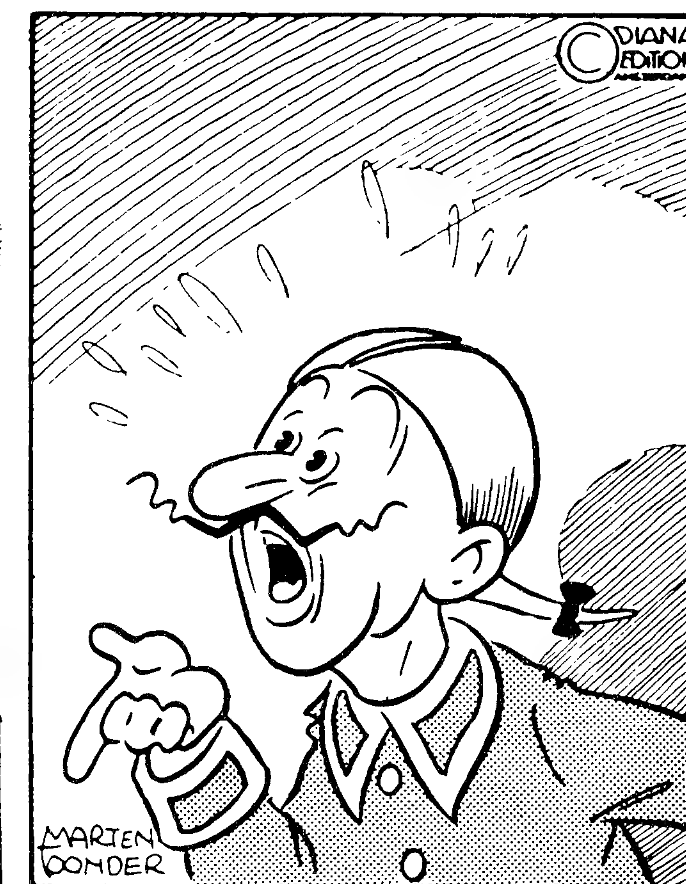

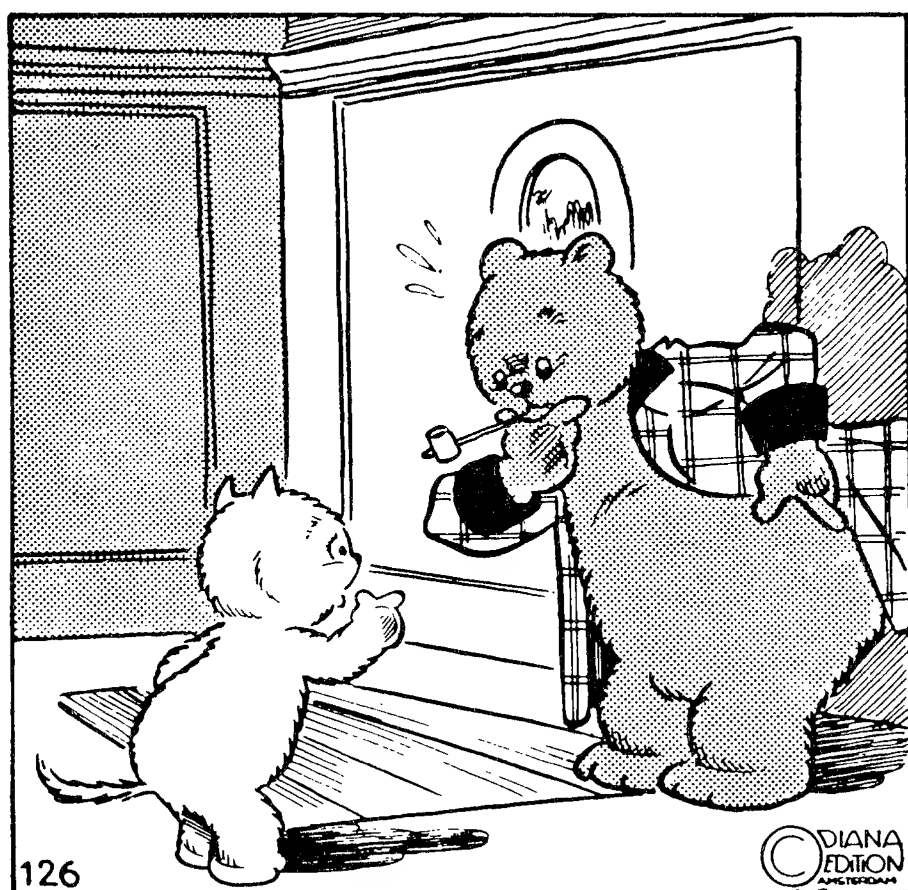
Het luik werd nijdig dichtgegooid, het blad met eten zweefde weer de lucht in en ging nu vlug in de richting van de deur. De voetstappen klonken nu veel harder en vlugger dan daarnet en toen ze langs de vaas gingen, waarin Tom Poes zat, hoorde hij iemand mompelen: 'Hij moet het zelf maar weten, maar dan krijgt hij ook geen eten! Ik zal hem wel krijgen! Hihihihihi!' Daarna ging de deur weer open, het blad eten verdween en de deur viel met een harden slag in het slot. Tom Poes klom vlug uit de vaas en heer Bommel volgde hem steunend.
'Dit moeten we onderzoeken,' zei Tom Poes. 'Kom mee, heer Bommel, naar dat luik!'

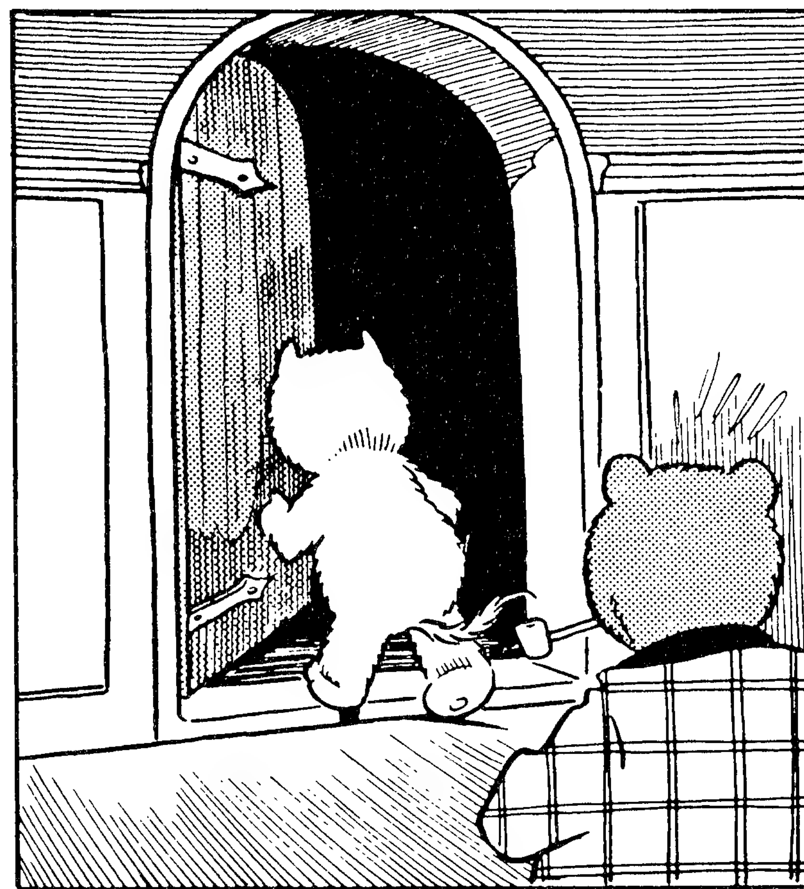
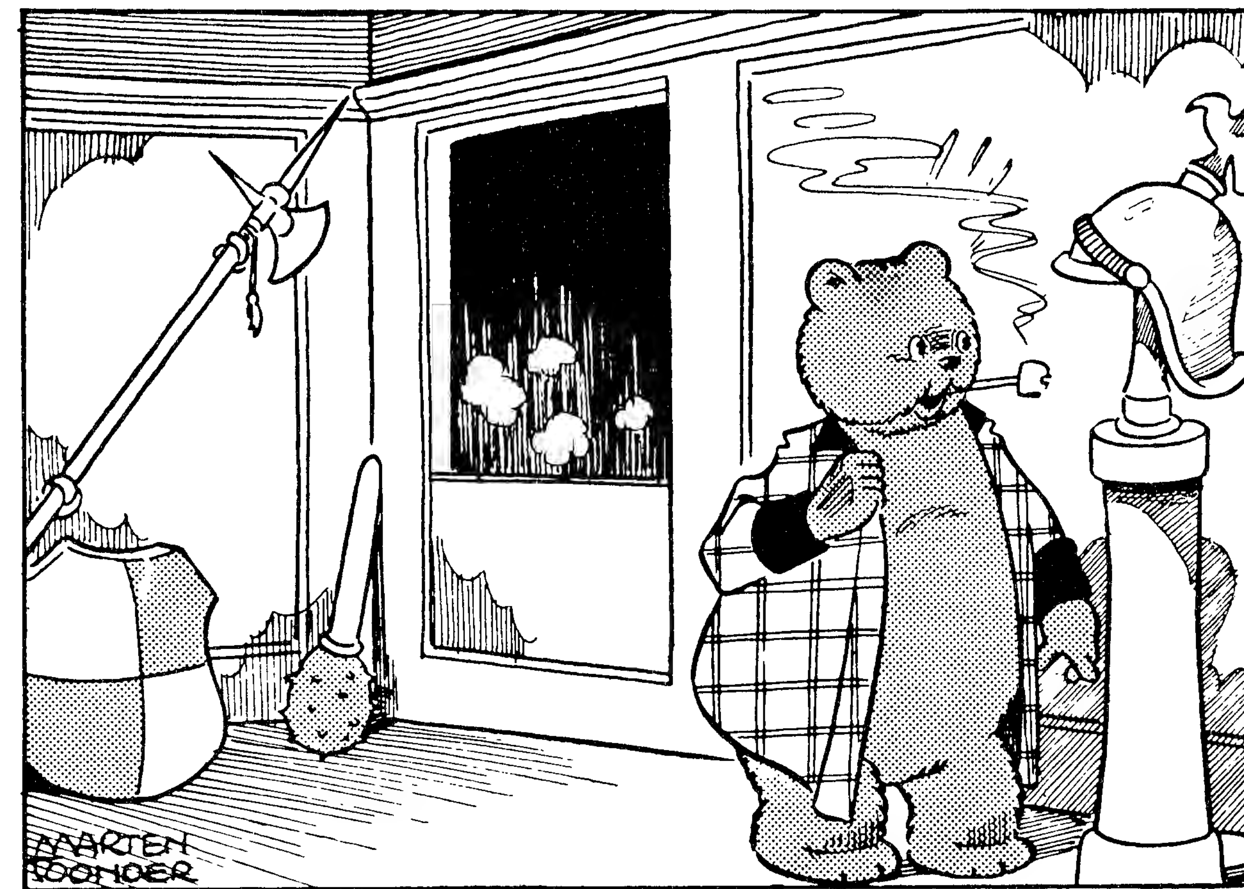
'Hm, ja, ja, naar dat luik zei je toch?' bromde heer Bommel. 'Zouden we dat nu wel doen, Tom Poes? Me dunkt, dat we beter naar dien markies kunnen gaan zoeken, jonge vriend. Het lijkt me hier niet heelemaal pluis! Ik houd niet van dat geheimzinnige gedoe! Geef mij maar een reus, tegen wien ik kan vechten, daar speel ik het gemakkelijk mee klaar, maar iemand dien ik niet kan zien...'
'En ik dacht, dat u van avonturen hield!' riep Tom Poes. 'Dit is toch zeker een avontuur, heer Bommel. En weet u wat het prettige is? Ik heb zoo'n idee dat we meteen den markies Van Muizenis kunnen helpen als we dit raadsel oplossen!'

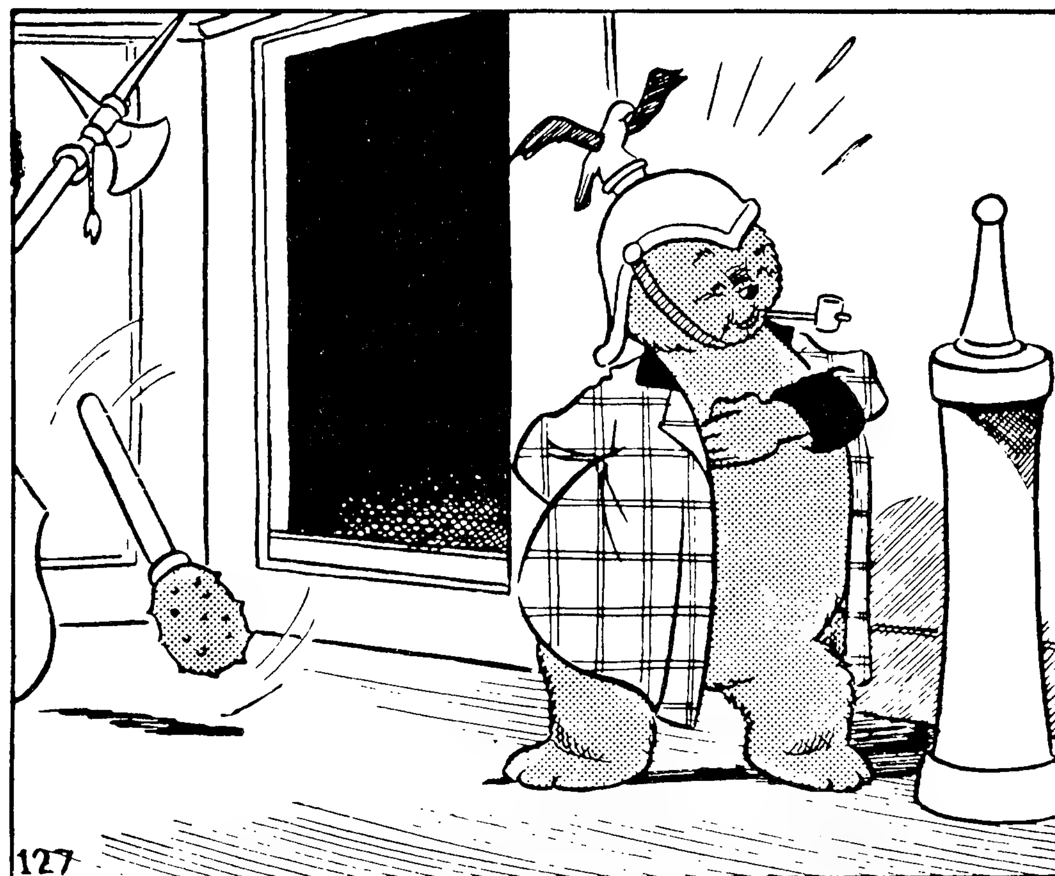

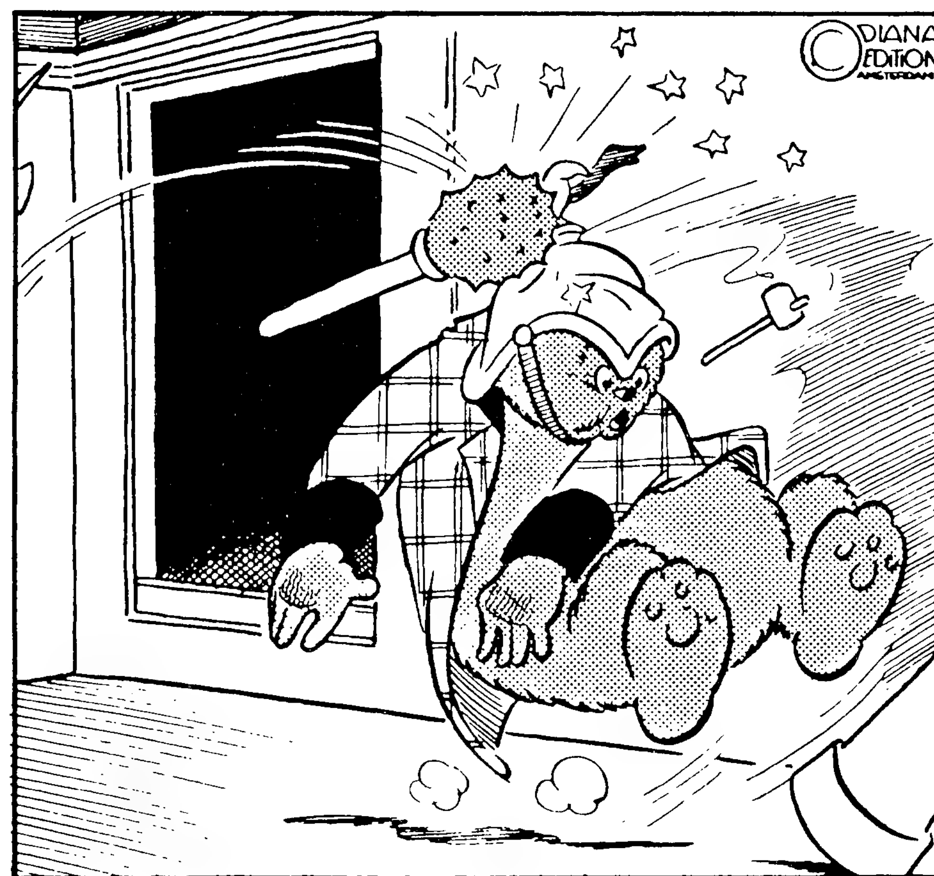
Heer Bommel trok met moeite het luik omhoog en Tom Poes boog zich voorzichtig over het randje. Daarbeneden zag hij, tusschen een paar stevige tralies door... niemand minder dan den markies Van Muizenis, die daar in een klein celletje op een bank zat! 'Net wat ik dacht, heer Bommel,' zei hij. 'Het is de markies! We moeten hem helpen! We...'
'Wie is daar?' riep de markies van beneden. 'Die stem ken ik! Is dat niet mijn oude vriend Tom Poes?' 'Ja, ja, ik ben het, heer markies!' riep Tom Poes terug. 'Er is nu geen tijd om uit te leggen hoe ik hier kom, vertelt u mij liever hoe u hier komt! Maar vlug, heer markies!'
'Toen ik in mijn tuin aan het wandelen was, ben ik aangevallen en ontvoerd door den toovenaar Hocus Pas!' vertelde de markies. 'Ik kon mij niet verdedigen, want hij bedwelmde me met een of ander toovermiddeltje. Toen bracht hij me naar dit onbewoonde kasteel en sloot me op in deze ondergrondsche cel. Ik kan hieruit nooit ontsnappen, want er is maar één uitgang en die komt uit op de grotten, die onder het kasteel loopen. En in die grotten huist een draak, een verschrikkelijk monster! Wanneer die iemand aankijkt, wordt die iemand versteend. Daarom heeft die toovenaar zichzelf onzichtbaar gemaakt, zie je. Om niet versteend te worden.'
'Tjonge, ja!' riep Tom Poes. 'Dat is verschrikkelijk, markies! Maar waarom heeft Hocus Pas dat gedaan? Wat voor een brief moet u schrijven?'
'Ik moet een brief schrijven, waarin ik verklaar, dat al mijn bezittingen van Hocus Pas zijn,' legde de markies treurig uit. 'En ik kan niets tegen hem beginnen! Wat moet ik doen, Tom Poes?'
'Wacht maar, ik zal u helpen!' beloofde Tom Poes.

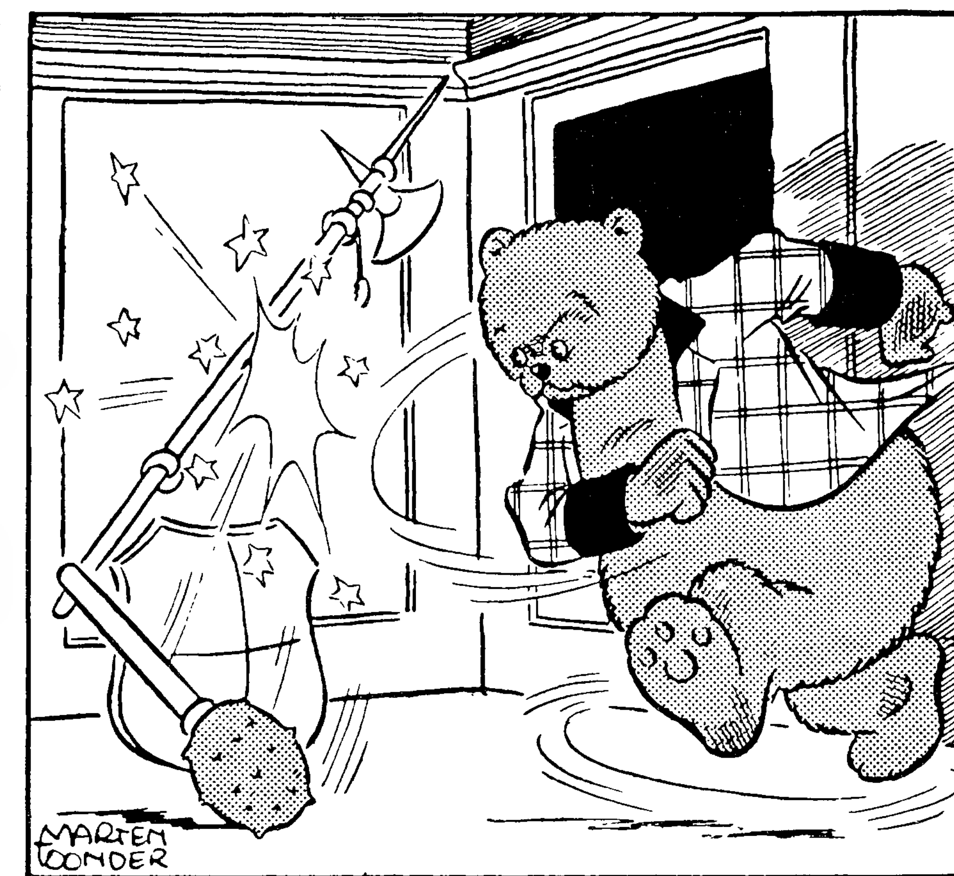

‘We moeten dien armen markies hieruit helpen, heer Bommel!’ zei Tom Poes, toen hij het luik had dichtgemaakt. ‘Ja, drommels, natuurlijk!’ zei heer Bommel. ‘Ik ben je man, jonge vriend. Maar hoe stel je je dat eigenlijk voor?’ ‘Wel,’ verklaarde Tom Poes, ‘u blijft hier achter bij het luik, dat kan misschien nuttig zijn, en ik ga eens in die grotten kijken of ik misschien dien draak door een list kan vangen. Lijkt u dat niet het beste?’
‘Hm,’ zei heer Bommel twijfelend, ‘zouden we niet liever bij elkaar blijven? Wat kan jij alleen tegen zoo’n draak beginnen, die je versteent voordat je tot vijf hebt kunnen tellen?’
‘Daar zal ik wel iets op verzinnen,’ zei Tom Poes. ‘Houdt hier goed de wacht, heer Ollie! Tot straks!’ Tom Poes liep de deur uit en heer Bommel bleef alleen in de zaal achter.
‘Dit is een vreemd avontuur,’ mompelde hij tegen zichzelf, ‘ja, ja, erg vreemd. Maar het kasteel is mooi, daar blijf ik bij. Kijk toch eens wat een mooie wapens. En deze helm is ook niet gek. Zou hij mij goed staan? Daar ben ik nieuwsgierig naar.’
Heer Bommel bemerkte niet, dat achter hem een van de paneelen in den wand langzaam naar beneden zakte...

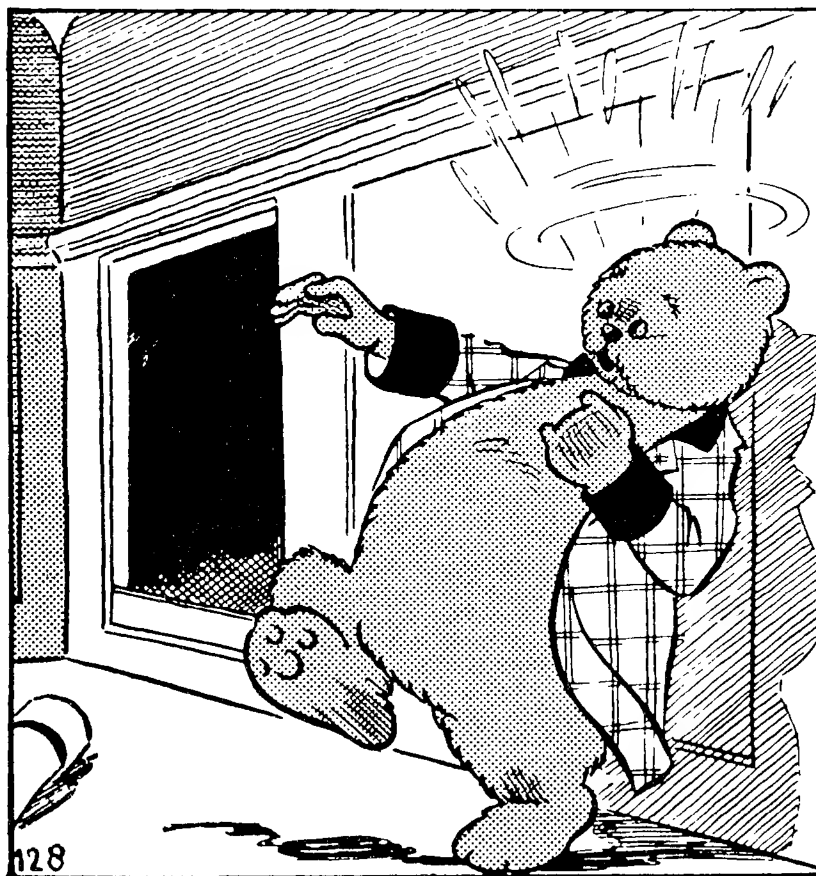

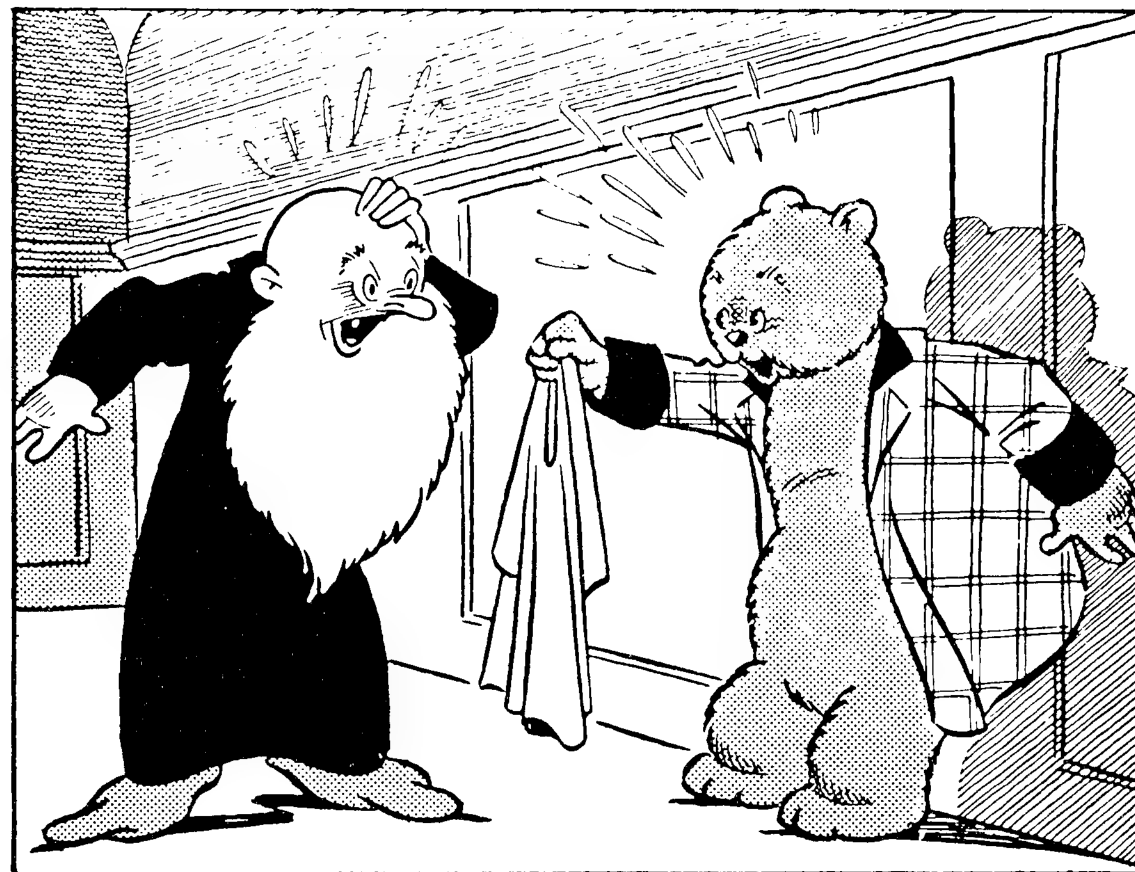
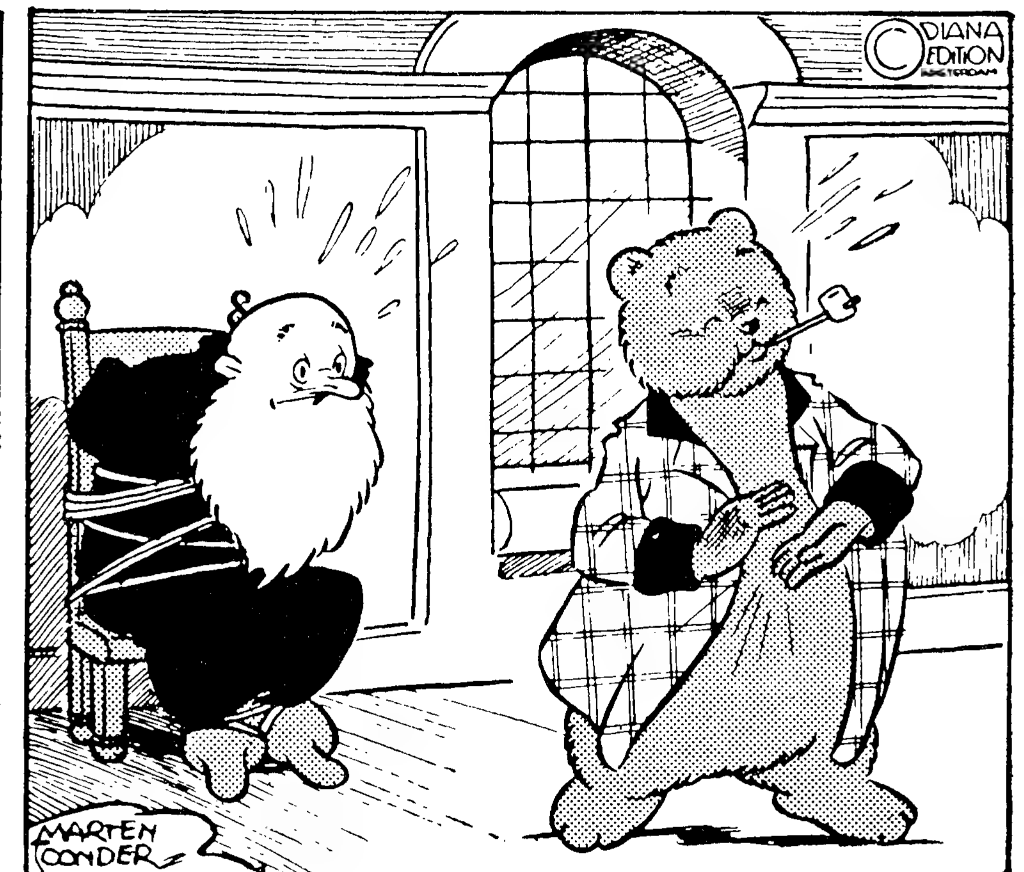

'Dit is een pracht van een helm voor een Ollie B. Bommel,' mompelde heer Bommel, terwijl hij het hoofddeksel van alle kanten bekeek. 'Wacht, ik zal hem eens opzetten, zoo, dat voelt prettig aan op je hoofd. Hm, een veilig gevoel, daar word je flink van, zoo moet Claudius Caesar zich gevoeld hebben... Nu kan geen klap mij meer pijn doen!'

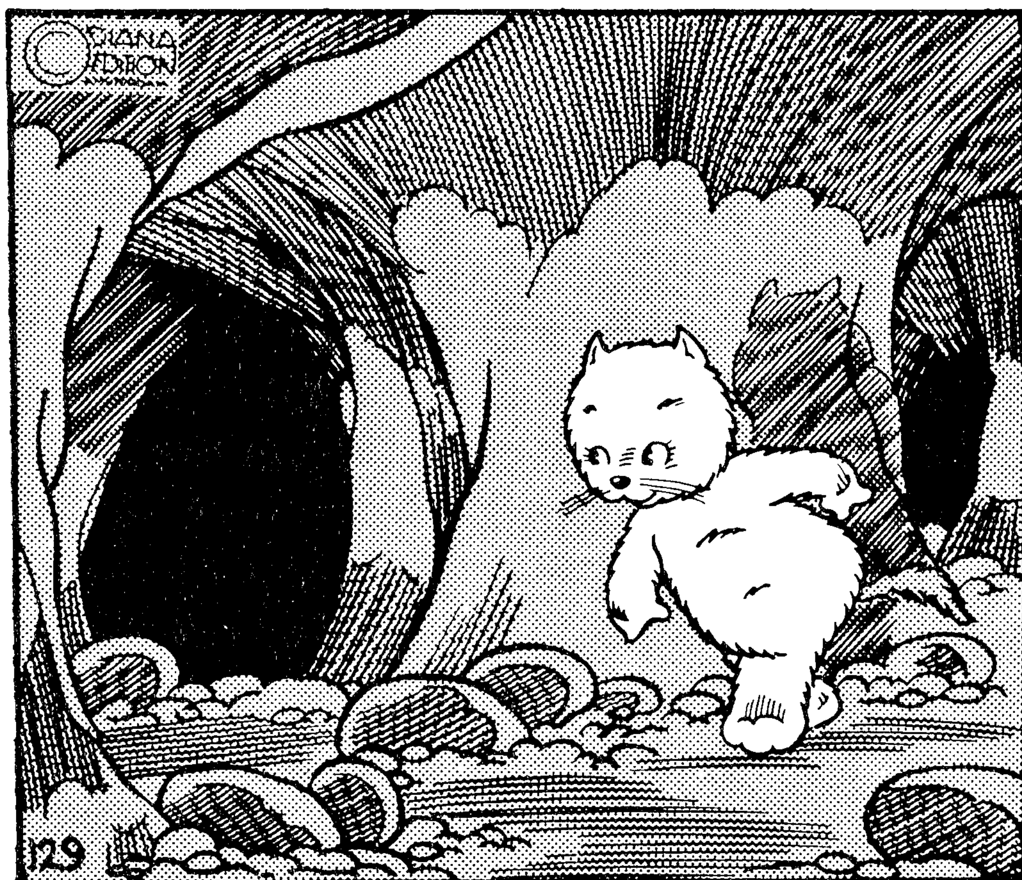
Intusschen was het paneel heelemaal naar beneden gezakt en even daarna begon de knuppel die in den hoek stond, te bewegen! Het wapen ging een eindje de lucht in, zwaaide even heen en weer, maakte een grooten boog en... PANG!!!... Met een zwaren knal kwam hij op den helm van heer Bommel terecht! Nu, die zag sterretjes, dat begrijp je! Het was maar gelukkig dat hij dat ding op zijn hoofd had, want anders had hij het misschien niet meer na kunnen vertellen. Maar nu werd hij er alleen maar héél kwaad van. O, wat werd heer Bommel boos. 'Wie doet dat???!' riep hij. 'Wie waagt het om een Claudius C. Bommel op zijn hoofd te slaan??' brulde hij, en zonder zich verder te bedenken gooide hij den helm op den grond en begon om zich heen te slaan. Nu, zijn klappen kwamen aan, dat verzeker ik je! Het petste en bonkte, dat het een lust was. Maar toch was er iets vreemds aan.

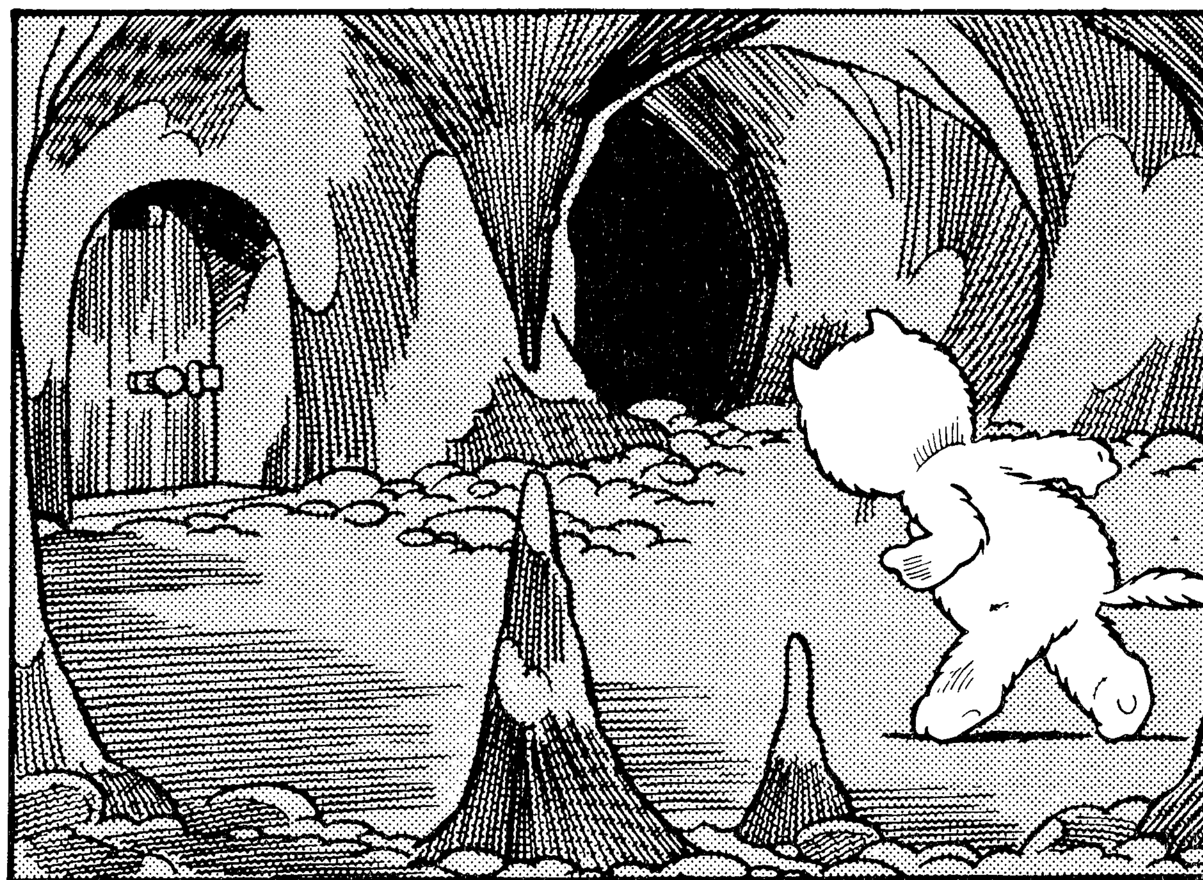
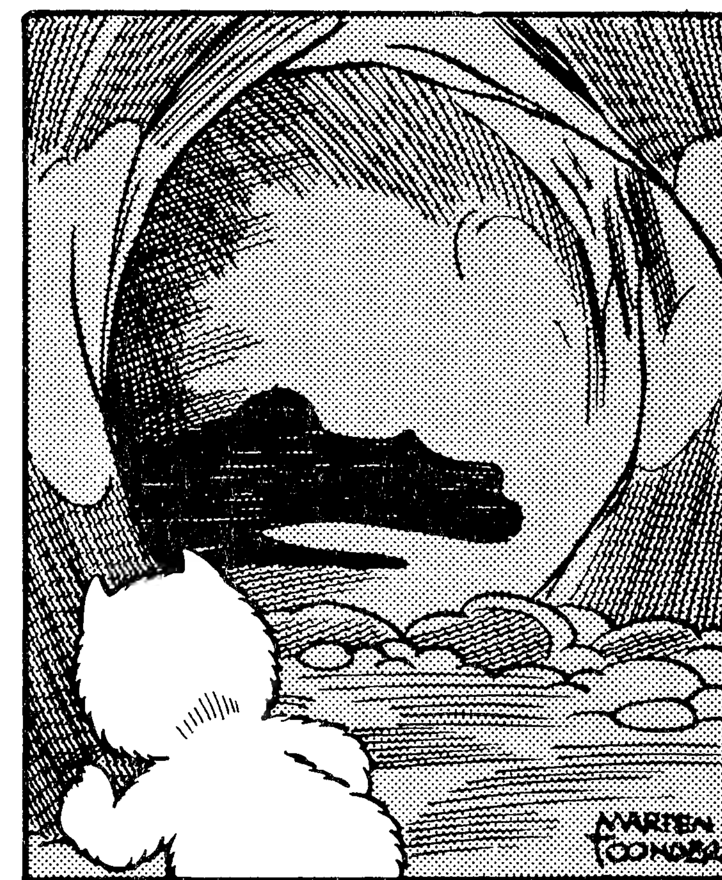
'Dat is raar,' dacht heer Bommel. 'Ik voel dat ik iemand raak en toch is er niemand te zien! Oei, wat ben ik begonnen! Dat moet die onzichtbare toovenaar zijn!...'

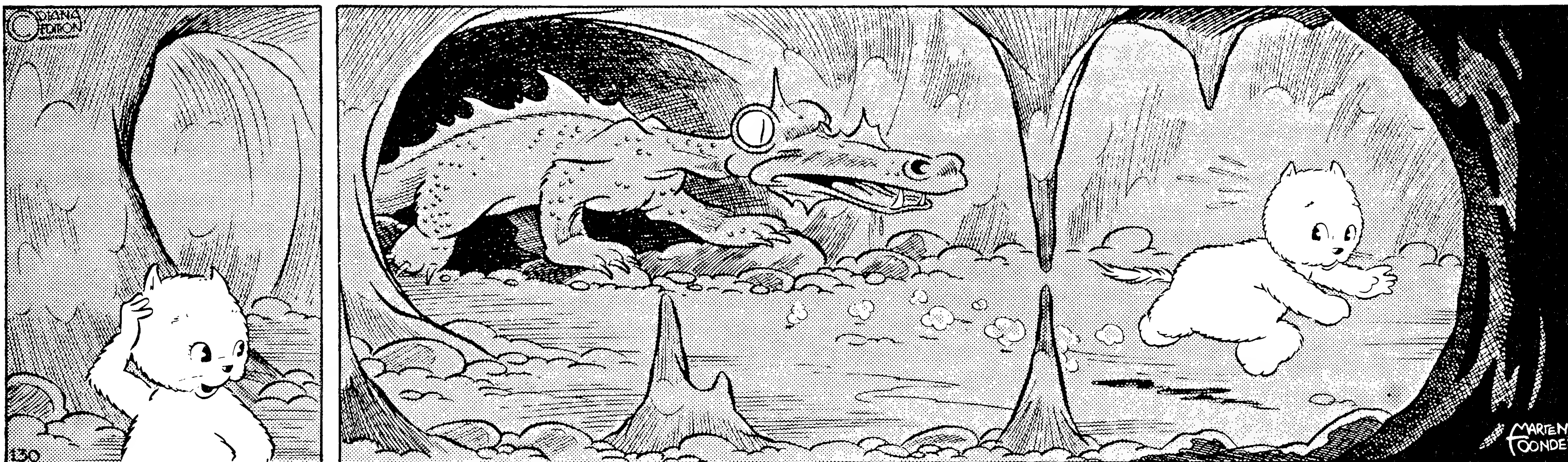
Nu, de onzichtbare toovenaar, waar heer Bommel mee vocht liet zich ook niet onbetuigd en omdat hij niet te zien was, was het een ongelijke partij. Ollie sloeg maar wat in het wilde weg, maar toen hij bij zijn keel gegrepen werd kon hij niet verder.
'Héla! Oooooooo! Auauauauauauauaué!' kreunde hij en hij werd heelemaal blauw in zijn gezicht. 'Houd op! Schei uit! Ik stik!' Hij tastte in het wilde door de lucht en ineens voelde hij, dat hij iets vast greep. Toen gaf hij een harden ruk en toen... stond daar een leelijk, oud mannetje voor hem, terwijl hij zelf een grooten witten lap in zijn hand hield. Het oude mannetje gaf een kreet van schrik en deinsde een eindje achteruit. 'Mijn mantel... Mijn verdwijnmantel!' riep hij met een schorre stem.
'Geef hier, die is van mij!' Maar heer Bommel trok zich daar niets van aan. Hij gooide den lap zoo ver mogelijk weg, pakte het oude mannetje stevig vast en droeg hem naar een stoel. Dat ging gemakkelijk genoeg, want nu hij zijn verdwijnmantel niet meer aan had was de oude Hocus Pas heelemaal niet dapper meer. Hij deed niets anders dan schreeuwen en roepen: 'Laat me los! Ik heb je niets gedaan!' Heer Bommel luisterde niet, hij had een lang touw uit zijn zak gehaald en bond daarmee den ouden toovenaar op den stoel vast.
'Ziezoo, dat is dat,' mompelde hij tevreden. 'Tom Poes zal wel opkijken wanneer hij terugkomt!'

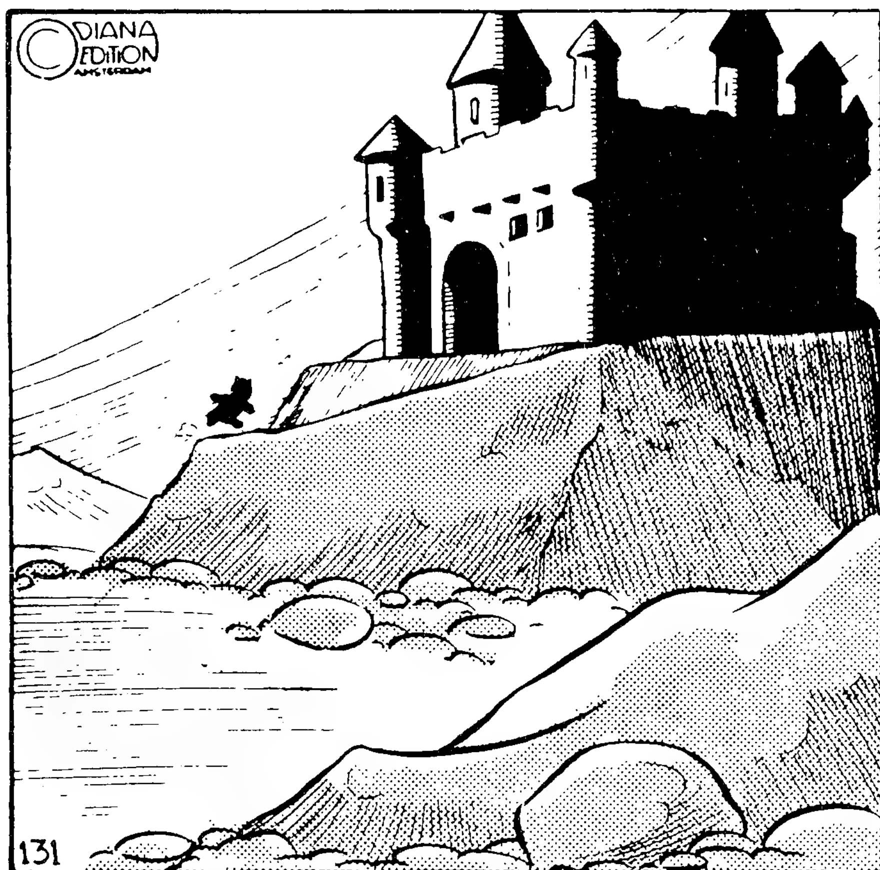

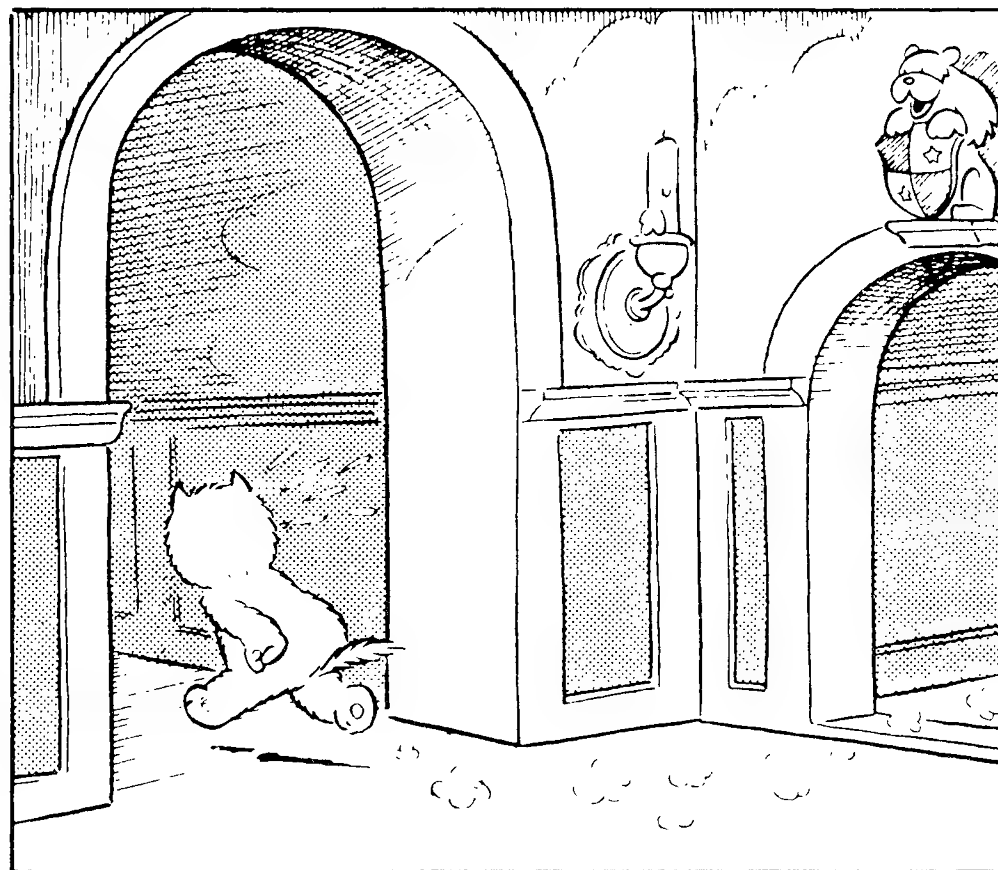
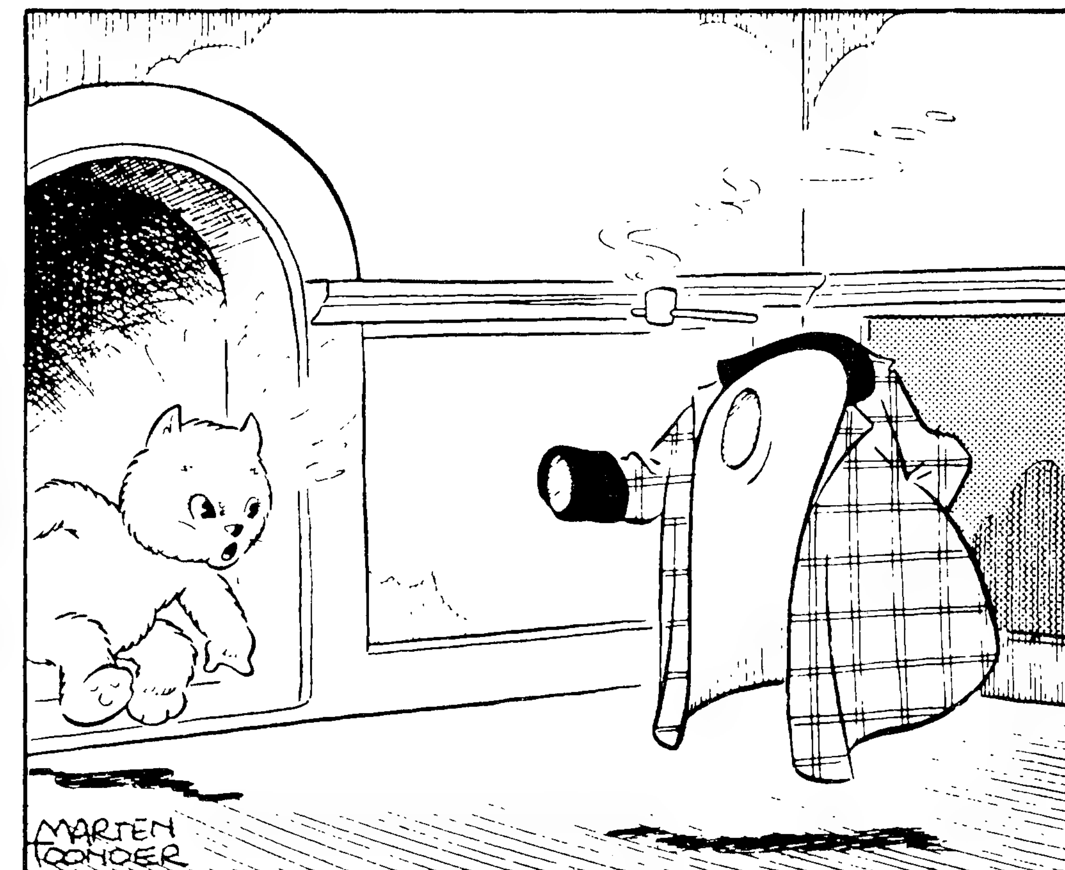
Tom Poes was intusschen het kasteel uitgegaan en had, na een poosje gezocht te hebben, den ingang van de grot aan den voet van den berg gevonden. Heel voorzichtig liep hij nu naar binnen. 'Het is eigenlijk een gevaarlijk karweitje, dat ik hier aan het ondernemen ben,' dacht hij. 'Stel je voor, dat ik hier dien draak ontmoet en het beest ziet me! Dan kan ik niets beginnen, want ik word versteend voordat ik iets doen kan! Maar ik heb natuurlijk ook kans, dat ik bij de cel van den markies kan komen zonder dat ik opgemerkt word en daar moet ik maar op hopen.' Hij sloop verder en verder en kwam steeds dieper in de grot.

En toen ineens zag hij aan het eind van een spelonk een klein, rond deurtje voor zich. 'Dat zal de celdeur wel zijn,' dacht Tom Poes. 'Nu komt het er op aan, nu moet ik extra voorzichtig worden. Misschien lukt het me dan wel om...' Maar op dat moment hoorde hij in een zijgang een vreemd geluid. Het was net, alsof iemand, die erg zwaar ademhaalde er heel langzaam aan kwam loopen, met sloffende voetstappen. En toen Tom Poes verschrikt opkeek, zag hij op een zijwand de schaduw van een grooten kop naar voren kruipen. 'Alle Draken!' dacht Tom Poes. 'Daar is hij!!'

Tom Poes hoorde den draak steeds dichterbij komen en hij probeerde tevergeefs iets te bedenken om het beest te slim af te zijn. 'In ieder geval moet ik zorgen, dat ik hem niet aankijk!' dacht hij. 'Want dan versteen ik en daar heb ik heelemaal geen zin in!' En Tom Poes draaide zich om en zette het op een loopen, dwars door de grotten heen in de richting van waar hij gekomen was. Uit de zijgang kwam intussen de draak te voorschijn. Het was geen prettig beest om te zien, nee, hij had een erg onaangenaam uiterlijk en zijn groote lichtgevende oogen keken valsch naar den weghollenden Tom Poes. Even bleef hij zoo staan, toen begon hij de achtervolging. Het was merkwaardig zoo hard als dat leelijke dier kon loopen en Tom Poes hoorde zijn snuivende ademhaling steeds dichterbij komen. 'Loopen, oude jongen,' zei Tom Poes tegen zichzelf. 'Alleen maar loopen en vooral niet omkijken! Brrr, wat ben ik begonnen!'

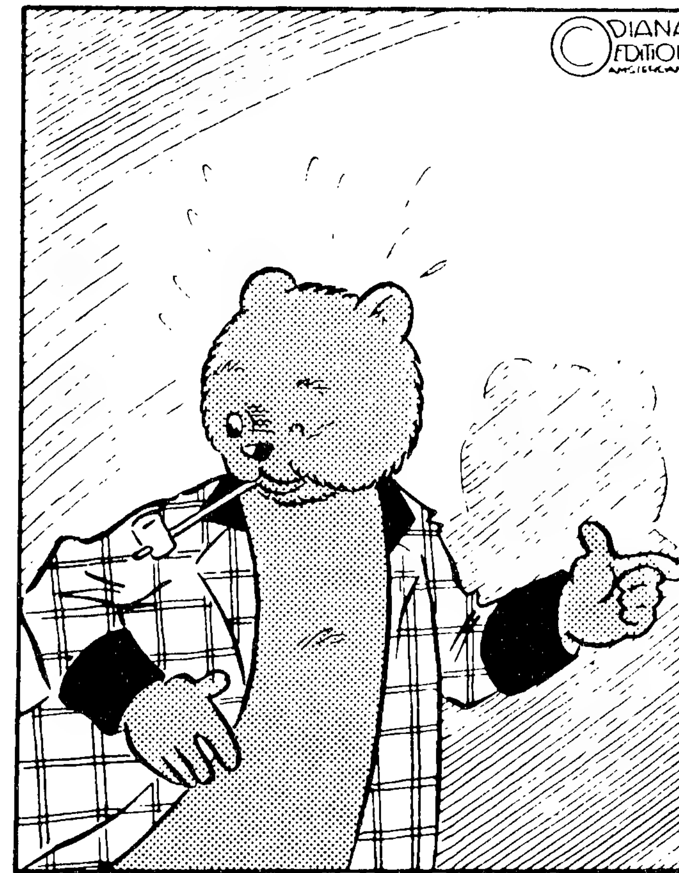

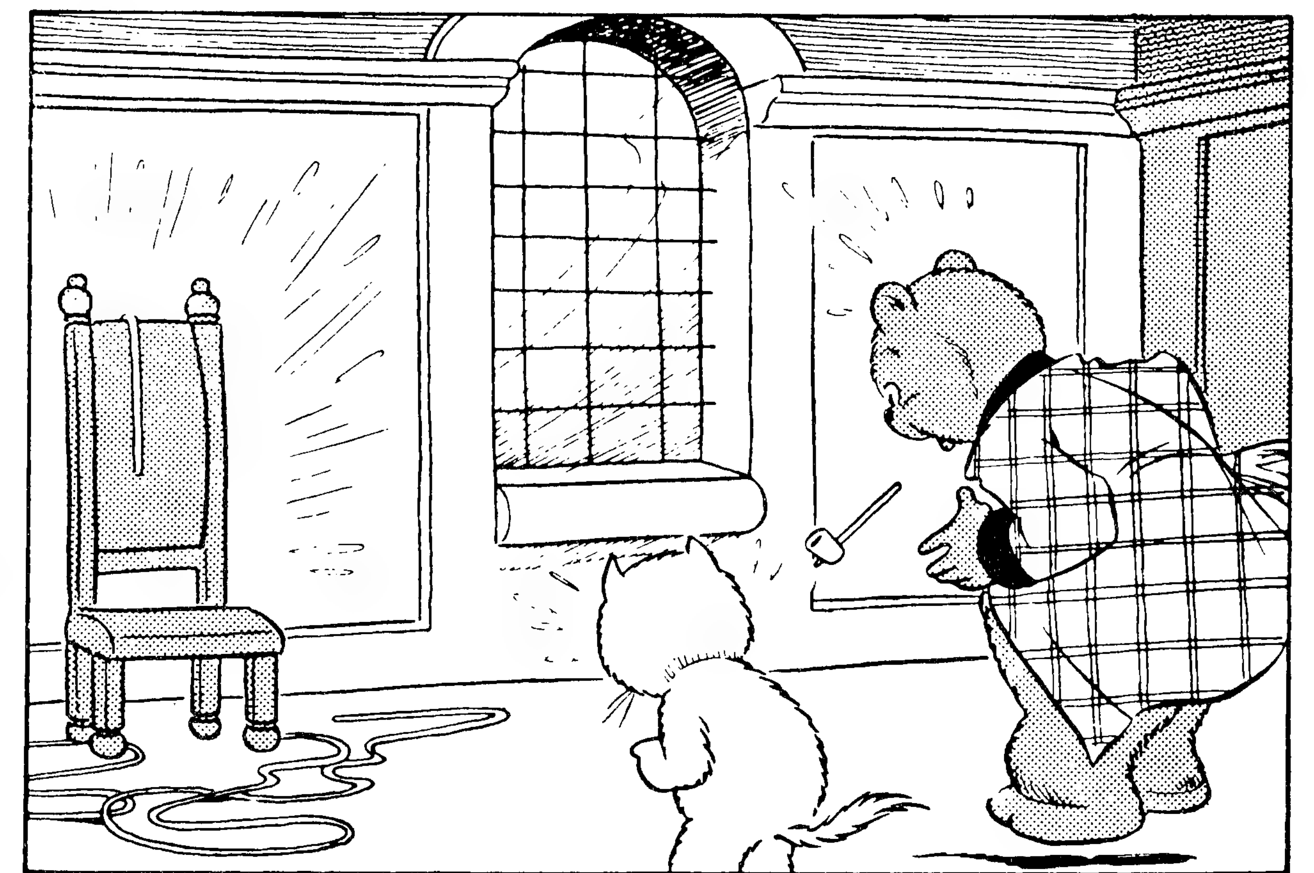

Je begrijpt, dat Tom Poes blij was, toen hij eindelijk weer het daglicht zag en de grot uit kon rennen. Hij hoorde nu het gesnuif van den draak niet meer, maar toch holde hij aan één stuk door, totdat hij weer bij het kasteel was aangekomen.
'Dat doe ik nooit meer,' zei hij bij zichzelf. 'Tegen zoo'n beest kan ik niets beginnen, al ben ik dan ook flink en sterk. Daar helpen geen listen tegen. Ik hoop nu maar, dat er niets met heer Bommel gebeurd is, terwijl ik weg was. Hij doet soms zulke vreemde dingen en wanneer die toovenaar is teruggekomen en hem heeft ontdekt...'

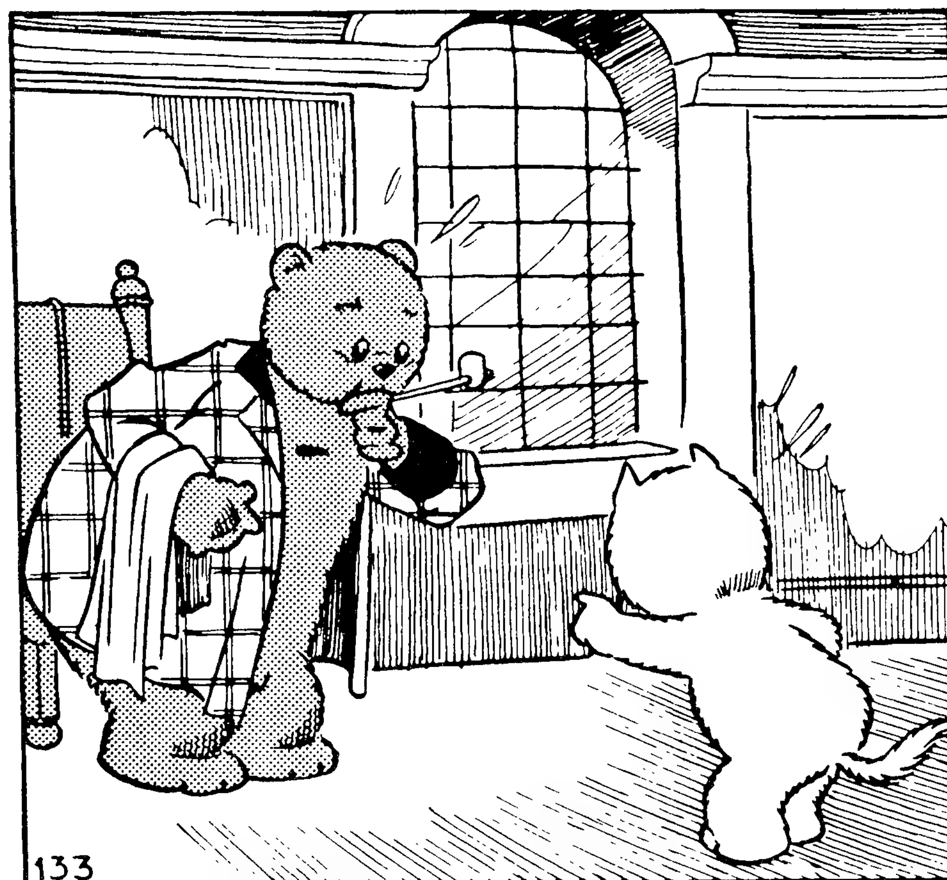
Toen sprong Tom Poes haast wel een meter de lucht in van den schrik, want daar voor hem, vlak bij de deur, zweefde de jas van heer Bommel door de lucht en een eindje daarboven zijn pijp. De jas maakte een vriendelijke buiging en de stem van heer Bommel zei plechtig: 'Welkom, jonge vriend! Ik ben blij, dat er niets met je gebeurd is! Kom binnen en kijk wat Hocus P. Bommel heelemaal alleen heeft klaargespeeld. Geen kleinigheid, verzeker ik je! Heelemaal alleen heeft hij een boozen toovenaar overwonnen!'
'W-wat beteekent dat?' stotterde Tom Poes.

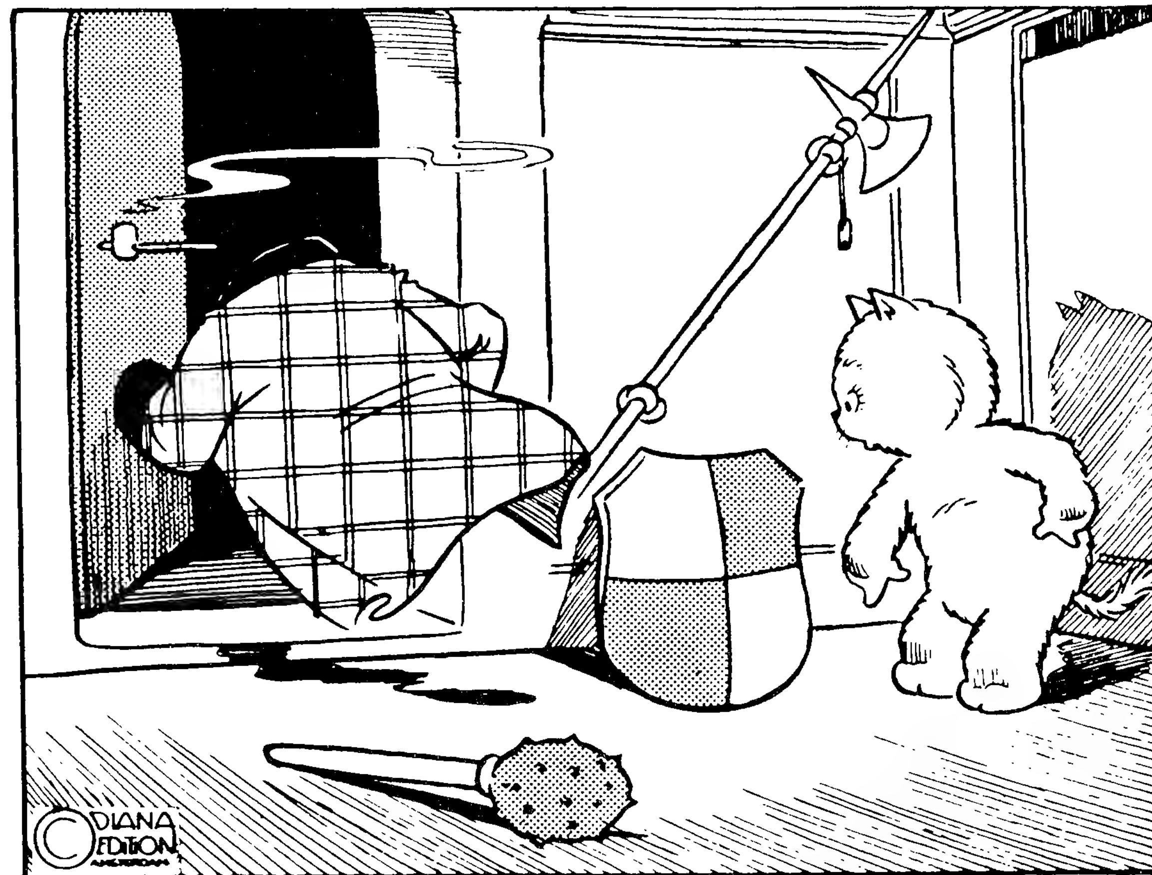

De geruite jas maakte een vlugge beweging en daarna stond ineens heer Bommel weer voor Tom Poes, met een grooten witten lap in zijn hand. ‘Zie je dezen doek?’ vroeg Ollie. ‘Dat is de verdwijn-mantel van Hocus Pas. Wanneer ik dien over mijn hoofd doe ben ik ineens onzichtbaar, maar tot mijn spijt blijven mijn jas en mijn pijp te zien. Het schijnt, dat de kwaliteit te degelijk is om te verdwijnen.’
‘Ja, jonge vriend,’ vervolgde heer Bommel. ‘Ik heb Hocus Pas in een geweldig tweegevecht overwonnen en op een stoel vastgebonden. Kom maar eens mee, dan zal ik je hem laten zien en dan kan ik je meteen voorstellen. Zie je wel, dat je zulke dingen veilig aan mij over kunt laten?’ ‘Het is geweldig,’ zei Tom Poes bewonderend.
Maar toen ze bij den stoel kwamen, waarop heer Bommel den toovenaar had vastgebonden, slaakte hij een kreet van schrik. Hocus Pas was weg, en de touwen waarmee hij gebonden was geweest lagen in een kringetje om den stoel heen.
‘Ja,’ zei heer Bommel somber, ‘het is eigenlijk mijn eigen stomme schuld. Je kunt niet verwachten, dat een toovenaar braaf op een stoel blijft zitten, al is hij ook nog zoo goed vastgebonden! Zoo'n man heeft daar wel een of ander tooverformuletje voor. Ik had natuurlijk de wacht bij hem moeten houden!’

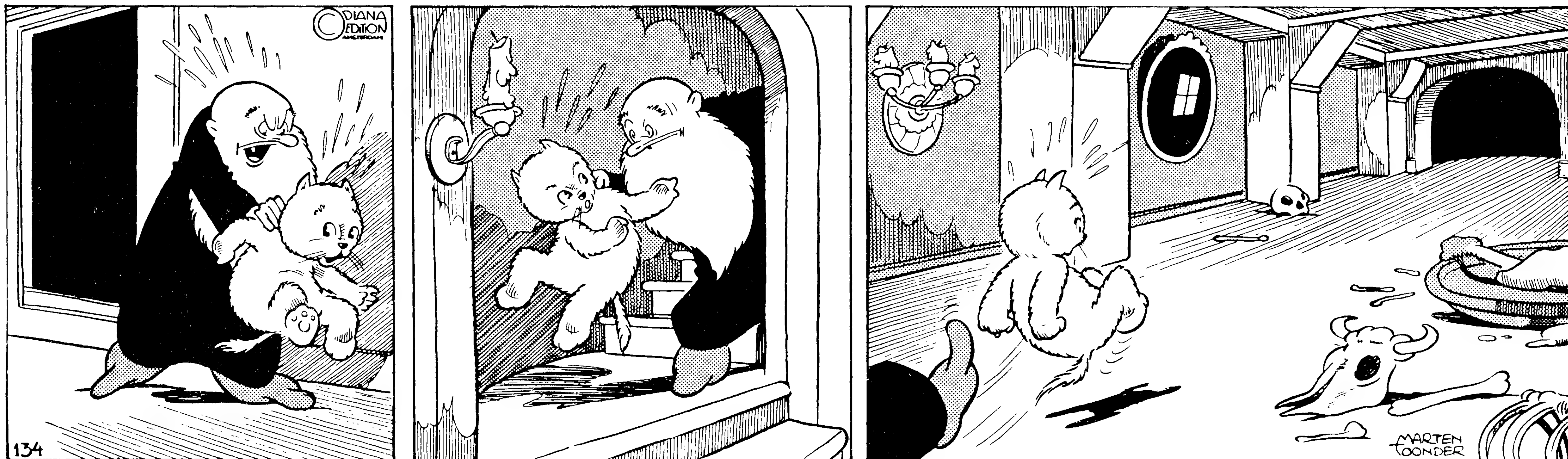

'We moeten vlug zijn, heer Bommel,' zei Tom Poes. 'Die toovenaar kan elk oogenblik hier of daar opduiken en dan is het te laat. Het is in ieder geval prachtig, dat we in het bezit zijn van dien verdwijn-mantel, want nu kunt U haast zonder gevaar in de grotten loopen. De draak kan U nu net zoo min in de oogen kijken als hij het Hocus Pas kon en er is dus geen gevaar, dat U versteend wordt. Gaat U nu gauw naar beneden en verlos dien markies uit zijn cel, dan blijf ik dezen keer hier achter om op te letten, dat die toovenaar geen streken uithaalt.' Zoo gezegd, zoo gedaan. Heer Ollie deed den mantel over zijn hoofd en liep de deur uit, en Tom Poes bleef alleen achter. Een beetje besluiteloos keek hij rond.

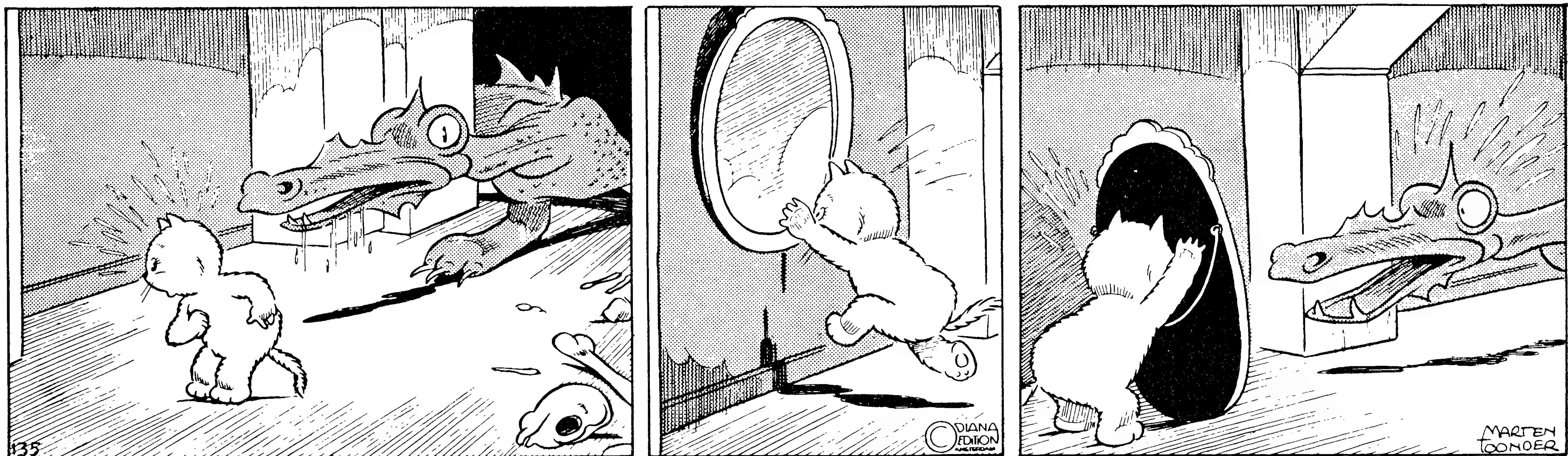
'Waar moet ik nu eigenlijk de wacht houden?' dacht hij. 'Die toovenaar kan ten slotte overal opduiken...'

Ja, daar had Tom Poes gelijk in, want terwijl hij daar zoo stond, zakte het geheime paneel achter hem weer geluidloos omlaag en in de opening stond de leelijke, oude toovenaar Hocus Pas!

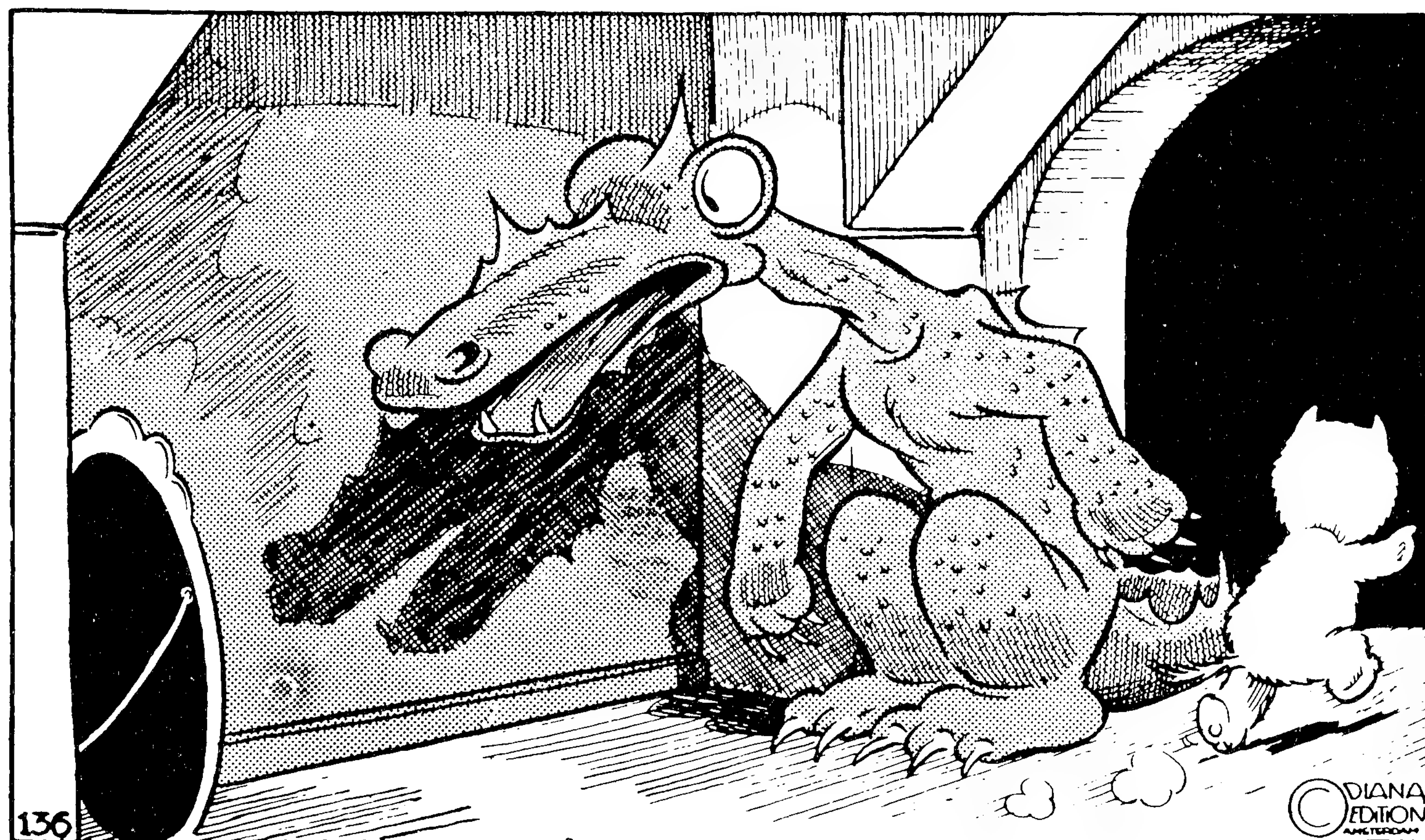
Hocus Pas stapte vlug uit de opening achter het geheime paneel en voordat Tom Poes iets had kunnen doen of zelfs nog maar had gemerkt, werd hij van achteren in zijn nekvel gegrepen en opgetild.
'Ha, nu heb ik je, mannetje!' grauwde de toovenaar. 'Nu heb ik je, en nu laat ik je niet meer gaan. Je dacht, dat je slimmer was dan ik, hè? Je dacht, dat je dien markies kon bevrijden, hè? Maar dat zit je niet glad, vriendje! Ik zal jou wel krijgen, jou en dien dommen, dikken vriend van je!'
Hocus Pas daalde al scheldend en dreigend een lange, kronkelende trap af, terwijl hij Tom Poes voor zich uit droeg. Tom Poes begreep, dat ze nu zoo ongeveer op dezelfde hoogte moesten zijn als de grotten, die onder het kasteel liepen.

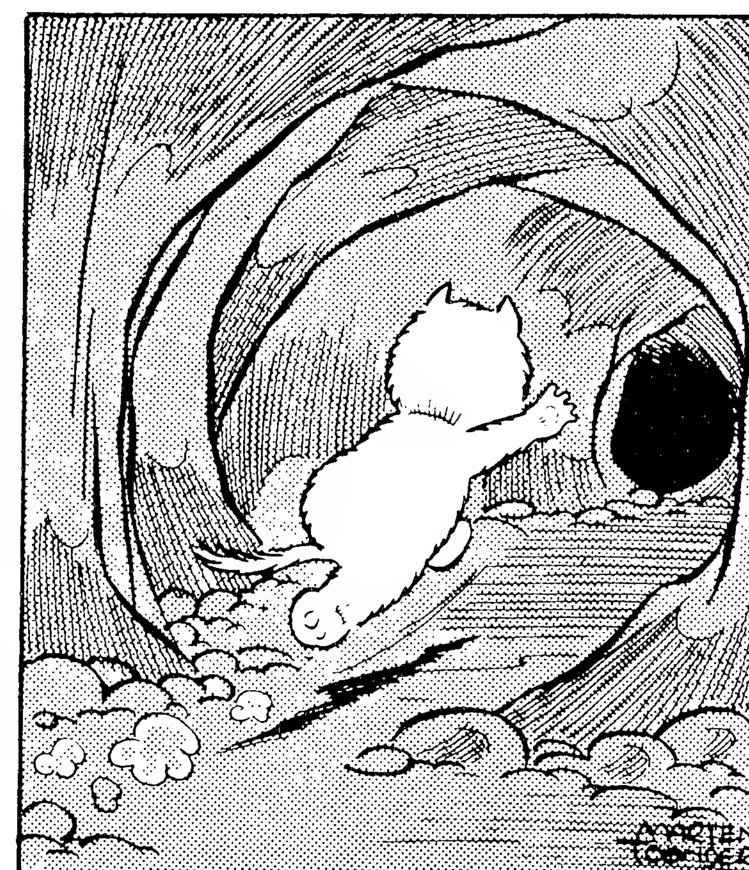
De toovenaar hield ten slotte stil bij een groote kale zaal, aan het eind van de trap en daar gaf hij Tom Poes een schop, zoodat hij midden tusschen schedels en beenderen in en op den grond belandde.
'Dit is de eetzaal van mijn draakje, ventje!' legde Hocus Pas uit. 'Die groote poort, daar aan het eind, komt op de grotten uit. Ik zal het diertje even roepen om hem te laten weten, dat zijn middagmaal op hem wacht en dan ga ik zoolang naar boven. Ja, dat moet ik wel, want doordat die vriend van je mijn mantel heeft gestolen, ben ik ook niet veilig meer.' De toovenaar blies een paar keer op een fluitje en liep toen weer de zaal uit. 'Wacht maar even,' grinnikte hij, voordat hij de deur dichtgooide, 'de draak komt direct.'

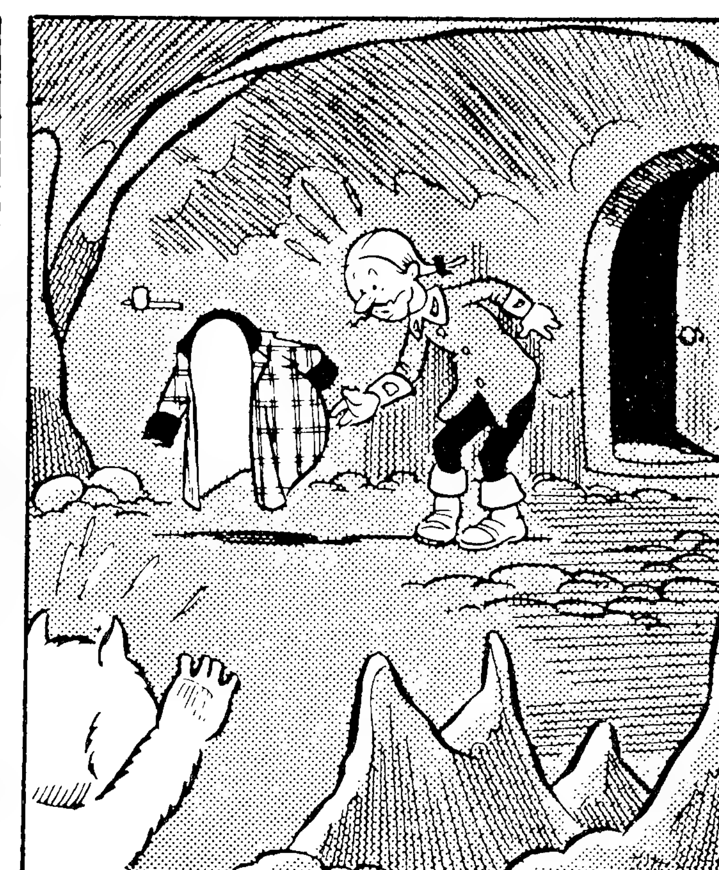

Ja, het duurde niet lang of Tom Poes hoorde de snuivende ademhaling en de sleepende voetstappen van den draak naderbij komen. Hij draaide zich natuurlijk direct om, zoodat het monster hem niet in de oogen zou kunnen kijken en wachtte vol angst en beven op de dingen die komen zouden. Hij twijfelde er niet aan, of zijn laatste uurtje had geslagen. Maar terwijl hij daar zoo stond en den vurigen adem van den draak al in zijn hals voelde, zag hij opeens iets, dat hem met nieuwe hoop vervulde. In het midden van den wand, tusschen twee dikke balken in, hing een spiegel!

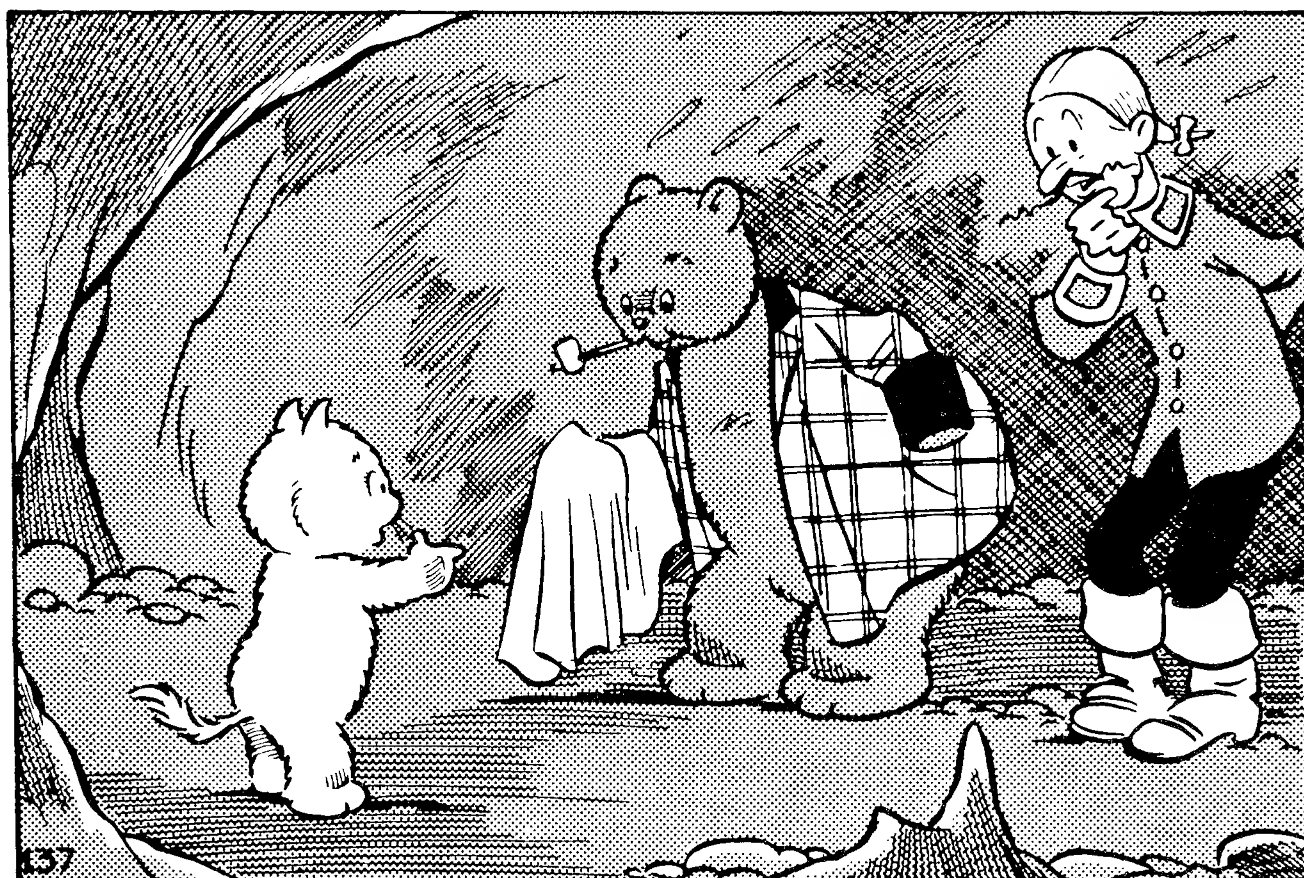
Tom Poes nam een sprong, rukte den spiegel van den wand en zette dien voor zich neer in de richting van den naderbij sluipenden draak. Hij zorgde er goed voor, dat hijzelf voor het beest onzichtbaar bleef en met angst en beven wachtte hij nu of zijn list zou slagen. Het was zijn laatste kans, want als het niet gelukte, was hij verloren...

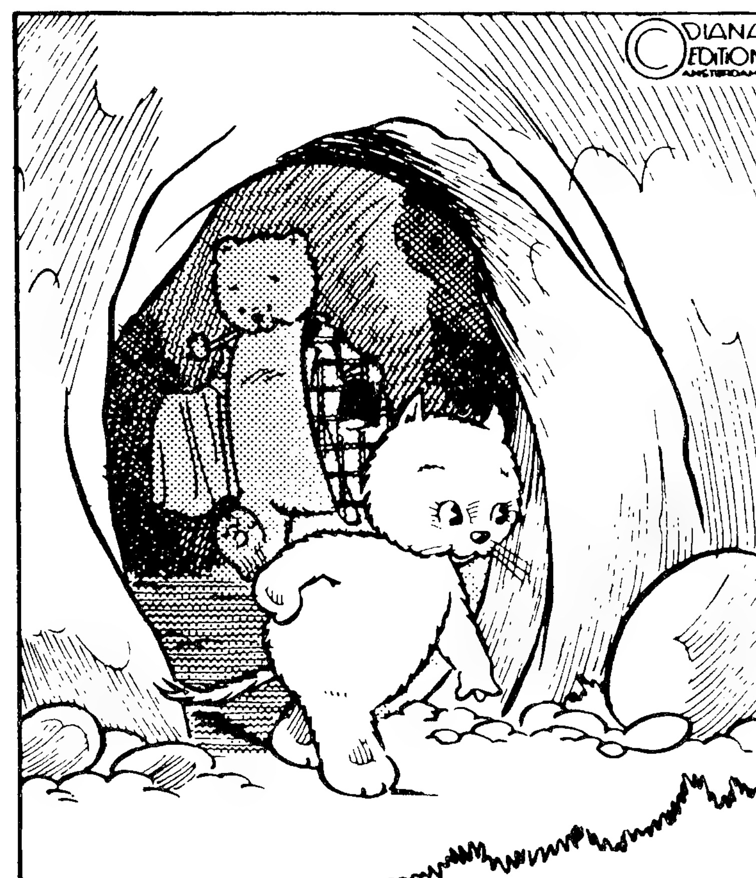

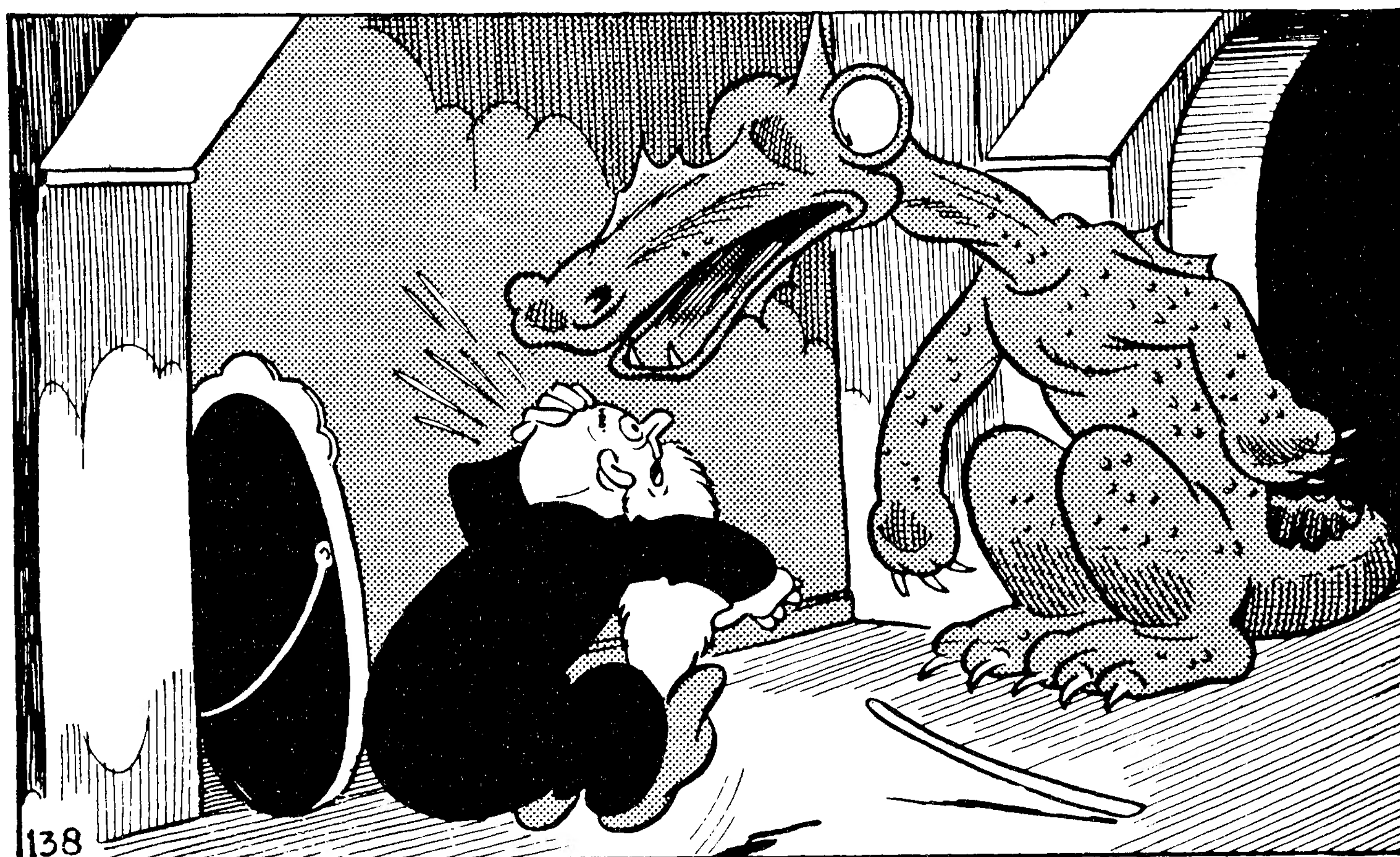
Heb je begrepen wat de list van Tom Poes was? De draak keek nu natuurlijk in den spiegel, en daarin zag hij zijn eigen leelijken kop weerspiegeld! Dat was nog niet het ergste, maar nu keken zijn eigen versteenende oogen hem aan en die misten hun uitwerking niet. Eventjes deinsde hij verbaasd achteruit, maar toen bleef hij stokstijf zitten. Ja, het monster was door zijn eigen blik versteend, en Tom Poes slaakte een zucht van verlichting. Voor alle zekerheid zette hij den spiegel tegen een van de dikke balken aan en toen holde hij langs het versteende dier heen de grot in. Na een poosje kwam hij in de groote spelonk aan en op dat moment kwam de markies net zijn cel uit, gevolgd door dat, wat er aan heer Bommel nog zichtbaar was.
'Doe uw verdwijn-jas maar uit, heer Bommel!' riep Tom Poes. 'De draak is versteend, daar hoeven we niet meer bang voor te zijn!'
'Wel heb ik ooit!' zei heer Bommel. 'Die Tom Poes toch! Die staat nu ook letterlijk nergens voor!' En de markies zei niets, die was te verbaasd om te praten.

Tom Poes vertelde vol trots wat hij had gedaan om den draak onschadelijk te maken en heer Bommel en de markies luisterden vol verbazing toe. ‘Maar het gevaar is nog niet geweken,’ besloot Tom Poes, ‘die toovenaar komt natuurlijk straks terug om te kijken of de draak mij al heeft opgegeten en je kunt nooit weten wat hij nog bedenkt om ons te vangen. We moeten vlug maken, dat we buiten komen!’ De markies en heer Bommel waren dat heelemaal met hem eens en ze liepen nu achter elkaar, vlug naar den uitgang toe.
‘Het is toch eigenlijk wel erg, dat zoo’n valsche, oude kerel er misbruik van maakt, dat zoo’n mooi kasteel leeg staat!’ bromde heer Bommel. ‘Het is heel treurig, dat de eerste de beste toovenaar zoo’n prachtig slot gebruiken kan voor zijn gemeene praktijken! De politie moest daar een eind aan maken!’ ‘Ja,’ zei de markies, die achter hem liep, ‘dat is waar, maar toch ben ik blij, dat we er zoo afgekomen zijn. Ik ben u beiden veel dank verschuldigd en ik...’ Maar nu viel Tom Poes hem in de rede. ‘We zijn er,’ zei hij. ‘Nu gauw naar uw auto, heer Bommel. We moeten proberen dien op gang te brengen.’
De oude Hocus Pas daalde intusschen de trappen weer af om eens te gaan kijken of de draak al klaar was met zijn luguber maal.

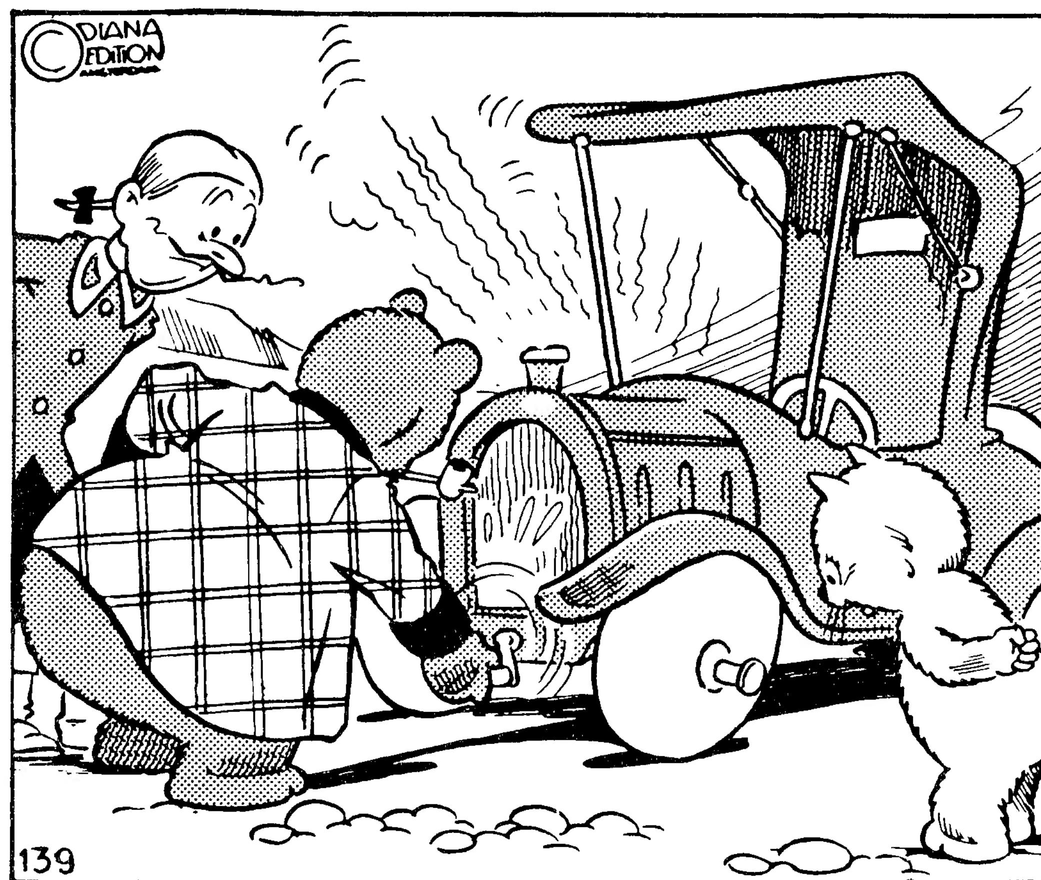

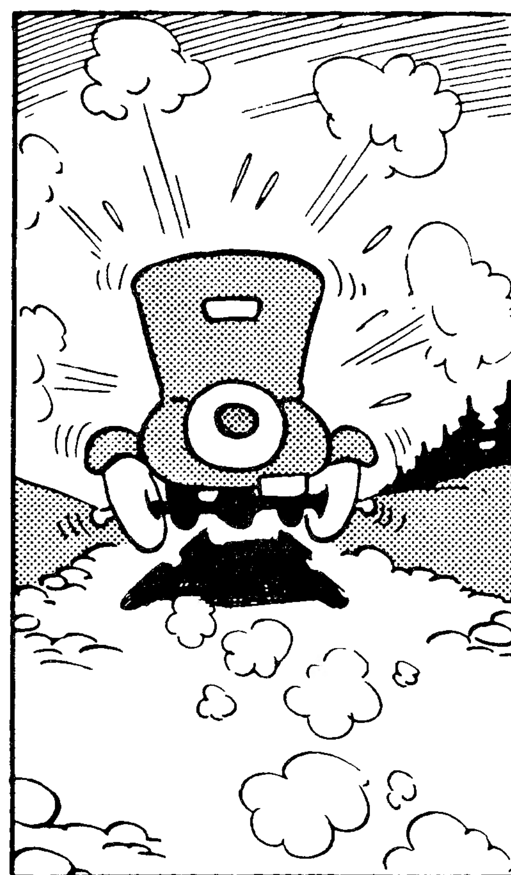

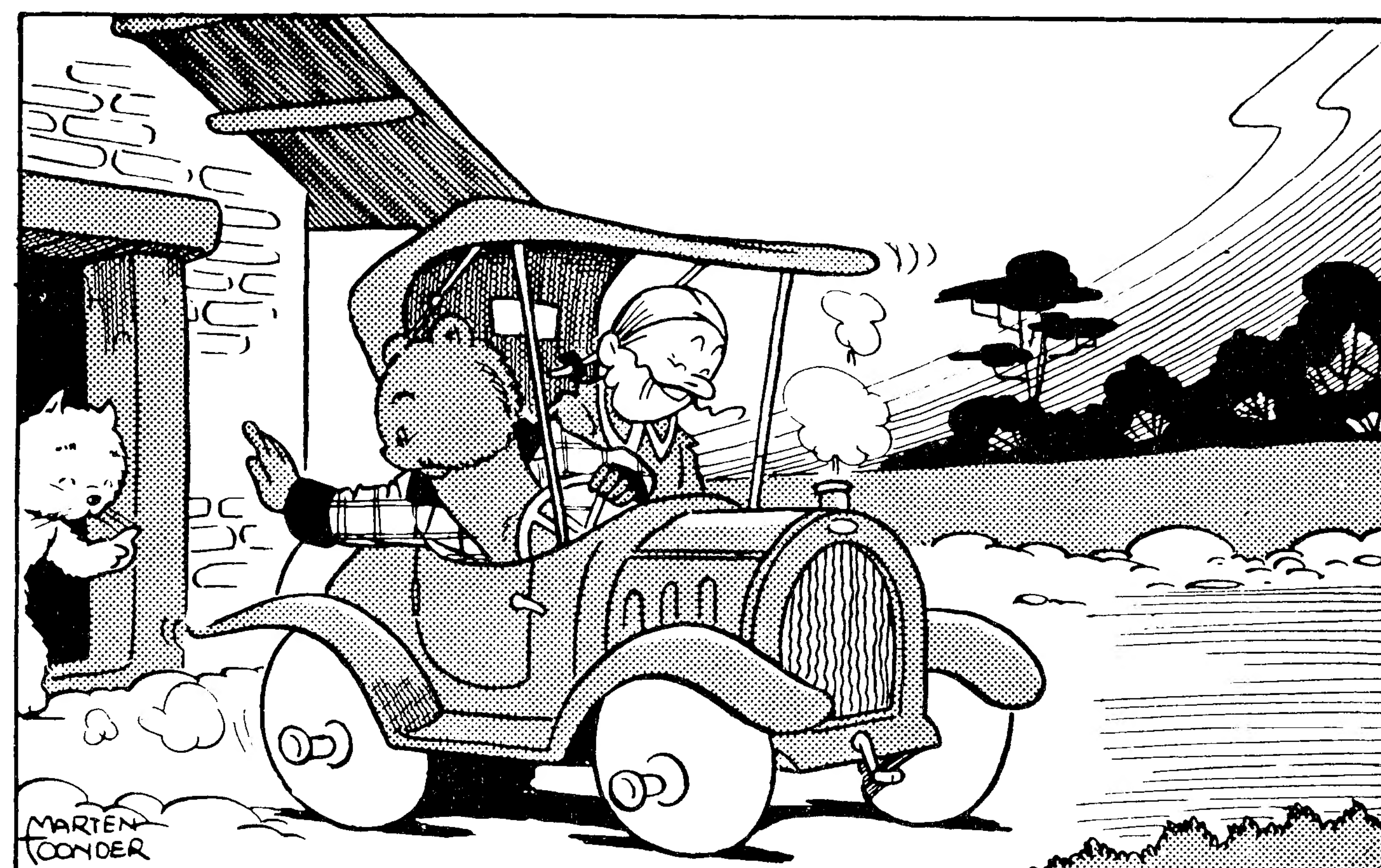
Wat schrok de oude toovenaar, toen hij zijn draak versteend zag zitten. Eerst begreep hij natuurlijk niet hoe zooiets mogelijk was, maar toen hij den spiegel daar zag staan werd het hem duidelijk. Wat hij precies zei, zal ik maar niet herhalen, maar hij raasde en tierde zoo hard, dat de wanden trilden. Dat deed hij wel tien minuten aan één stuk en toen werd hij kalmer. Niet omdat hij echt kalm was, maar omdat hij moe was geworden.

'Wat moet ik nu beginnen!' dacht hij. 'Wat doe ik hier zonder mijn draak en zonder mijn mooien verdwijn-mantel? Ik ben nu niet meer dan de eerste de beste tweede-rangs toovenaar! Ik moest maar weer naar huis gaan en iets anders probeeren te maken om weer macht en aanzien te kunnen krijgen.'

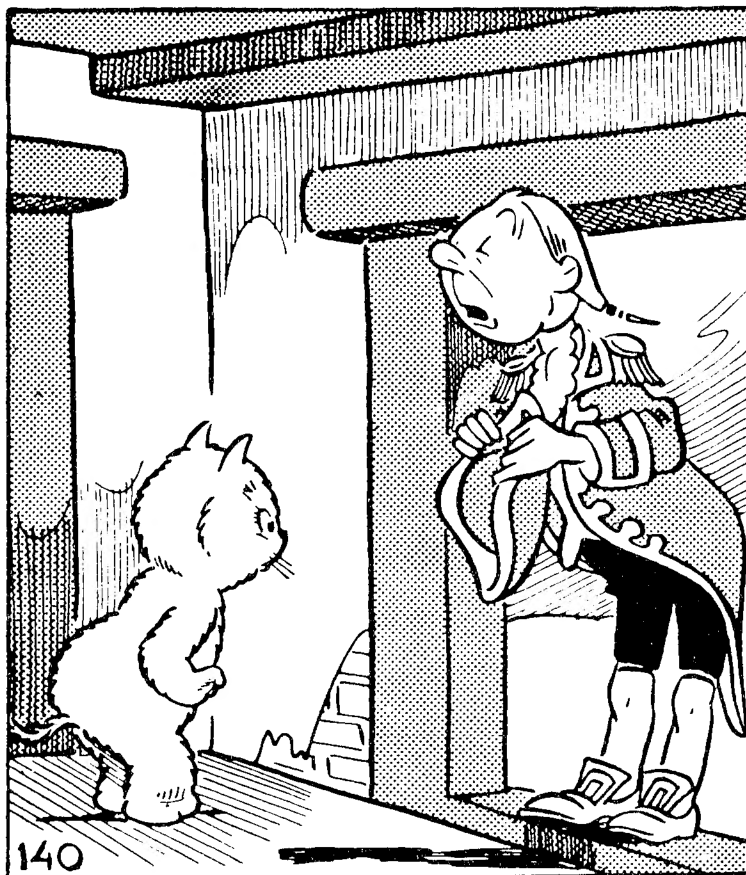
Hij haalde zijn tooverbezem uit de kast, klom er op en vloog het venster uit, in de richting van de Zwarte Bergen. 'Maar één ding staat vast!' mompelde hij terwijl hij zoo door de lucht vloog. 'Dien Tom Poes zal ik nog wel eens krijgen! Hij moet niet denken, dat hij nu al van mij af is! O, nee, dan kent hij den grooten toovenaar Hocus Pas niet!'

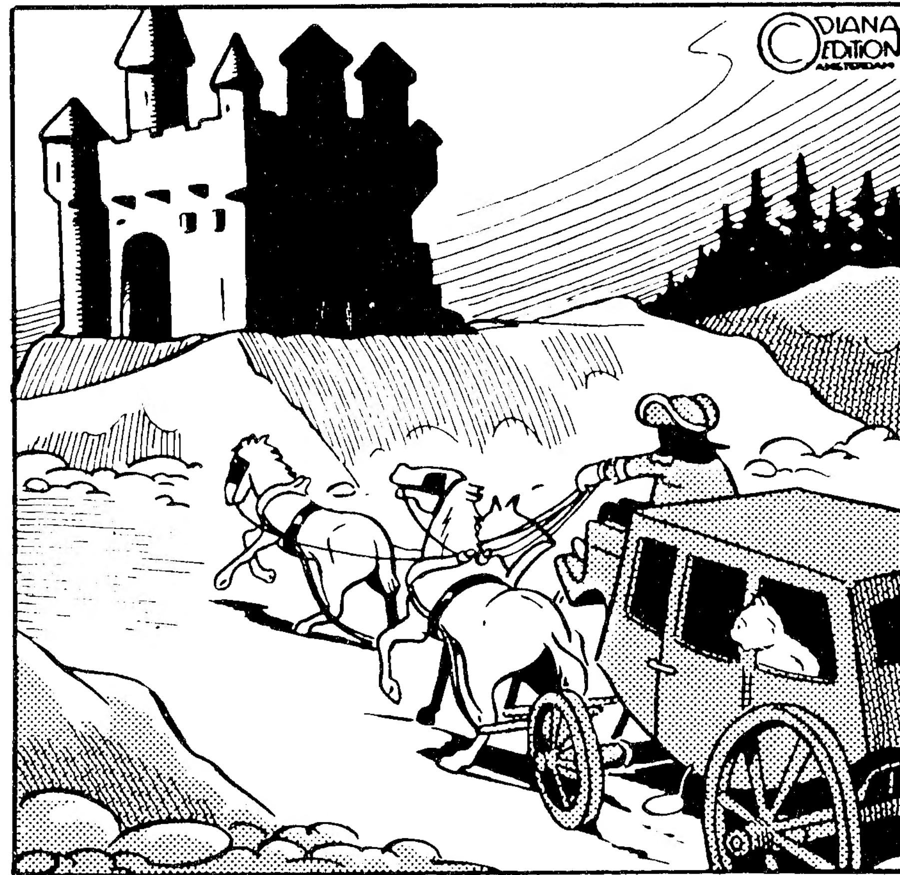

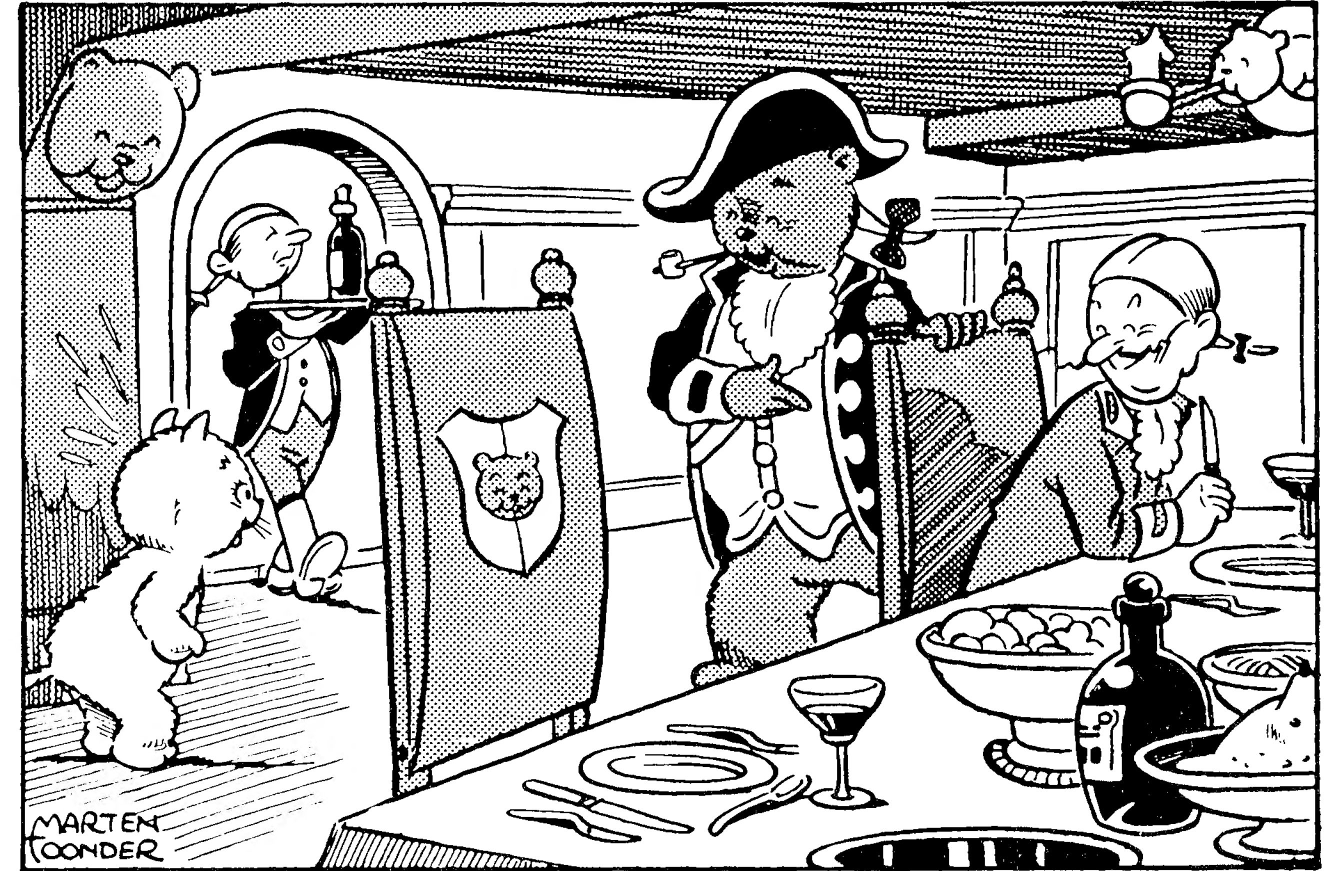

Heer Bommel was met den markies en Tom Poes weer bij zijn auto aangekomen. En of het nu kwam, doordat Schicht zoo'n tijd had uitgerust, of door iets anders, weet ik niet, maar een feit is het, dat de motor ineens aansloeg, toen heer Ollie den slinger een paar keer had rondgedraaid. Ze stapten er in, dat ging nu wel een beetje lastig met z'n drieën, maar het ging toch, en toen zette de oude Schicht zich knallend en krakend in beweging.
'Ik zal eerst Tom Poes naar huis brengen,' stelde heer Bommel voor, 'en dan rijd ik den markies naar zijn kasteel. En als ik dat allemaal gedaan heb, moet ik naar Rommeldam om daar een bezoek te brengen aan woningbureau 'Het gouden sleuteltje'.
Zoo gebeurde het. Tom Poes nam afscheid van den markies en stapte uit. 'Het zal wel een poosje duren, voordat ik je weer terugzie, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Ik denk, dat ik het den eersten tijd erg druk zal krijgen, maar je hoort nog wel van me.' Hij zwaaide nog eens en toen zette de Schicht zich weer krakend en steunend in beweging en verdween na een poosje achter de heuvels. En eigenlijk is dit avontuur hiermee nu afgeloopen. Maar ik wil je toch ook nog vertellen wat er een paar weken later gebeurde, want dat hoort er toch ook nog bij.

Een paar weken later klopte een zeer fraai uitgedoste lakei aan de deur van Tom Poes' huisje en zei met een beleefde buiging: 'De heer Van Bommelstein noodigt U uit voor een feestmaaltijd op zijn burcht, en hij heeft een koets gezonden om u af te halen.' Je begrijpt, dat Tom Poes verbaasd was, maar nieuwsgierig was hij ook en daarom volgde hij den lakei naar buiten, waar een groot rijtuig, dat met drie paarden was bespannen, stond te wachten.
'Ik ken geen heer Van Bommelstein,' zei hij, 'maar wanneer die heer zoo vriendelijk is om mij uit te nodigen, wil ik graag meegaan.'
Nu, het rijtuig zette zich in beweging en na een halfuurtje kwam de burcht in zicht. Die burcht kwam Tom Poes erg bekend voor en toen hij er eenmaal was binnengetreden, begreep hij er alles van, want hij werd ontvangen door een erg feestelijk uitgedoste heer Bommel. 'Zie je, jonge vriend,' zei Ollie, 'een Ollie B. Bommel doet altijd wat hij zich voorneemt om te doen. Kom binnen, Tom Poes, ik heb den markies Van Muizenis ook uitgenoodigd, want ik zeg maar zoo: Het beste besluit van een avontuur is toch altijd maar een welverdiende maaltijd. En aangezien ik den besten kok heb gehuurd, die er te krijgen was, hoop ik, dat het je goed zal smaken. Straks zal ik je eens rondleiden door mijn kasteel, dat zal je wel interesseeren.' Zoo gebeurde het, en ik beloof je, dat het een gezellige maaltijd werd! En of!

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.